

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

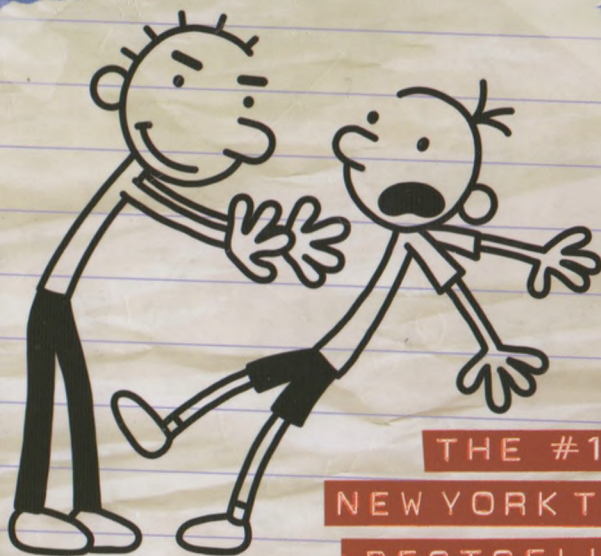
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Wimpy Kid

SAFTİRİK

GREG'İN GÜNLÜĞÜ

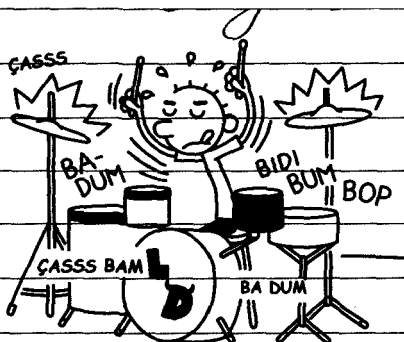
RODRICK KURALLARI



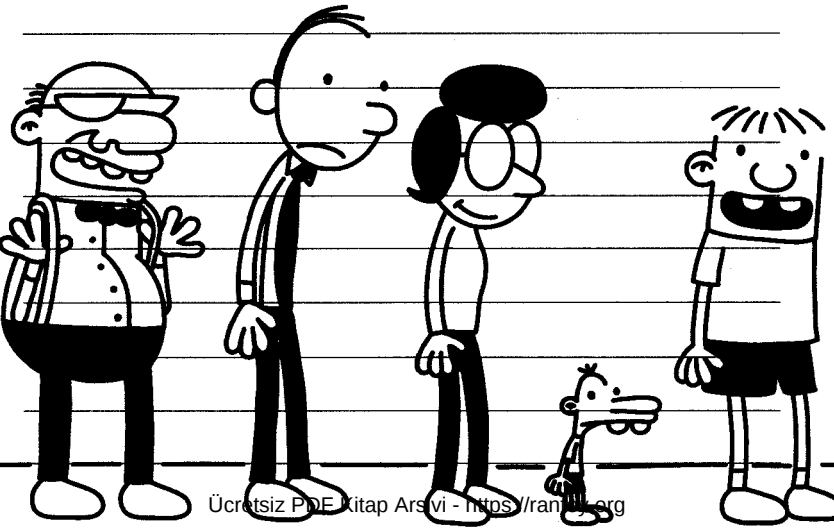
THE #1
NEW YORK TIMES
BESTSELLER

Jeff Kinney

©psilon®



Çeviri: İlker Akın

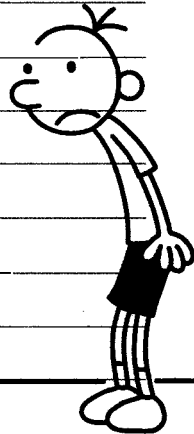


SAFTIRIK

GREG'İN GÜNLÜĞÜ

RODRICK KURALLARI

Jeff Kinney



©psilon®

SAFTİRİK Greg'in Günlüğü

RODRICK KURALLARI

Orijinal Adı: Diary Of A Wimpy Kid / Rodrick Rules

Yazarı: Jeff Kinney

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: İlker Akın

Düzenleme: Gülen Işık

Düzelti: Fahrettin Levent

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

12. Baskı: Eylül 2012

ISBN: 978 9944 82-188-9

© 2008 Wimpy Kid Inc.

Metin ve İllüstrasyon Copyright ©2008 Wimpy Kid, Inc

Diary Of A Wimpy Kid Greg Heffley kapak görseli Wimpy Kid Inc'nin ticari markasıdır.

İngilizce ilk baskı: 2008 (Amulet Books ve Imprint Harry N. Abrams, Inc. New York)

Orijinal İngilizce adı: Diary Of A Wimpy Kid / Rodrick Rules
(Bütün ülkelerde hakları Harry N. Abrams, Inc.'e aittir.)

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Sistem Matbaacılık

Davutpaşa Cad. Maltepe Mah.

Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Topkapı-İst

Tel: (0212) 482 11 01 (pbx)

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Kâğıthane/İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

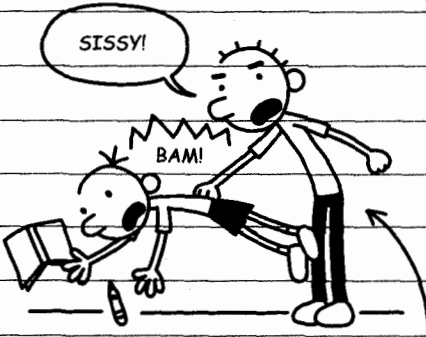
JULIE, WILL VE GRANT'A

EYLÜL

Pazartesi

Annem geçen yıl bana günlük (üzerinde hatıra defteri yazdığına bakmayın) tutturduğu için kendisiyle müthiş gurur duyuyor galiba. Çünkü şimdi de gidip bana yeni bir defter aldı.

Ama geri zekalının biri beni elimde üzerinde "hatıra defteri" yazan bir defterle görür de olmadık fikirlere kapılırsa biterim demiştim, hatırlıyor musunuz? İşte bugün tam da öyle oldu.

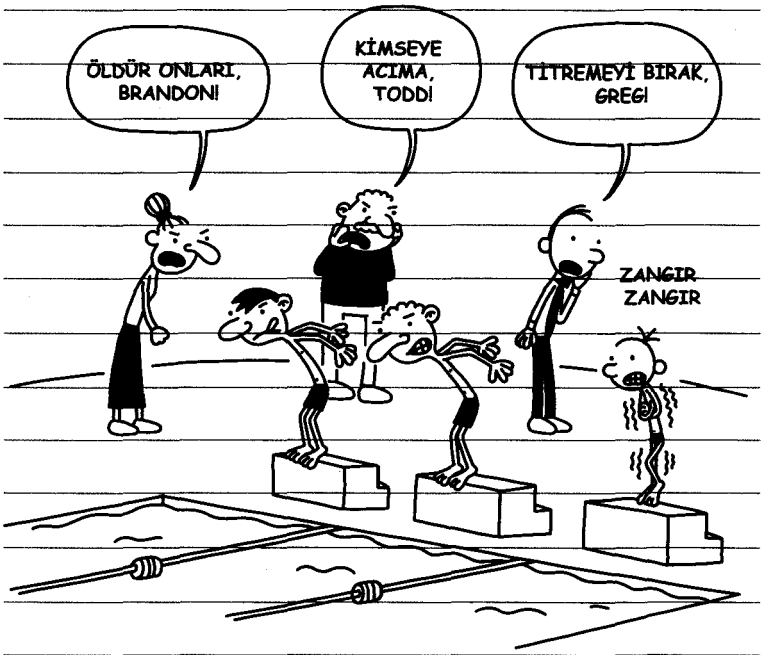


(AĞABEYİM RODRICK)

Artık Rodrick yeni bir günlüğümün olduğunu bildiğine göre, bu defteri kilitli tutmayı unutmasam iyi olacak. Rodrick birkaç hafta SON günlüğümü ele geçirdi; tam bir felaketti. Ne siz sorun ne de ben anladım.

Rodrick dışında da, yazım berbat geçti.

Ailece bir yere gitmedik; eğlenceli bir şey de yapmadık. Hep babamın yüzünden! Babam beni yine yüzme kursuna gönderdi. Hiçbir dersi kaçırmadığımdan da emin olmak istedi.

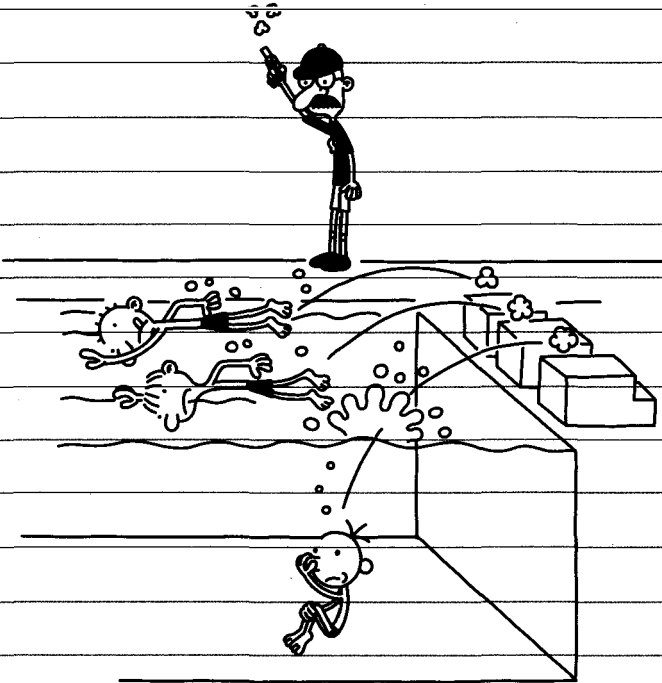


Babam benim çok ünlü bir yüzücü olacağım fikrine filan kapıldı galiba. Bu yüzden beni her yaz yüzme okuluna gönderiyor.

İki yıl önceki ilk yüzme dersimde babam, hakem başlama atışını yapar yapmaz suya dalmam ve yüzmeye başlamam gerektiğini söylemişti.

Ama hakemin elindeki tabancanın BOŞ olmadığını söylememişti!

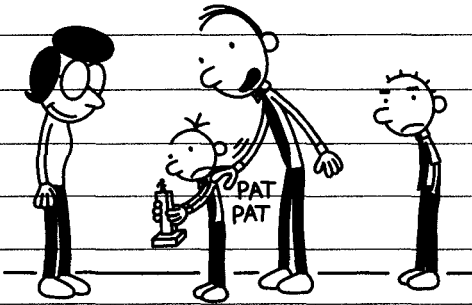
Bu yüzden ben bir an havuzun diğer ucuna varmaya çalışmaktan çok kurşunun nereye düşeceğiyle ilgileniyordum.



Babam bana "başlama atışı"nı açıkladıktan sonra da takımındaki en kötü yüzücü olmaya devam ettim.

Ama yaz sonundaki ödül törenlerinde "En Çok Gelişme Kaydeden" ödülünü kazandım. Bunun tek nedeni ilk yarışimla son yarışım arasında on dakikalık bir fark olmasıydı.

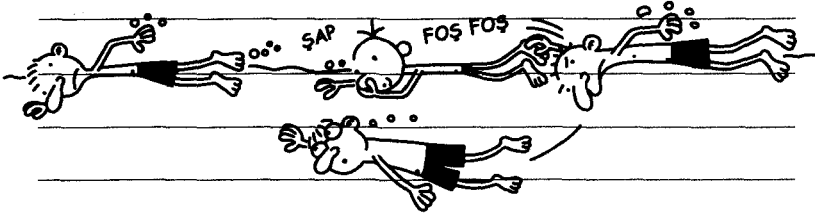
Bu yüzden galiba babam hala benim tam potansiyeleme ulaşmamı bekliyor.



Birçok açıdan, yüzme takımında olmak ortaokulda olmaktan daha kötüydü.

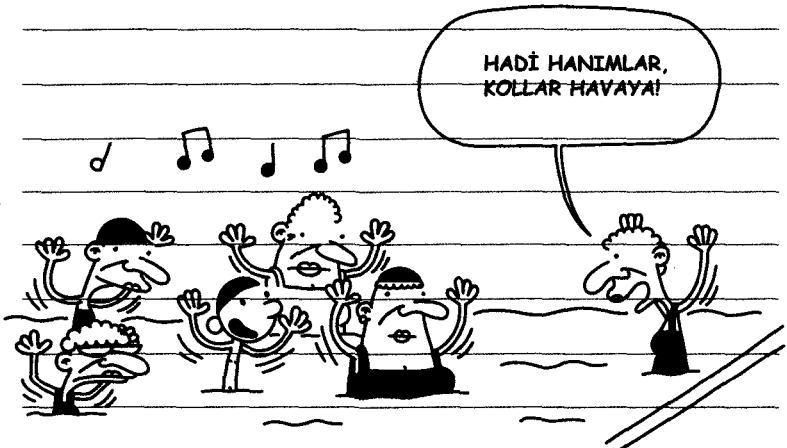
Birincisi, her sabah yedi buçukta havuzda olmak zorundaydık ve su BUZZZ GİBİ oluyordu.

İkincisi, hep iki kulvarda yüzüyorduk. Bu yüzden sürekli kuyruğumda beni yakalayıp geçmeye çalışan biri oluyordu.



İki kulvarda yüzmek zorunda kalmamızın nedeni yüzme çalışmalarıyla Su Balesi dersinin aynı saatlerde olmasıydı.

Babamı beni yüzme takımı yerine Su Balesi'ne sokması için ikna etmeyi denedim ama buna yanaşmadı.



Bu yaz ilk kez antrenör biz oğlanların avuç içi kadar yarış mayoları yerine normal mayolar giymemize izin verdi. Ama annem Rodrick'ten bana kalan slip mayonun "şahane" olduğunda ısrar etti.



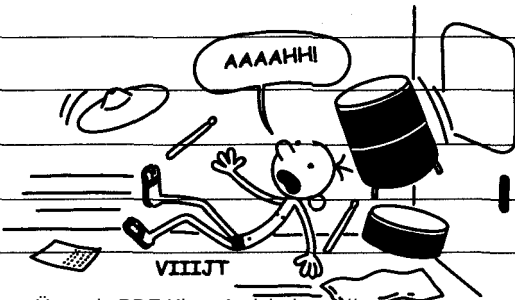
Yüzme derslerinden sonra, Rodrick beni grubunun minibüsüyle alıyordu. Annem, Rodrick'le ben her gün eve dönerken arabada "kaliteli zaman" geçirirsek daha az kavga edeceğimizi düşünüp bu çılgın fikri ortaya attı. Ama bu her şeyi iyice berbat etti.

Rodrick beni almaya gelirken hep yarım saat geç kalıyordu.

Önde oturmama da izin vermiyordu. Klorun ön kol-
tuğu berbat edeceğini söylüyordu. Minibüs en az on
beş yaşında halbuki!



Rodrick'in minibüsünün arka tarafında koltuk yok;
bu yüzden grubun müzik aletlerinin arasına sıkışmak
zorunda kalıyordum. Minibüs ne zaman duracak
olsa, Rodrick'in davullarından biri kafamı uçurmasın
diye dua etmek zorunda kalıyordum.

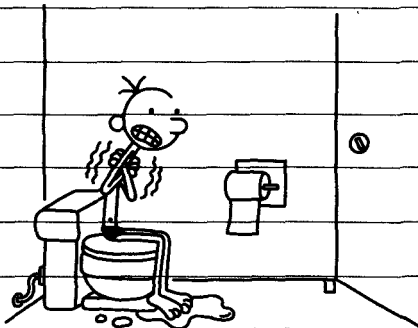


Sonunda Rodrick'le dönmek yerine her gün eve yürümeye başladım. Birkaç kilometre yürümek, Rodrick'in minibüsüne binip beyin sarsıntısı geçirmekten daha iyiydi.

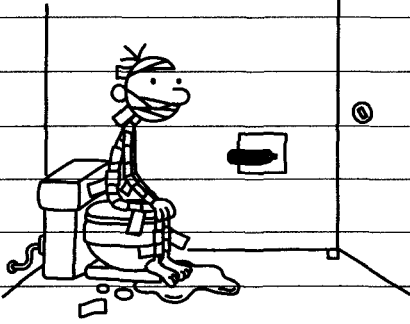
Yazın ortasında yüzme takımından çok sıkıldığıma karar verdim. Çalışmalardan kurtulmak için bir numara buldum.

Birkaç kulaç atıyor, sonra antrenörden tuvalete gitmek için izin istiyordum. Sonra da antrenman bitene kadar soyunma odasında saklanıyordum.

Planımla ilgili tek sorun, erkeklerin soyunma odasının neredeyse eksi on derece olmasıydı. Burası havuzdan daha soğuktu.



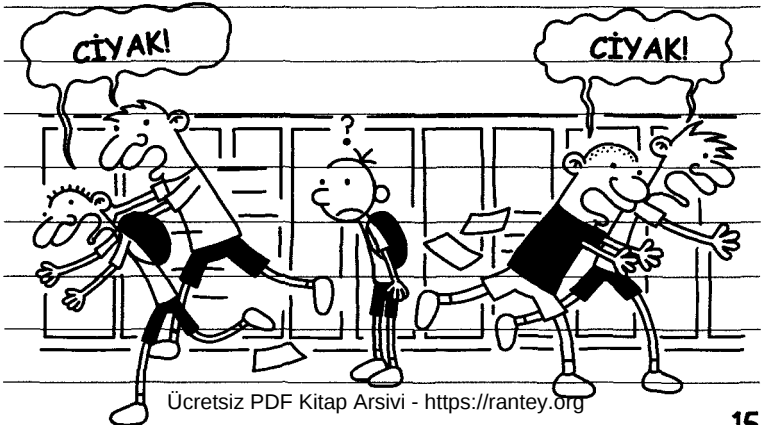
Vücut ısım aşırı düşmesin diye tuvalet kağıtlarına sarınmak zorunda kalıyordum.



Yaz tatilimin büyük bölümü böyle geçti. Bu yüzden yarın okula dönmeyi dört gözle bekliyorum.

Salı

Bugün okula gittiğimde, etrafımdaki herkes çok garip davranıyordu. Önce NELER olup bittiğini anlamadım.



Sonra hatırladım: PEYNİR DEĞDİR geçen yıl bende kalmıştı. Okulun son haftası ben ebe olmuştum ve yazın bunu TAMAMEN unutmuştum!

Peynir Değdir'in en kötü tarafı, bunu başkasına geçirene kadar sende kalması. Ama hiç kimse bana birkaç metreden fazla yaklaşmıyordu; bu yüzden bütün bir yıl boyunca Peynir Değdir kurbanı olacağımı biliyordum.

Neyse ki sınıfta Jeremy Pindle adında yeni bir çocuk vardı. Böylece BU sorun halloldu.



İlk dersimiz cebirdi; öğretmen beni sınıfın en akıllı çocuğu Alex Aruda'nın yanına oturttu.

Alex'ten kopya çekmek çok kolay; çünkü hep soruları erkenden bitiriyor ve kağıdını yanına, yere koyuyor. Böylece bir yerde takıldığımda Alex'in imdadıma yetişeceğini bilip rahatlıyorum.

Soyadları alfabenin ilk harfleriyle başlayan çocuklar öğretmenler tarafından çok sık tahtaya kaldırılıyorlar; bu yüzden sonunda çok akıllı ve çalışkan olup çıkıyorlar.

Bazıları bunun doğru olmadığını düşünüyor ama eğer bizim okula gelerseniz size kanıtlarım.



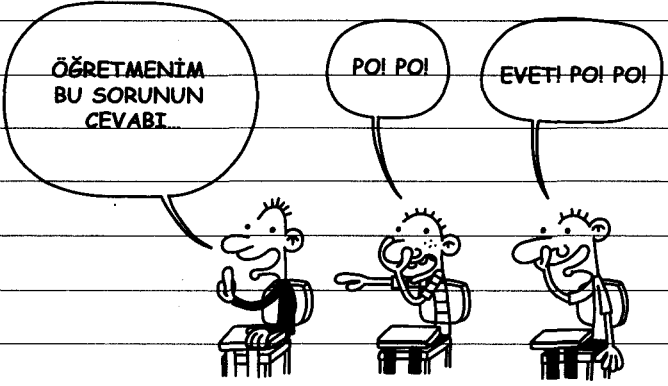
ALEX ARUDA



CHRISTOPHER ZIEGEL

Bu soyadı kuralını yıkan tek bir kişi geliyor aklıma: Peter Oteger. Peter, beşinci sınıfa kadar sınıfın en akıllı ve çalışkan çocuğuydu.

Sonra biz onun adıyla soyadının başharflerini yüksek sesle söyleyerek kendisine zor anlar yaşatmaya başladık.



Bugünlerde Peter elini pek kaldırmıyor; notları da epey düştü.

Galiba bu PO! Meselesi ve Peter'ın başına gelenler yüzünden kendimi biraz kötü hissediyorum. Ama yine de bu konu açıldığında kendime pay çıkarmadan duramıyorum.



Her neyse, bugün Tarih hariç bütün derslerde çok güzel yerlerde oturdum. Öğretmenimiz Bay Huff; içimden bir ses onun birkaç yıl önce Rodrick'in de öğretmeni olduğunu söylüyor.



Çarşamba

Annem Rodrick ve benim ev işlerine daha çok yardımcı olmamızı istiyor. Bu yüzden artık ikimiz her gece bulaşık yıkıyoruz.

Kurala göre, bulaşıklar bitene kadar televizyon izlememize ya da bilgisayarda oyun oynamamıza izin verilmiyor. Ama şunu söylüyim, Rodrick dünyanın en KÖTÜ bulaşık yıkama arkadaşı.

Yemek biter bitmez üst kata, banyoya çıkıyor ve bir saat orada kamp kuruyor. O tekrar aşağı indiğinde, ben işi bitirmiş oluyorum.

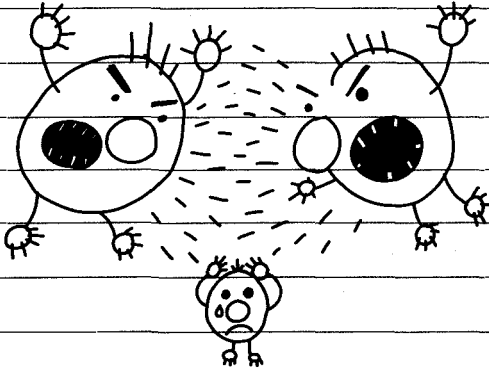


Ama ne zaman annemle babama bunu şikayet etsem, Rodrick hep aynı bahaneyi öne sürüyor:

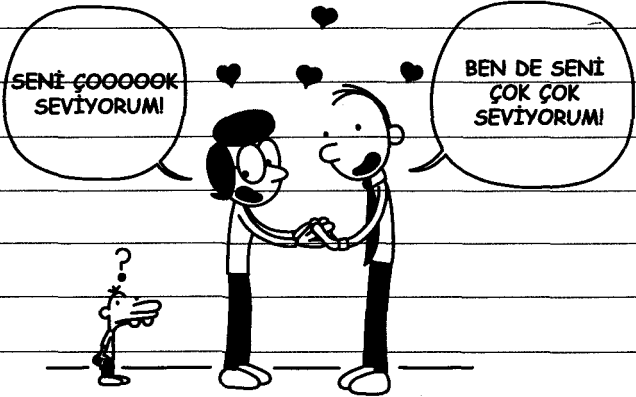


Annemle babam, küçük kardeşim Manny'nin Rodrick ile kavgalarımız sırasında arada kalmasından çok korkuyorlar.

Dün Manny anaokulunda bir resim çizmiş. Annemle babam resmi onu çantasında bulunca çok üzdüler.



Annemle babam, Manny'nin ONLARI çizmiş olması gerektiğini düşündüler; bu yüzden şimdi ikisi de Manny'nin önünde sevgi kelebeği gibi davranıyorlar.



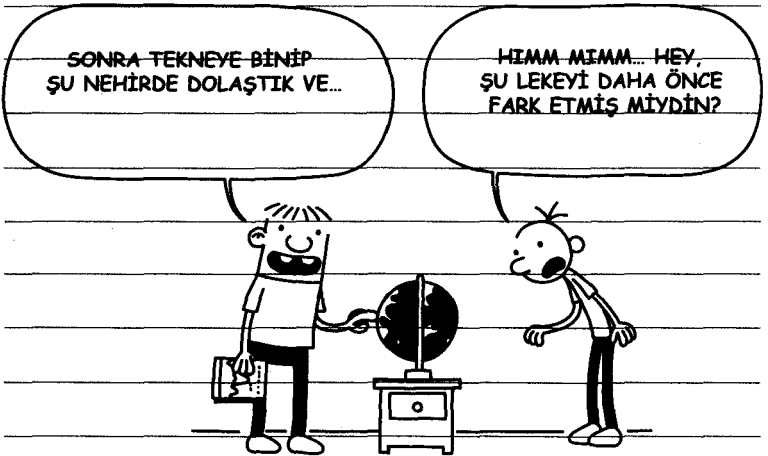
Ama ben resimdekilerin kim olduğunu biliyorum: Rodrick'le ben!

Önceki gece uzaktan kumanda yüzünden birbirimize girdik. Manny de yanımızdaydı ve her şeye şahit oldu. Ama annemle babamın bunu öğrenmelerine gerek yok tabii.

Perşembe

Yazın berbat geçmesinin nedenlerinden biri de en iyi arkadaşım Rowley'nin çoğunlukla tatilde olmasıydı. Galiba Güney Amerika'ya filan gitti ama doğrusunu söylemem gerekirse, emin değilim.

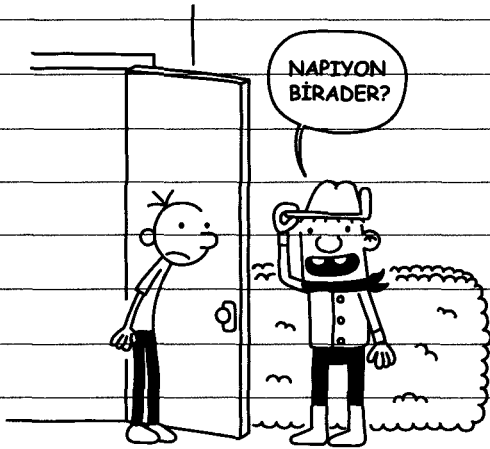
Bu beni kötü bir insan mı yapar bilmiyorum ama başkalarının tatilleriyle ilgilenmekten hoşlanmıyorum.



Üstelik Rowley'nin ailesi sürekli dünyanın garip yerlerini dolaşıp duruyor; ben de onların seyahatlerine yetişemiyorum bir türlü.

Rowley'nin gezilerini umursamamanın bir başka nedeni, geri döndüğünde içime fenalıklar getirmesi.

Geçen yıl Rowley ailesiyle birlikte on günlüğüne Avustralya'ya gitti. Döndüğünde onu gören hayatı boyunca orada yaşadığını sanırdı.



İşin en can sıkıcı taraflarından biri de, Rowley'nin gittiği her yeni ülkede moda olan ne varsa kapıp gelmesi.

Mesela iki yıl önce Avrupa'dan döndüğünde kafayı "Joshie" diye bir pop şarkıcısına takmıştı. Joshie çok ünlü bir yıldız filan sanırım. Çocuğun bavulu Joshie CDleri, posterleri ve eşyalarıyla doluydu.

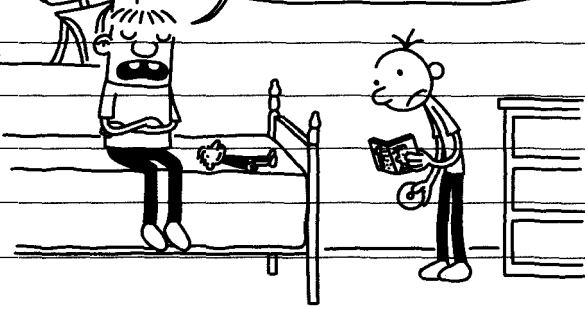


CD'nin üzerindeki resimlerden birine baktım ve Rowley'ye Joshie'nin altı yaşındaki kızlara göre olması gerektiğini söyledim ama bana inanmadı. Joshie'yi "keşfeden" kendisi olduğu için onu kıskandığımı söyledi.

İşin gıcık tarafı, bu adam Rowley'nin yeni kahramanıydı. Bu yüzden ne zaman onu eleştirmeye kalksam, Rowley kulaklarını tıkıyordu.

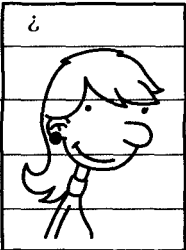


JOSHIE ANNENLE BABANA
SAYGI GÖSTERMEN VE
HAYALLERİNİN
PEŞİNDEN GİTMEN
GEREKTEĞİNİ SÖYLÜYOR.



Yabancı ülkelerden söz etmişken, bugün Fransızca dersinde Madam Lefrere bu yıl mektup arkadaşı seçeceğimizi söyledi.

Rodrick ortaokuldayken, Hollanda'dan on yedi yaşında bir kız arkadaşı vardı. Bunu biliyorum çünkü çekmecesinde mektupları görmüştüm.



*Ben güneşli günlere
ve dondurmaya
bayılırım.
Sen de sever misin?*

Madam Lefrere bize formları dağıttığında, Rodrick'inki gibi bir mektup arkadaşına sahip olmamı sağlayacağından emin olduğum kutuları işaretledim.

Ancak Madam Lefrere benim formuma göz attı ve hepsini baştan doldurmamı istedi. Kendi yaşımda bir oğlan tercih etmeliymişim ve mutlaka FRANSIZ olmalıymış. Bu yüzden artık mektup arkadaşlığı deneyimiyle ilgili büyük beklentilerim yok.

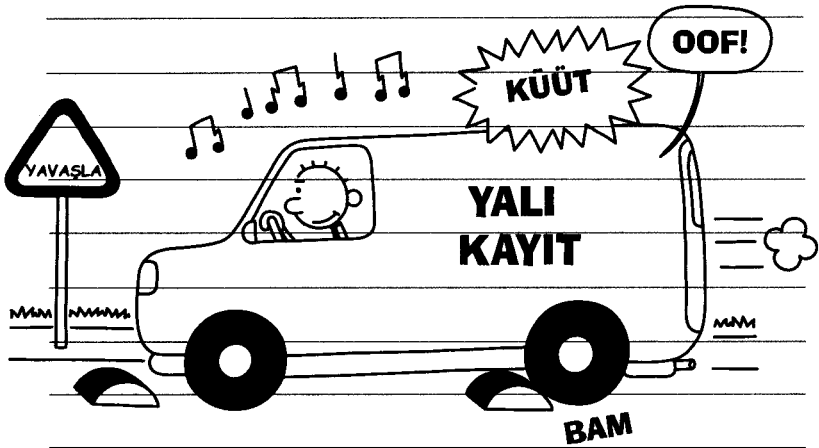


Je m'appelle
"Philippe."

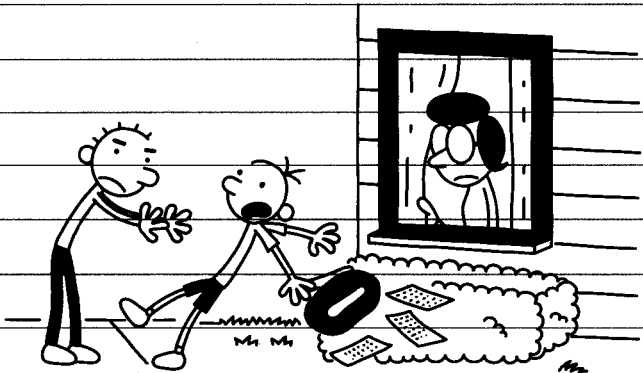
Cuma

Annem, Rodrick'in beni yüzme kursundan aldığı gibi okul çıkışında da almasına karar verdi. Galiba bu annemin O deneyimden hiç ders almadığını gösteriyor. Ama ben dersimi aldım. Bu yüzden bugün Rodrick beni okuldan aldığında ona arabayı deli gibi kullanmamasını söyledim.

Tamam dedi ama sonra bütün engbelerden son hızla geçti.



Minibüsten indiğimde Rodrick'e geri zekalı dedim. Yumruklaşmaya başladık. Annem salonun camından her şeyi gördü.

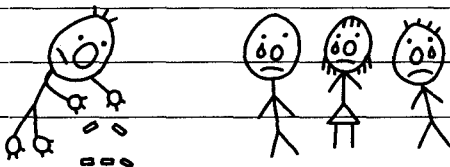


Bizi içeri aldı, mutfak masasına oturttu. Sonra Rodrick ile aramızdaki farkları "medeni bir şekilde halletmemiz" gerektiğini söyledi.

İkimizden de hatamızı yazmamızı ve buna eşlik eden bir de resim çizmemizi istedi. Bu FİKİR ile nereye varmaya çalıştığını biliyordum.

Annem eskiden kreş öğretmeniymiş; çocuklardan biri yanlış bir şey yaptığında, ondan bunun resmini çizmesini istermiş. Sanırım burada amaç çocuğu utandırmak ve aynı hatayı bir daha yapmamasını sağlamak.

Bir daha boya kalemlerini kırmayacağım
çünkü bu diğer çocukları mutsuz ediyor.



Tamam, annemin bu fikri dört yaşındaki çocuklar
üzerinde çok işe yarayabilir ama Rodrick'le benim iyi
geçinmemizi istiyorsa daha parlak fikirler geliştirmesi
gerek.

Bir daha Rodrick'e isimler takmayacağım.

SISKA
TAVŞANI

BÖHÜÜÜÜ!

Gregory'yi itmeyeceğim.

AAAA!



İşin gerçeği şu: Rodrick bana canının istediği gibi davranıyor çünkü benim bir şey yapamayacağımı biliyor.

Rodrick bu yaz başıma gelen EN utanç verici şeyi bilen tek kişi ve bunu başıma kakıp duruyor. Bu yüzden ona karşı gelmeye kalkarsam, sırrımı bütön dünyaya yayar.

Keşke benim de elimde ona karşı bir koz olsaydı! O zaman yapacağımı bilirdim!

Ben de Rodrick hakkında utanç verici bir şey biliyorum ama bunun işime yarayacağını sanmıyorum.

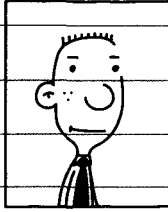
Rodrick lise ikideyken okul fotoğraflarının çekildiği gün hastaydı. Annem de babama, okul yıllığında kullanılmak üzere Rodrick'in lise birde çekilen fotoğrafını okula e-mail'le göndermesini söyledi.

Babam, nasıl yapmışsa her şeyi karıştırmış ve Rodrick'in ilkokul ikide çekilen fotoğrafını göndermiş.

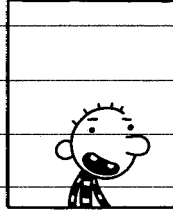
İster inanın ister inanmayın, o fotoğrafı kullanmış-
lar!



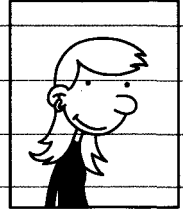
*Harrington,
Leonard*



*Hatley,
Andrew*



*Heffley,
Rodrick*

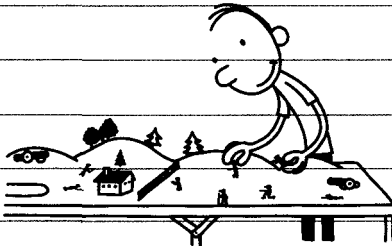


*Hitts,
Heather*

Ne yazık ki Rodrick akıllılık edip o sayfayı yırtmış.
Bu yüzden eğer ona karşı kullanacağım bir şey bula-
caksam, sıkı bir şekilde aramaya devam etmeliyim.

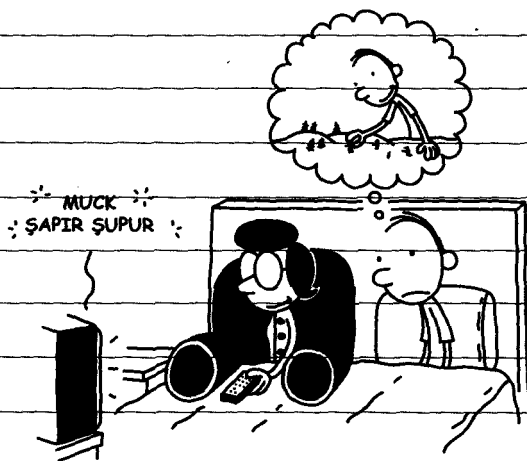
Çarşamba

Annem bulaşık işini Rodrick'le benim üzerimize yık-
tiğinden beri, babam yemekten sonra minyatür İç
Savaş sahası üzerinde çalışmak üzere atölyesine gi-
diyor.



Her gece en az üç saatini orada geçiriyor. Bana kalsa bütün hafta sonunu da bayıla bayıla maketiyle uğraşarak geçirirdi ama annemin onun için BAŞKA planları var.

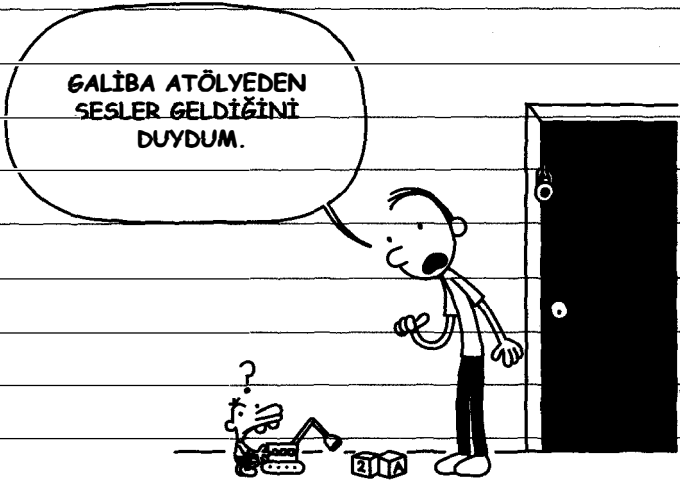
Annem romantik komediler izlemeye bayılıyor ve babama da izletiyor. Ama ben babamın bir an önce kendini bodruma, atölyesine atmak için can attığını biliyorum.



Babam atölyesine inemediği zamanlarda bizi oradan uzak tutuyor.

Rodrick'i de beni de minyatür savaş alanına yanaştır-
mıyor çünkü her şeyi mahvedeceğimizi düşünüyor.

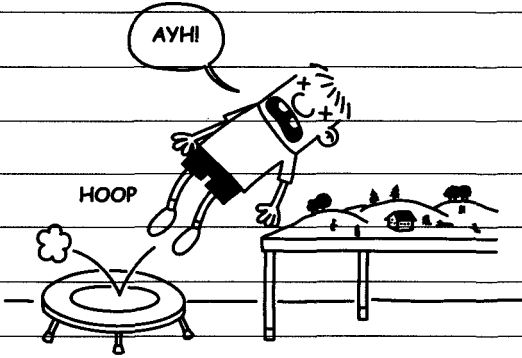
Bugün babamın Manny'ye bir şeyler söylediğini
duydum. Onun bodruma inmediğinden emin olma-
ya çalışıyordu.



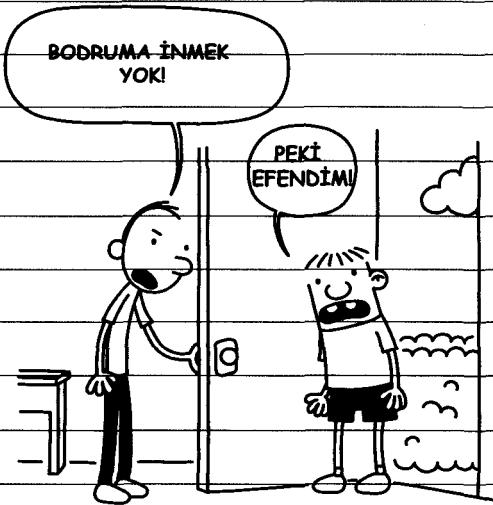
Cumartesi

Rowley bugün bize geldi. Babam Rowley'nin bize
gelmesinden hoşlanmıyor çünkü onun "kaza maki-
nesi" olduğunu düşünüyor. Bir keresinde Rowley biz-
de yemek yerken tabağını düşürüp kırmıştı, o yüzden
galiba.

Şimdi de Rowley'nin bir sakarlık yapıp minyatür İç Savaş sahasını berbat edeceğinden korkuyor.

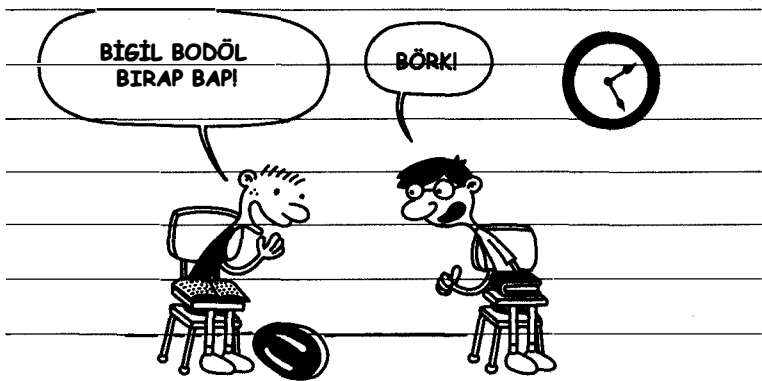


Rowley bugünlerde ne zaman bize gelse hep aynı şekilde karşılanıyor.



Rowley'nin babası da BENDEN hoşlanmıyor. Ben de artık pek gitmiyorum onlara.

Rowley'lerde son kaldığımda, kendi kendilerine büyüklerin asla anlayamadığı gizli bir dil geliştiren çocuklarla ilgili bir film izlemiştik.

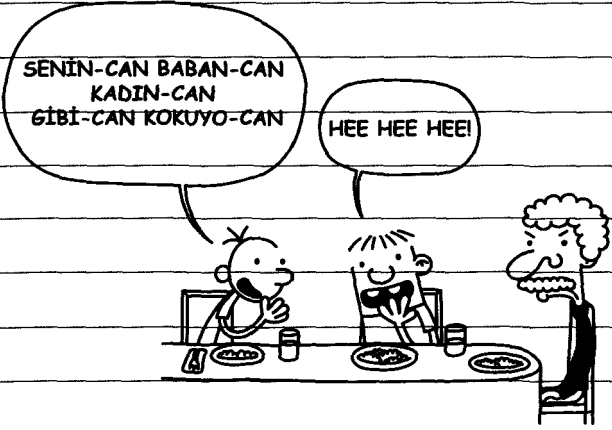


ÇEVİRİŞİ: SAAT TAM İKİ BUÇUKTA BÜTÜN KİTAPLARIMIZI YERE ATALIM.

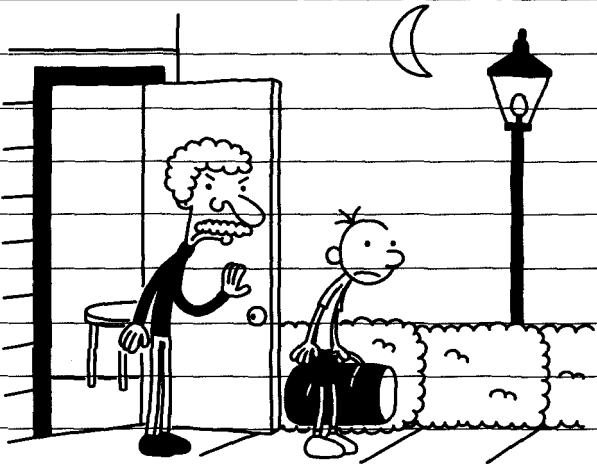
Rowley ile ben bunun müthiş bir fikir olduğuna karar verdik ve filmdeki çocukların kullandığı dilde konuşmayı öğrenmeye çalıştık.

Ama baktık yapamıyoruz, biz de KENDİ gizli dilimizi uydurduk.

Sonra bunu yemekte denedik.



Ama Rowley'nin babası şifremizi çözdü galiba, çün-
kü beni tatlımı yemeden eve yolladılar. O zamanda
beri de beni evlerinde kalmak üzere davet etmediler.



Rowley bugün bize gelirken yanında seyahatte çektiği bir sürü fotoğraf getirmiş. Tatilin en eğlenceli kısmının nehir safarisi olduğunu söyledi ve bana bulanık kuş ve manzara fotoğraflarını gösterdi.

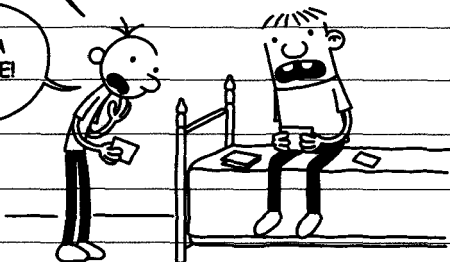
Ben birkaç Vahşi Krallık eğlence parkına gittim. Orada müthiş suni nehirler, goril ve dinazor gibi robot hayvanlar var.

Bana sorarsanız, Rowley'nin ailesi para biriktirip onu o parka götürmeliydi.

SAFARİDE DEV TARANTULARLA
KAPIŞAN KÖPEKBALIKLARI
GÖRDÜN MÜ?

HAYIR. HEM
TARANTULALAR
KÖPEKBALIKLARIYLA
KAPIŞMAZ

VAHŞİ KRALLIK'TA
KAPIŞIYOLAR İŞTE!

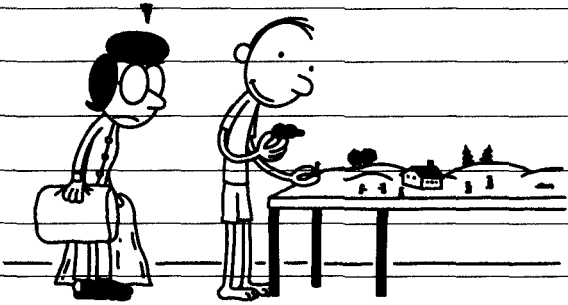


Ama tabi Rowley benim maceralarımı dinlemek istemedi ve fotoğraflarını toplayıp evine gitti.

Bu gece yemekten sonra annem babama film izletti. Ama babam gidip İç Savaş sahası üzerinde çalışmak için can atıyordu.

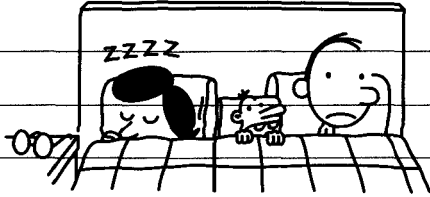
Annem tuvalete gitmek için kalktığında, babam yatağın kendi tarafına, battaniyenin altına yastıkları soktu ve kendini uyuyormuş gibi gösterdi.

Annem film bitene kadar babamın numarasını fark etmedi.



Sonra saat sekiz buçuk olmasına karşın babamı yatağa çağırırdı.

Şimdi Manny annemle babamın yatağında yatıyor çünkü atölyede yaşayan canavardan korkuyor.

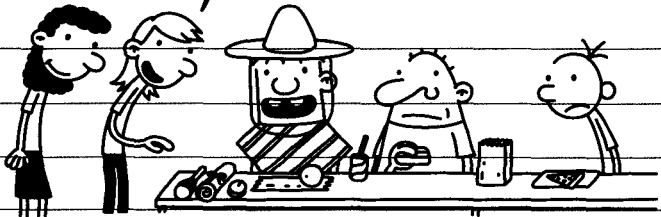


Salı

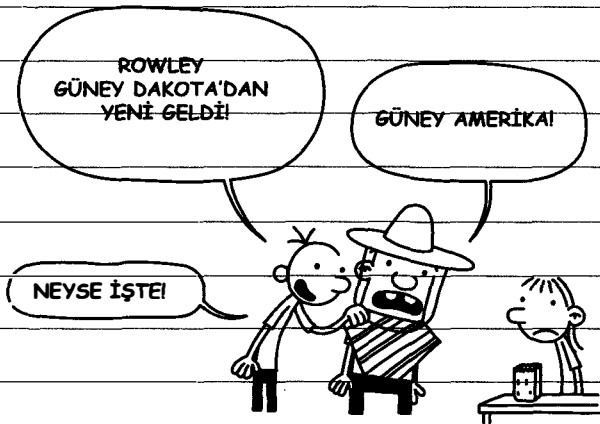
Rowley'nin seyahati hakkında yeterince şey dinlediğimi sanıyordum ama yanılmışım. Dün Sosyal Bilgiler öğretmenim Rowley'den tatilini bütün sınıfa anlatmasını istedi. Bugün okula üzerinde komik bir kıyafetle geldi. Ama en kötüsü kızların öğle teneffüsünde Rowley'nin yanına gelip ona yağcılık yapmalarıydı.

BİZE SEYAHATINI
BİRAZ DAHA
ANLATIR MISIN?

"St!"
HEH HEH.



Sonunda bunun o kadar da kötü bir şey olmadığına karar verdim. Kantinde Rowley ile dolaşp hava atmaya başladım. Ne de olsa o benim en iyi arkadaşım!

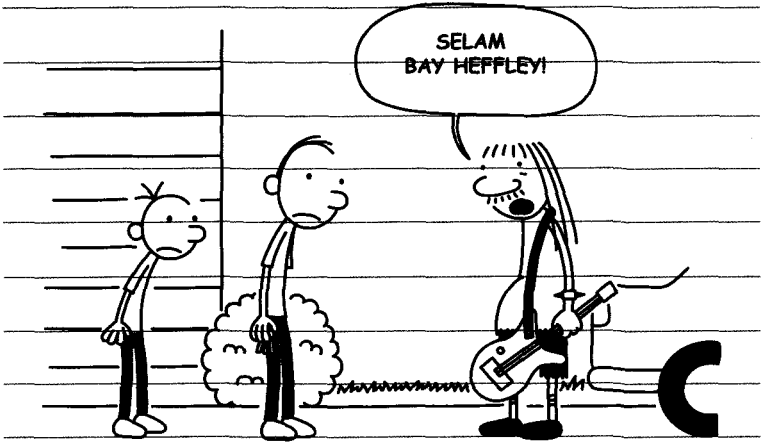


Cumartesi

Babam son birkaç haftadır her cumartesi beni alışveriş merkezine götürüyor. Önceleri bunu benimle daha çok zaman geçirmek için yaptığını sandım. Ama sonra amacının Rodrick'in müzik çalışmalarından kaçmak olduğunu anladım.

Rodrick ve heavy metal grubu hafta sonları bodrumda çalışıyorlar.

Grubun solisti Bill Walter adında biri. Bugün babamla evden çıkarken kapıda Bill'le karşılaştık.



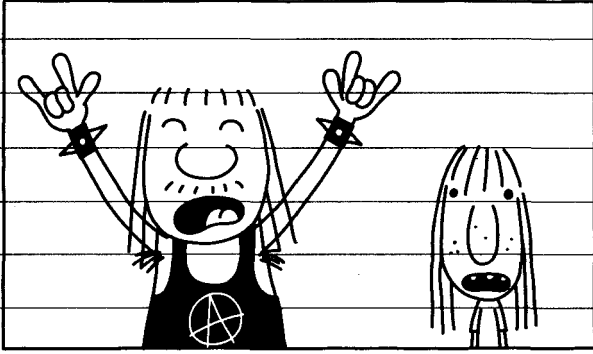
Bill bir işte çalışmıyor ve otuz beş yaşında olmasına karşın hala ailesiyle yaşıyor.

Babamın en büyük korkusunun Rodrick'in Bill'i bir tür rol model olarak görmesi olduğundan eminim. Rodrick'in Bill'in yolundan gitmek isteyeceğinden endişeleniyor.

Bu yüzden Bill'i ne zaman görse, günün geri kalanını morali bozuk halde geçiriyor.

Rodrick'in Bill'i gruba almasının nedeni adamın lisedeyken "EN GÜÇLÜ ROCK YILDIZI ADAYI" seçilmiş olması.

En Güçlü Rock Yıldızı Adayı



Bill Walter

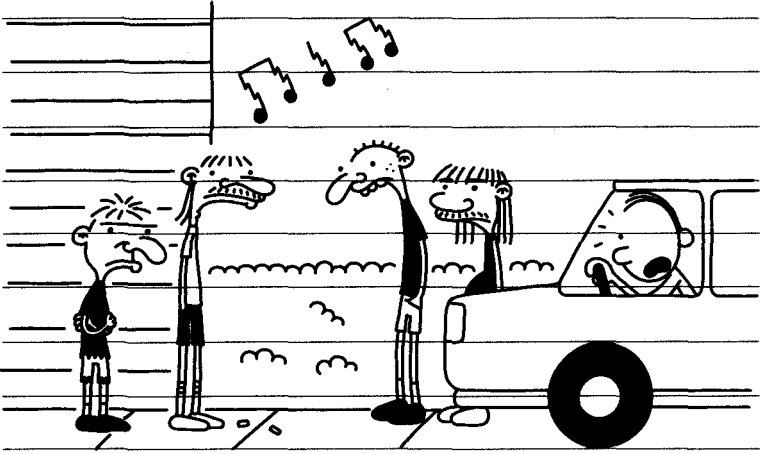
Anna Wrentham

Bill'in henüz yıldız filan olduğu yok. Anna Wrentham'ın da hapiste olduğunu duydum.

Her neyse, bugün babamla birlikte birkaç saatliğine alışveriş merkezine gittik. Döndüğümüzde, Rodrick'in grup çalışması henüz bitmemişti. Gitar ve davul seslerini bir blok öteden duyabiliyordunuz. Evin önündeki yolda da bir sürü genç toplanmıştı.

Bodrumumuzdan gelen müzik sesini duymuşlar ve ışığa dönen pervaneler gibi oraya çekilmişlerdi sanırım.

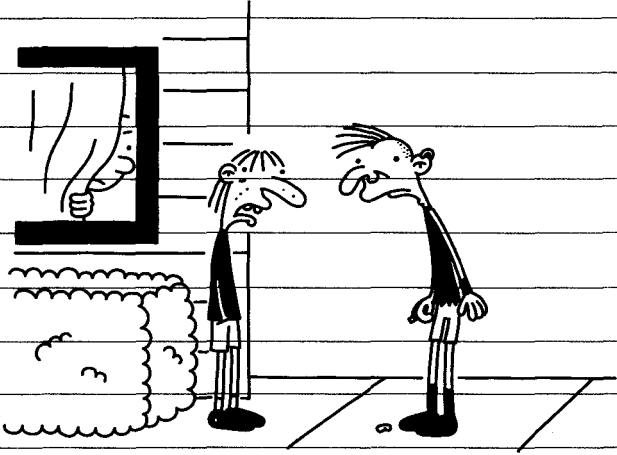
Babam yoldaki gençleri görünce ÇILDIRDI.



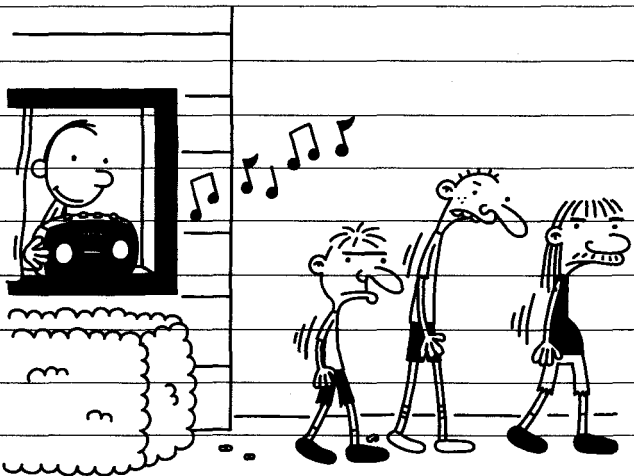
Polis çağırarak için içeri koştu ama annem onu durdurdu.

Annem, gençlerin bize bir zararının olmadığını, yalnızca Rodrick'in müziğini "takdir ettiklerini" söyledi. Ama bunu yüzünü buruşturmadan nasıl söyleyebildiğini merak ediyorum. Rodrick'in grubunu duysaydınız, ne demek istediğimi anlardınız.

Ama kapımızın önünde onca genç varken babamın
sakinleşmesi mümkün değildi.

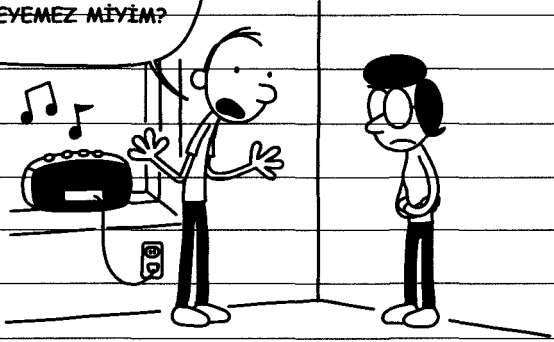


Bu yüzden babam üst kata çıktı ve müzik setine bir
klasik müzik CD'si koydu. Yol bir anda nasıl boşaldı,
İNANAMAZSINIZ!



Babam bunu akıl ettiği için kendisiyle müthiş gururlanıyordu. Ama annem onu Rodrick'in "hayranlarını" göz göre göre uzaklaştırmakla suçladı.

NE YANİ? BEN DE
CANIMIN İSTEDİĞİ
MÜZİĞİ
DİNLEYEMEZ MİYİM?

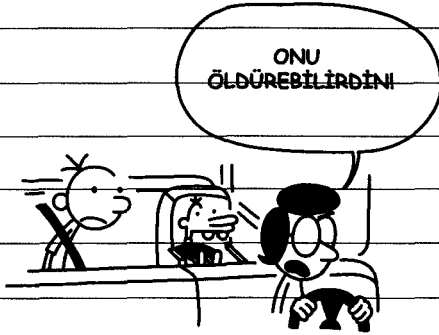


Pazar

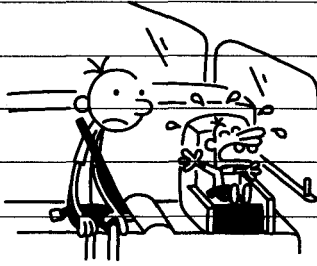
Bugün arabayla kiliseye giderken yüzümü şekilden şekle sokuyor. Manny'yi güldürmeye çalışıyordum. Bir ara yüzümü öyle bir buruşturdum ki Manny katıla katıla güldü ve elma suyu burnundan geldi.



Sonra annem dedi ki:



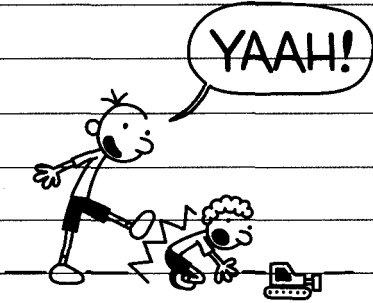
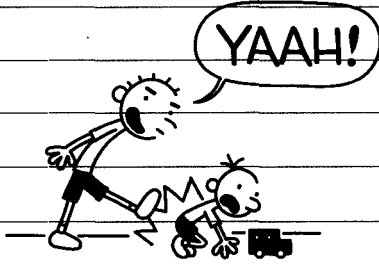
Eh, annem bu düşünceyi Manny'nin kafasına sokunca, her şey bitti tabii.



Gördünüz mü? İşte bu yüzden Manny'den uzak duruyorum ben. Ne zaman onunla birazcık eğlenmeye kalksam sonunda pişman oluyorum.

Küçüklüğümde, annemle babamın bana bir kardeşimin olacağını söylediklerini hatırlıyorum. ÇOK heyecanlanmıştım.

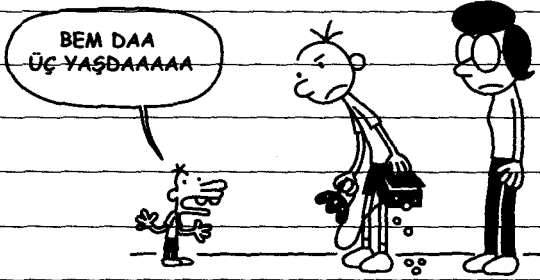
Rodrick tarafından itilip kakıldığım onca yıldan sonra, sonunda birinin hakkından gelmeyi dört gözle bekliyordum.



Ama annemle babam Manny'ye karşı SÜPER KORUMACI oldular hep. En çok hak ettiği zamanlarda bile onun "kılına dokunmama" izin vermediler.

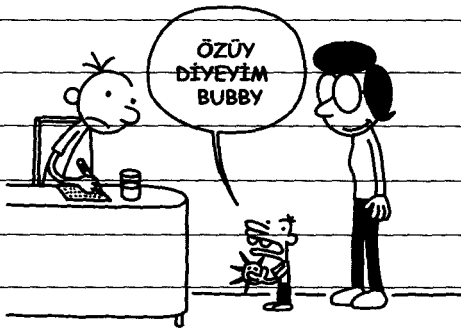
Geçen gün olduğu gibi... O gün oyun oynamak istediğimde bilgisayarımı çalıştıramadım: açıp bakınca ne göreyim! Manny sürücüyü çikolatalı kurabiye sokmuş!

Tabii Manny her eşyayı bozduğunda kullandığı bahaneyi kullandı:

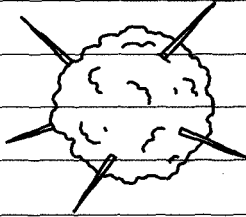


Manny'ye gününü gösterirdim ama annem orada dururken bir şey yapamadım.

Annem Manny ile "konuşacağını" söyledi. Birlikte alt kata indiler. Yarım saat sonra odama geldiler. Manny'nin elinde bir şey vardı.



Buruşturulup top yapılmış ve üzerine kürdanlar batırılmış alüminyum folyoydu bu.



Bunun benim bozulan bilgisayarımı nasıl tamir edeceğini bana sormayın. Bana kalsa hemen gidip o şeyi atardım ama annem buna izin vermezdi.



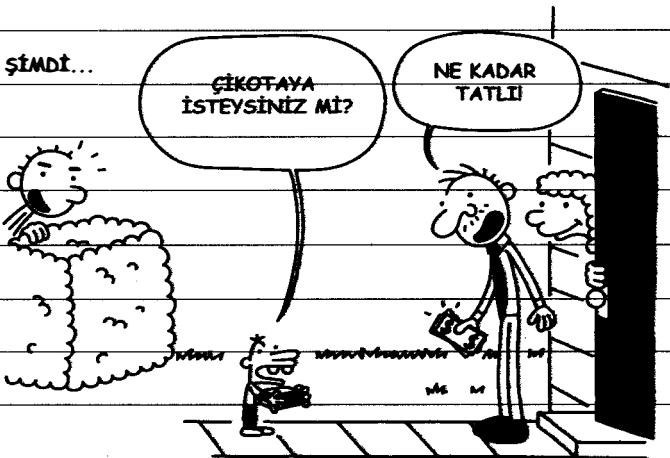
İlk fırsatta o şeyi pe atıcam; çünkü buraya yazıyorum. Eğer ondan kurtulmazsam bir gün kesin üzerine otururum.

Manny beni sinirden deliye döndürse de onun varlığından hoşlanmamın BİR nedeni var. Manny konuşmaya başladığından beri Rodrick okul masraflarını karşılamak için bana çikolata sattırmıyor. İnanın bana , bunun için minnettarım!

ESKİDEN...



ŞİMDİ...



Pazartesi

Madam Lefrere bugün bize ilk mektup arkadaşı mektuplarımızı yazdırdı. Ben Mamadou Montpierre adında bir çocuğa yazacakmışım. Galiba Fransa'da bir yerde yaşıyor.

Fransızca yazmam gerektiğini biliyorum; Mamadou da İngilizce yazacak ama dürüst olmam gerekirse, yabancı bir dilde yazmak çok zor.

Bu yüzden neden şu mektup arkadaşlığı meselesi için ikimizin de strese girmek zorunda kaldığımızı anlamıyorum.

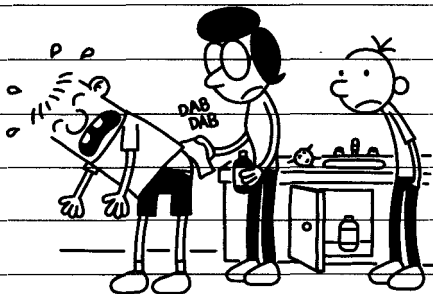
Sevgili Mamadou

Öncelikle ben işleri kolaylaştırmak için ikimizin de İngilizce yazmamız gerektiğini düşünüyorum.

Bu arada, size sonunda Manny'nin kürdanlı alüminyum topunun üzerine oturacağımı söylemiştim, hatırlıyor musunuz? Eh, haklı çıktım sayılır.

Rowley bugün bize geldi ve o topun üzerine oturdu!

Doğrusunu söylemek gerekirse rahatladım. O şeyi iki gün önce kaybetmişim, sonunda yeniden ortaya çıktığına sevindim.



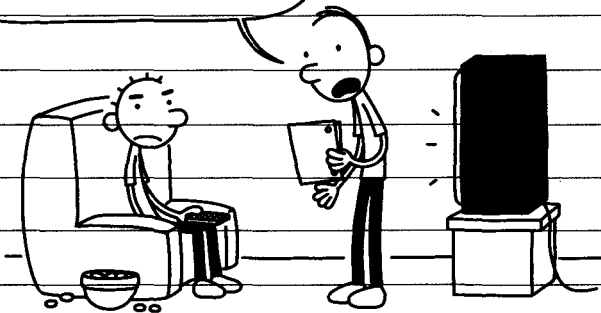
Bütün o şamata arasında Manny'nin "hediyesini" çöpe attım. Ama içimden bir ses annemin zaten bu kez bana engel olmayacağını söylüyor.

Çarşamba

Rodrick'in yarına yetiştirmesi gereken bir İngilizce ödevi var. Annem de onun ödevini bu kez kendisinin yapmasını sağlamaya çalışıyor. Rodrick klavye kullanmayı bilmiyor; bu yüzden ödevlerini defter kağıdını yazıp temize çekmesi için babama veriyor.

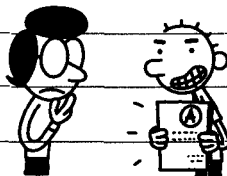
Ama babam Rodrick'in ödevini okurken bir sürü bilgi hatası buluyor.

BİR KERE
"BÜLBÜLÜ ÖLDÜRMEK"
ROMANINI
ABRAHAM LINCOLN YAZMADI



Rodrick'in hataları umursadığı yok. Babama işine devam etmesini ve kağıtları olduğu gibi temize çekmesini söylüyor

Ama babam hatalarla dolu bir ödev yazmaya tahammül edemiyor; Rodrick'in ödevini baştan yazıyor. İki gün sonra Rodrick not verilmiş ödev kağıdını eve getiriyor ve bu sanki kendi marifetiymiş gibi davranıyor.



Bu birkaç yıldır böyle devam ediyor. Galiba annem sonunda buna bir dur demeye karar verdi. Bu gece babama bu kez Rodrick'in KENDİ ödevini kendisinin yapacağını, ona yardım etmemesi gerektiğini söyledi.

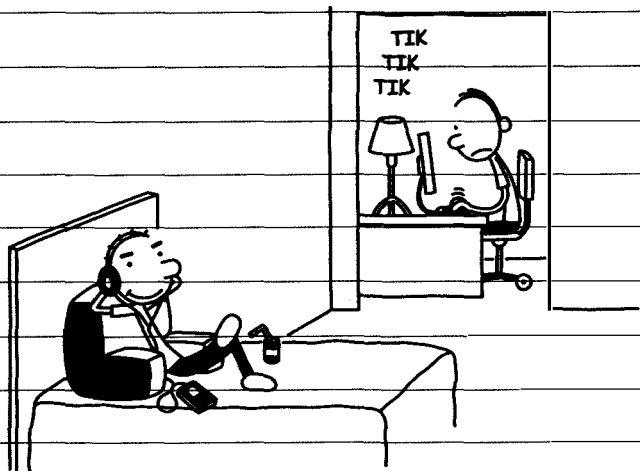
Yemekten sonra Rodrick bilgisayar odasına girdi. Onun dakikada bir harf yazdığını duyabiliyorduk.

Rodrick'in yazarken çıkardığı seslerin babamın içine fenalıklar getirdiğini söyleyebilirim. Bu da yetmezmiş gibi Rodrick on dakikada bir odadan çıkıp babama aptal aptal sorular soruyordu.



İki saat sonra babamın sabrı taştı.

Annemin yatmasını bekledi; sonra Rodrick'ın bütün ödevini onun yerine yazdı. Böylece Rodrick yine işi sağlama aldı.



Benim de yarına bir kitap raporu hazırlamam gerekiyor ama dert etmiyorum.

Kitap raporları hazırlamanın sırrını uzun süre önce öğrendim. Son beş yıldır aynı kitabı kullanıp duruyorum. "SHERLOCK SAMMY YİNE AYNI ŞEYİ YAPIYOR."

"SHERLOCK SAMMY İNE AYNI ŞEYİ YAPIYOR" da
yaklaşık yirmi kısa öykü var. Ancak ben her öykü-
ye bir kitap muamelesi yapıyorum. Öğretmen de hiç
fark etmiyor.

Bu Sherlock Sammy öykülerinin hepsi birbirine ben-
ziyor. Bir yetişkin suç işliyor. Sammy suçluyu ortaya
çıkarıyor ve onu aptal durumuna düşürüyor.



Şimdiye kadar kitap raporları yazma konusunda uz-
man oldum. Yapmanız gereken tek şey, öğretmenin
duymak istediklerini yazmak; hepsi bu.

Sherlock Sammy çok akıllı;
bahse girerim bunun nede-
ni çok kitap okumasıdır.

*Bahse girerim
haklısın!*

Bu kitapta çok zor sözcük-
ler vardı ama sözlüğe bakıp
hepsini buldum; artık hep-
sinin anlamını biliyorum.

*Bence sen çok
"muvaffak" olacaksın!*

A+

Pazartesi

Geçen yıl arkadaşlarımdan biri olan Chirag Gupta adında bir çocuk vardı. Haziran ayında taşındılar. Ailesi büyük bir veda partisi verdi ve partiye bütün mahalle geldi. Ama sonra fikir değiştirdiler galiba çünkü bugün Chirag okuldaydı.

Herkes Chirag'ı yeniden gördüğüne çok sevindi. Ama biz iki kişi, onu resmi olarak karşılamadan önce biraz dalga geçmeye karar verdik.

Bu yüzden o gitmiş gibi davrandık.



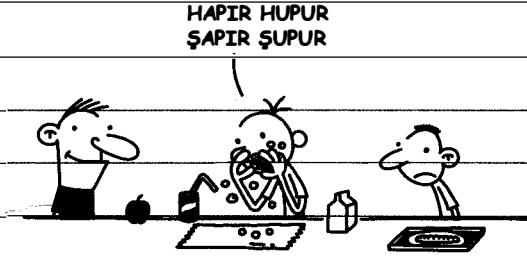
İtiraf ediyim, çok komikti.



Öğle yemeğinde Chirag yanıma oturdu. Çantamda fazladan bir çikolatalı kurabiye vardı. Onu kullandım.



Tamam, belki bu biraz zalimceydi.



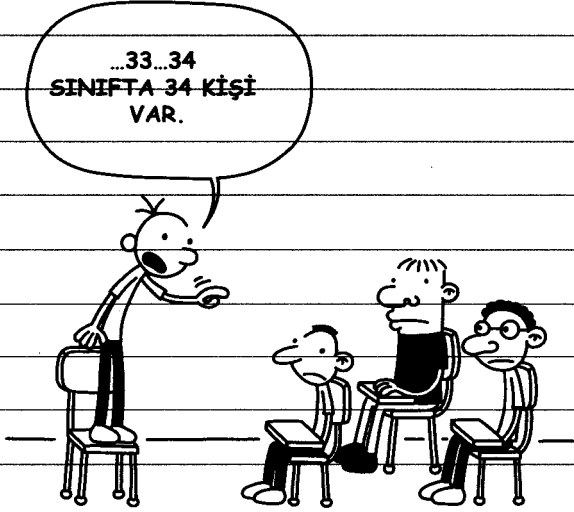
Yarın da devam etmeye karar verdik. Bu Görünmez Chirag oyunu yeni bir PO! olayına dönüştürülebilir.

Salı

Evet, Görünmez Chirag şakası devam ediyor, artık bütün SINIF işin içinde. Hani kendini beğenmişlik etmek istemiyorum ama bu kez harikalar yarattım.

Fen dersinde, öğretmen benden sınıftaki çocukları saymamı istedi. Böylece dolaptan kaç büyüteç çıkaracağına karar verecekti.

Ben de sınıftaki herkesi abartılı biçimde saydım. Chirag hariç tabii.



Eh, Chirag sonunda çileden çıktı. Ayağa kalkıp bağır-
maya başladı. Dosdoğru karşıya bakıp o yokmuş gibi
davranmak çok zordu.



Ona hiçbir zaman insan olmadığını söylemediğimizi söylemek istedim; sadece GÖRÜNMEZ bir insandı o kadar. Ama çenemi tutmayı başardım.

Siz Chirag'la dalga geçtiğim için kötü bir arkadaş olduğumu söylemeden önce ben kendimi savunsam iyi olur: Ben okuldaki çocukların %95'inden daha ufak tefeğim. Bu yüzden dişime göre birini bulmak konusunda seçeneklerim çok sınırlı.

Üstelik bu fikrin geliştirilmesi konusunda %100 suçlu değilim. İster inanın ister inanmayın, fikri bana annem verdi. Küçükken bir gün masanın altında oyun oynuyordum. Annem de beni arıyordu.



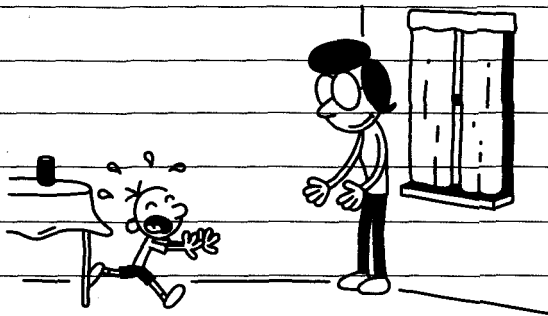
Nerden aklıma esti bilmem ama anneme şaka yapmaya ve saklanmaya karar verdim.

Annem bana seslenerek bütün evi dolaştı. Galiba sonunda beni masanın altında gördü ama yerimi bilmiyormuş gibi davrandı.



Çok eğlendim. Orada biraz daha saklanabilirdim. Ama annem sakız makinemi Rodrick'e vereceğini söyleyerek ödümü patlattı.

Yani Görünmez Chirag şakası yüzünden birini suçla-
yacaksınız, bunun kim olduğunu anladınız işte.



Perşembe

Dün Chirag sınıfta birinin kendisiyle konuşmasını
sağlamaya çalışmaktan vazgeçmiş gibiydi. Ama bu-
gün zayıf noktamızı buldu.



Ben Rowley'yi unutmuşum. şakaya ilk başladışımızda, Rowley'yi Chirag'dan uzak tutuyordum çünkü içimden bir ses onun şakamızı mahvedeceğini söylüyordu.

Ama sonra öyle havalara girdim ki her şeyi unuttum!

Chirag öđle teneffüsünde Rowley üzerinde řalıřmaya bařladı. Az kalsın onu tongaya dűřürecekti.



Rowley'nin bir şey söylemek üzere olduğunu anladım, bu yüzden hızlı hareket etmek zorundaydım. Herkese masanın üzerinde havada uçan bir sosıs olduğunu söyledim ve sosisi kapıp iki lokmada yuttum.

Benim hızlı düşünmem sayesinde şakamıza devam edebildik.



Ama bu Chirag'ı ÇILDIRTTI! Kolumu yumruklamaya başladı ama tabii ben hiç farkında değilmişim numarası yaptım.

Tabii hiç kolay değildi. Chirag ufak tefek olabilir ama çocuğun yumrukları sağlam.



Cuma

Chirag öğretmenlerden birine şakamı anlatıp beni şikayet etti galiba. Bugün beni yönetim odasına çağırdılar.

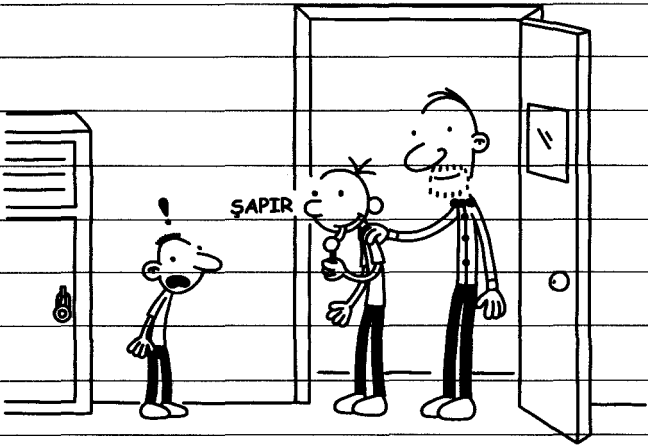
Odaya girdiğimde, Müdür Roy çok öfkeliydi. Şakayı nasıl başlattığımı biliyordu. Bana "saygı" ve terbiye" konusunda uzun bir nutuk çekti.

Neyse ki Bay Roy çok önemli bir noktayı yanlış biliyordu: Şakayı yaptığımız kişinin kimliğini. Bu yüzden özür dilemek çok kolay oldu.



Bay Roy özümden tatmin olmuştu; beni başka ceza vermeden bıraktı.

Bay Roy'un bir çocuğu haşladıktan sonra onu sırtını sıvazlayarak ve lolipop vererek gönderdiğini duydım hep. DOĞRUYMUŞ!

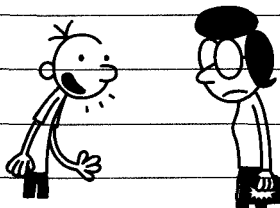


Cumartesi

Yarın Rowley'nin doğum günü partisi var. Annem beni ona hediye almak için alışveriş merkezine götürdü. Ben de son çıkan harika bilgisayar oyununu aldım ve parasını ödemesi için anneme uzattım. Ama annem bunu KENDİ paramla almam gerektiğini söyledi.

Anneme birincisi SIFIR param olduğunu söyledim.

İkincisi, param olsaydı bile asla ROWLEY için harcamazdım.

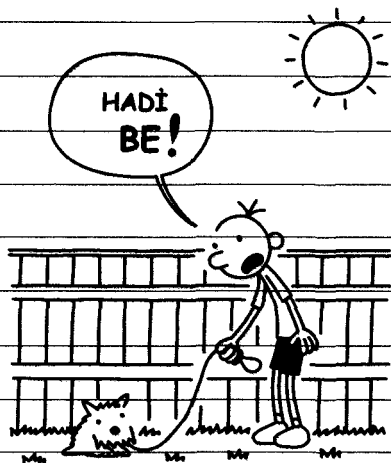


Annem söylediklerimden pek hoşlanmadı ama meliksiz olmam BENİM suçum değil. Bu yaz bir işim vardı aslında ama çalıştığım insanlar beni sömürdüler. Ben de tek kuruş kazanamadım.

Birkaç ev ötemizde oturan Fuller adında komşularımız var. Her yaz tatile gidiyorlar.

Köpekleri Prenses'i de bakımevine bırakıyorlar. Ama bu yıl her gün köpeği beslemem ve dışarı çıkarmam halinde bana günde beş papel vereceklerini söylediler. Şöyle bir hesapladım, bu parayla bir sürü bilgisayar oyunu alabilirdim.

Ama Prenses yabancıların önünde tuvaletini yapmaktan utanıyor galiba. Bu yüzden sıcak güneşin altında bu salak köpeğin bir an önce işini bitirmesini bekleyip duruyordum.

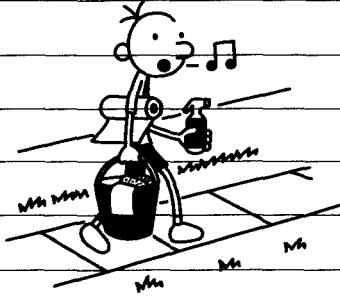


Bekliyordum, bekliyordum, bir şey olmuyordu. Ben de Prenses'i tekrar içeri sokuyordum.

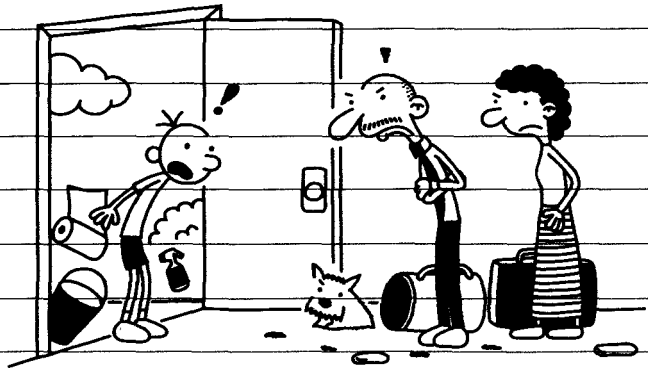
Ama her gidişimde, Prenses antreyi batırıyordu. Ben de ertesi gün temizlemek zorunda kalıyordum. Yazın sonunda akıllandım ve Prenses'in pisliğini her gün temizlemektense bir kerede temizlemenin çok daha kolay olacağına karar verdim.

Böylece onu besledim ve iki hafta boyunca tuvaletini antreye yapmasına izin verdim.

Sonra, Fuller'ların gelmesine bir gün kala, elimde temizlik malzemelerimle tepeden yukarı koştum.



Ama n'oldu bilin bakalım! Fuller'lar tatillerini kısa kesmişler ve bir gün erken dönmüşler.

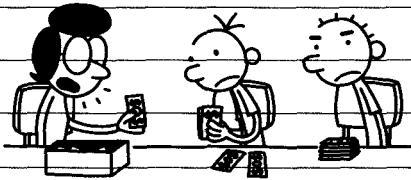


Nezaket gereği, planlarınızı değiştirdiğinizde insanları arayıp bundan haberdar etmeniz gerektiğini bilmiyorlar galiba.

Bu akşam annem Rodrick ve benimle ev toplantısı yaptı. İkimizin sürekli parasızlıktan şikayet ettiğimizi, bu yüzden bize para kazanmamız için bir yol bulunduğunu söyledi.

Sonra mutlaka oyun kartonundan kesip yaptığı yalancı paraları gösterdi. Bunlara "Anne Parası" adını vermiş. Ev işi ya da faydalı işler yaparak bu "Anne Paraları"nı kazanabilir ve sonra GERÇEK parayla değiştirebilirmişiz.

Annem başlangıç olarak her birimize 1000 dolar verdi. Bir an zengin oldum sandım. Ama meğer bir Anne Parası, GERÇEK parayla bir peniye karşılık geliyormuş



Annem bize Anne paralarını nasıl biriktireceğimizi anlattı ve sabırlı olursak istediğimiz bir şeyi alabileceğimizi söyledi.

Annem daha konuşmasını bitirmeden, Rodrick zulasındaki bütün parayı çıkardı.

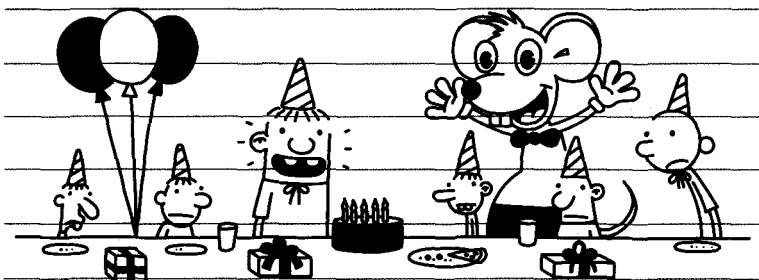


Sonra da gazeteciye gidip parasını heavy metal dergilerine harcadı.

Rodrick parasını böyle harcamak istiyorsa kendi bilir. Ben KENDİ Anne Paralarım konusunda çok dikkatli olucam işte.

Pazar

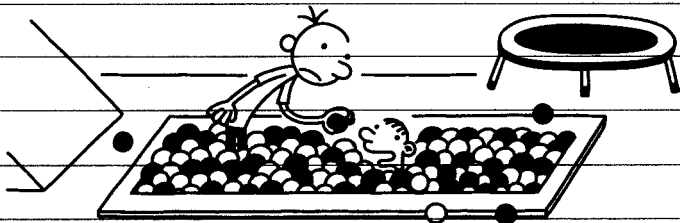
Bugün Rowley'nin doğum günüydü: partiyi alışveriş merkezinde yaptı. Yedi yaşında olsaydık bana çok eğlenceli gelebilirdi.



Rowley'nin partisindeki çocukların ortalama yaşı buydu. Rowley bütün karate takımını davet etmiş. Çoğu daha ilkokulda. Partinin böyle olacağını bilseydim kaytarmanın bir yolunu bulurdum.

Bir süre bildiğimiz parti oyunlarını oynadık. En son saklambaç oynamaya başladık.

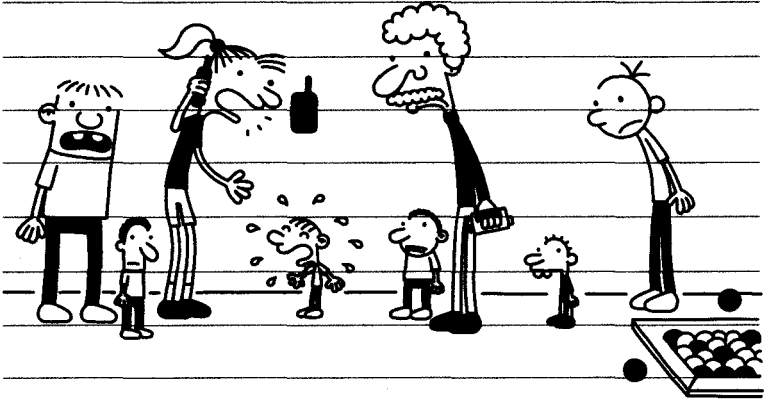
Benim planım top havuzuna saklanmak ve parti bitene kadar orada kalmaktı. Ama BAŞKA bir çocuk benden önce davranmış.



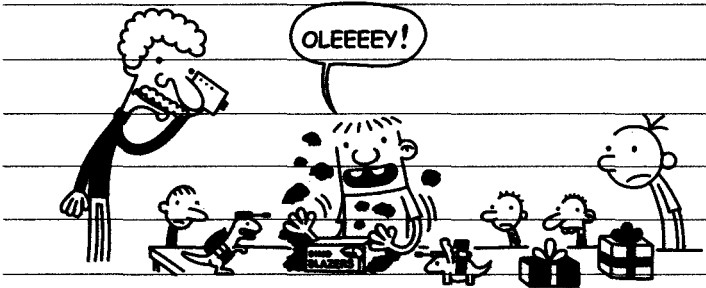
Sonra çocuğun Rowley'nin partisinden olmadığı anlaşıldı. Bir saat önce biten DİĞER partiden kalmış.

O saklambaç oynarken oraya saklandı ve kimse onu bulamadı galiba.

Herkes bu çocuğun anne babasını ararken Rowley'nin partisi sekteye uğradı.



Mesele hallolduktan sonra pasta yedik ve Rowley'nin hediyelerini açmasını izledik. Bir sürü çocuk oyuncak gelmiş ama Rowley çok sevinmiş gibiydi.

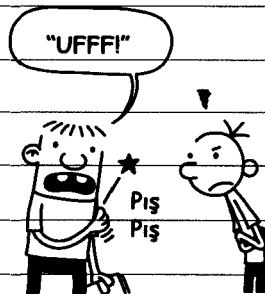


Sonra Rowley'nin annesiyle babası ona hediyelerini verdiler. Bilin bakalım neydi: **HATIRA DEFTERİ.**

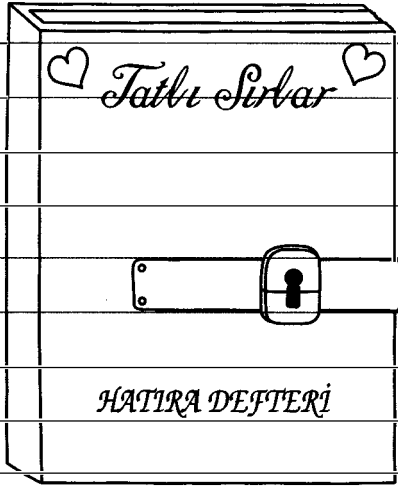
Aslında ben pek şaşırmadım çünkü Rowley'nin annesiyle babasından, sırf bana benzemek için bir "günlük" istediğini biliyordum. Hediyesini açınca dedi ki:



Onun koluna sertçe vurarak bu konudaki fikrimi belirttim. Doğum günü olması umurumda değil. **BA-NANE!**



Yalnız bir şey söyleyicem: Anneme, bana kız işi hatıra defteri aldı diye çok kızmıştım. Ama Rowley'nin defterini gördükten sonra, artık kızmıyorum.



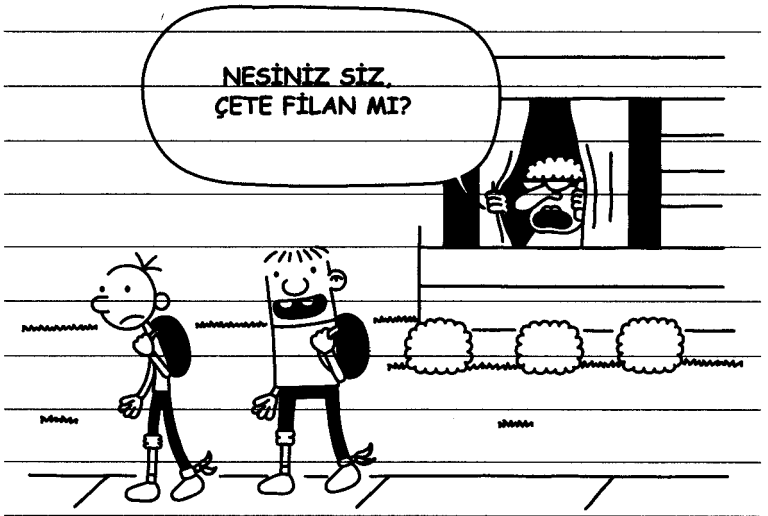
Son zamanlarda Rowley beni sürekli taklit ediyor. Benimle aynı çizgi romanları okuyor, hatta aynı soydayı içiyor. Annem bununla "övünmem" gerektiğini söylüyor ama ben gıcık oluyorum.

İki gün önce, Rowley'nin ne kadar ileri gidebileceğini görmek için bir deney yaptım.

Pantolonumun paçalarından birini kıvırdım, ayak bileğime bandana bağladım ve okula öyle gittim.

Tabii Rowley de ertesi gün okula aynı şekilde geldi.

Bu yüzden bir hafta içinde ikinci kez kendimi Müdür Roy'un odasında buldum.

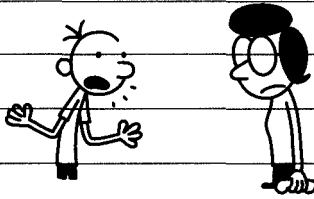


Pazartesi

Görünmez Chirag meselesinden tamamen kurtulduğumu sanıyordum. Ama nerdeeee.

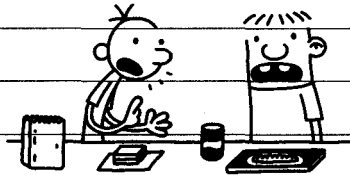
Bu gece, Chirag'ın BABASI annemi aradı. Bay Gupta anneme oğluna karşı bir oyun çevirdiğimizi, benim de elebaşı olduğumu anlattı.

Annem beni sorgulamaya başladı tabii. Ona Chirag'ın babasının neden söz ettiği konusunda en küçük bir fikrimin olmadığını söyledim.

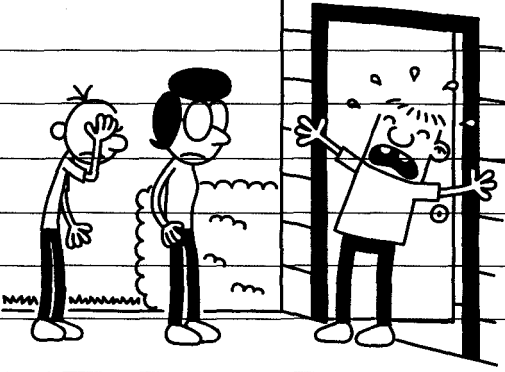


Sonra annem beni alıp Rowley'lere götürdü. Bir de onu dinleyecekmiş!

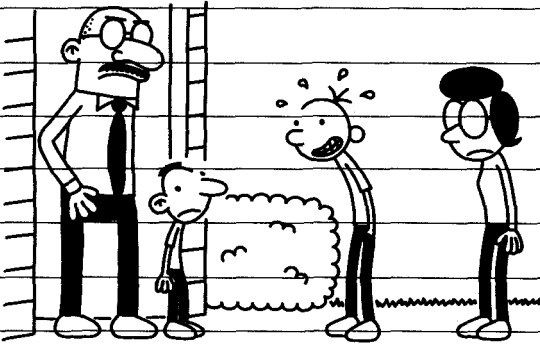
Neyse ki böyle bir şeye karşı hazırlıklıydım. Rowley'ye eğer sorguya çekilirsek neler söylemesi gerektiğini ezberletmişim. İkimiz de her şeyi inkar edersek hiç sorun çıkmazdı.



Ama annem sorularını sormaya başladığı anda Row-
ley çözüldü. Zırlamaya başladı.

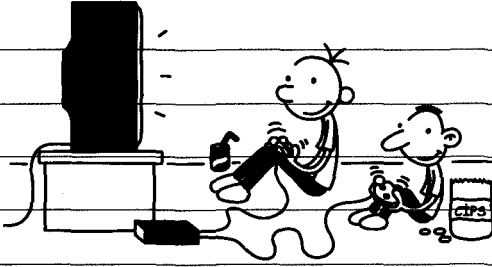


Böylece, Rowley'lerin evinden çıktıktan sonra, an-
nem özür dilemem için beni Chirag'lara götürdü. Şu
kadarını söyliyim, hiç eğlenmedim!



Bay Gupta özründen pek etkilenmemiş gibiydi. Ama
ister inanın ister inanmayın Chirag çok kıyak dav-
randı

Ben özür diledikten sonra, Chirag beni içeri, bilgisayarda oyun oynamaya davet etti. Sonunda sınıf arkadaşlarından biriyle konuşabilmek onu çok rahatlatmıştı galiba. Beni hemen affetmeye karar verdi.



Eh, galiba ben de onu affettim.

Salı

Chirag beni dün akşam ipten aldı ama annemin bana öfkesi geçmedi.

Aslında yaptığım şakaya ya da Chirag'a davranış şeklime kızmadı. Bu konuda yalan söylemememe kızdı.

Bir daha yalan söylediğimi duyarsa beni bir AY eve hapsedecekmiş.

Yani bundan sonra çok dikkatli olmalıyım çünkü an-
nem söylediğini unutmaz. Benim marifetlerim söz-
konusu olduğunda, annemin hafızası fil gibi güçlü-
dür.



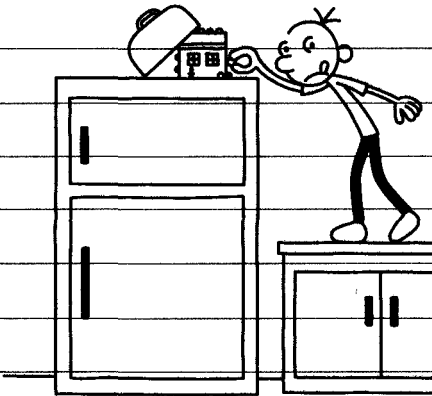
(İLKİ: ALTI AY ÖNCE)

Geçen yıl annem beni yalan söylerken yakalamıştı,
ben de bunun cezasını çekmiştim

Annem Noel'den bir hafta önce ev şeklinde zencefilli
ekmek yapmış ve bunu buzdolabının üzerine koy-
muştu. Noel akşamına kadar buna el sürmemizi de
yasaklamıştı

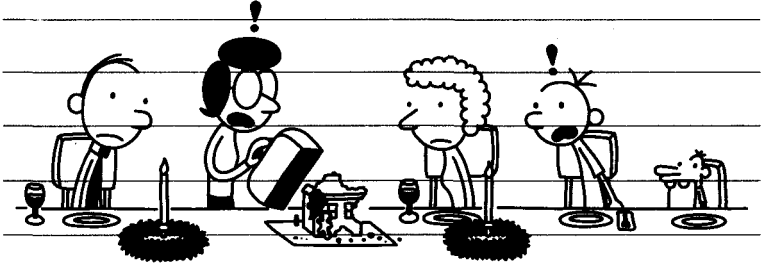


Ama ben kendimi tutamadım. Her gece sessizce alt kata iniyor ve zencefilli ekmek evden küçük bir parça koparıyordum. Annemin fark etmemesi için her seferinde çok minik bir parça yiyordum.



Her gece kendimi bir lokmacık zencefilli ekmekle sınırlamam çok zordu ama yine de başarıyordum işte.

Annem Noel gecesi ekmek evi dolabın üzerinden indirene kadar ne kadar yediğimin farkında değildim.



Annem beni bütün şekerleri yemekle suçladı ama ben inkar ettim. Keşke anında itiraf etseydim.. Bu inkar bana çok pahalıya patladı.

Annem yerel gazetenin çocuk bakımı sayfasında yazmaya başlamıştı. Sürekli malzeme arıyordu. Bu olay bana bölgede epey ün kazandırdı.



*Susan
Heffley*

Çocuğunuz Yalan Söylüyorsa

Noel öncesi haftalar çocuğunuz için stres kaynağı olabilir ve ruh halinde öngörülemeyen dalgalanmalara yol açabilir. Benim oğlum Gregory...

Aslında şimdi düşünüyorum da annem de dürüstlük konusunda sütten çıkmış ak kaşık SAYILMAZ.

Ben küçükken bir keresinde her gece dişlerimi fırçalamadığımı fark etmişti. O da dişçiyi arıyormuş gibi yapmıştı. İşte o konuşma yüzünden hala dişlerimi günde dört kez fırçalıyorum.

DR. KRATZ? KÜÇÜK ÇOCUKLAR İÇİN
DİŞ TELİNİZ VAR MI?
YALNIZCA TAHTA MI VAR?
EH NAPALIM,
ONLARI KULLANIRIZ O ZAMAN.



Cuma

Aradan üç gün geçti ve ben anneme verdiğim sözü tuttum. %100 dürüst davrandım ve ister inanın ister inanmayın hiç zor olmadı.

Aslında bu insanı rahatlatıyor. Şimdiye kadar yaşadığım iki olayda bir hafta önce davranmayacağım kadar dürüst davrandım.

Mesela önceki gün mahalleden Shawn Snella adında bir çocukla sohbet ettim.

BEN BÜYÜYÜNCE
PROFESYONEL
BASKETBOLCU
OLUCAMI

BENCE BİR DAHA DÜŞÜN, SHAWN!
ANNENLE BABAN
BİR YETMİŞİN ALTINDA.
SEN DE ŞİŞKONUN TEKİSİN...

BÖHÜÜÜÜ!

YALAN
SÖYLEYEMEM
BENİ

Dün de Rowley'nin büyükbabası için doğum günü partisi düzenlediler.



Birçok kişi benim gibi dürüst birinin değerini bilmiyor. Bu yüzden bana George Washington'ın nasıl başkan olduğunu sormayın.

Cumartesi

Bugün telefonu ben açtım. PTA'dan bay Gillman annemi arıyordu. Ona telefonu uzatmaya çalıştım ama annem fısıldayarak Bay Gillman'a kendisinin evde olmadığını söylememi istedi.

Annemin yalan söyleyecek miyim diye beni kontrol edip etmediğini anlayamadım; ama böyle aptalca bir şey yüzünden dürüstlüğümden vazgeçecek halim yoktu.

Ben de Bay Gillman'la konuşmadan önce annemi ön verandaya çıkardım.



Annem tekrar içeri girdiğinde bana bakışından şunu anladım: Galiba bundan sonra dürüstlük sözümü tutmama gerek yok.

Pazartesi

Bugün okulda Kariyer Günü idi. Her yıl biz çocukları geleceğimizi düşünmeye teşvik etmek için Kariyer Günü düzenliyorlar.

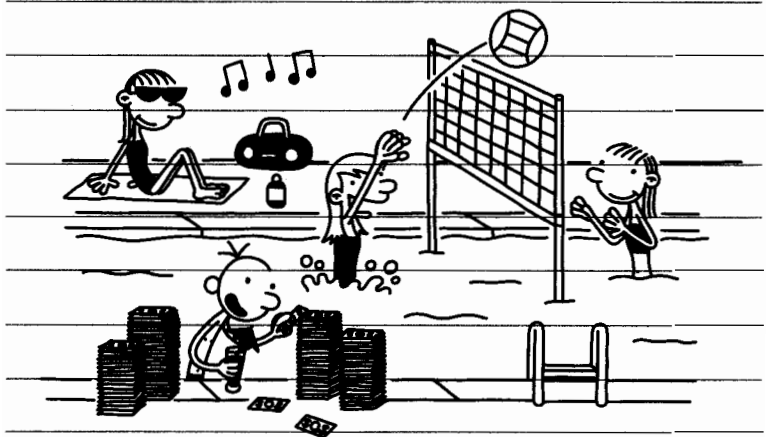
Farklı mesleklerden bir sürü büyük getirmişler. Sannırım fikir şu: Çocuklar (yani biz) hoşlarına giden mesleği belirlesinler ve büyüyünce ne olmak istediklerine karar versinler.

Ama sonunda olan şey şu: İnsan sadece ne olmak istemediğine karar veriyor.



Sunumlardan sonra anketlere cevap vermemiz isten-
di. İlk soru şuydu: "Kendini on beş yıl sonra nerede
görüyorsun?"

Ben on beş yıl sonra nerede olacağımı KESİN olarak
biliyorum: Malikanemde havuz başında para sayıyor
olucam. Ama seçenekler arasında böyle bir şık yok-
tu.



Anketler büyüdüğünüzde hangi mesleği seçeceğini
tahmin etmek için hazırlanmış. Bitirdiğimde sonuca
baktım. "MEMUR" çıktı.

Bence anketlerin hazırlanışında bir yanlışlık var. Yok-
sa ben hiç milyarder olan memur tanımıyorum.

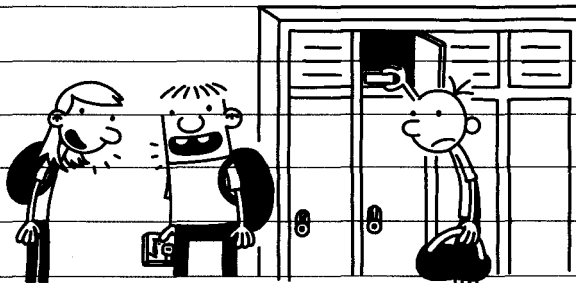
Sonuçta çıkan meslekten memnun olmayan başka çocuklar da vardı. Ama öğretmen bu tür şeyleri çok ciddiye almamamız gerektiğini söyledi.

Gel de bunu Edward Melaey'e anlat. Geçen yıl, meslek tablosunda "Çöpçü" çıkmıştı. O zamandan beri öğretmenlerin ona karşı davranışları değişti.



Rowley'nin sonucu "Hemşire" çıktı; buna çok sevinmiş gibi bir hali vardı. İleride "hemşire" olacak olan iki kız daha vardı. Baktım, dersten sonra üçü sohbet ediyorlar.

Gelecek yıl Rowley'nin yanına oturayım da onun meslek formunu kopya edeyim bari. Böylece ben de kızlarla konuşma faaliyetine girişebilirim.



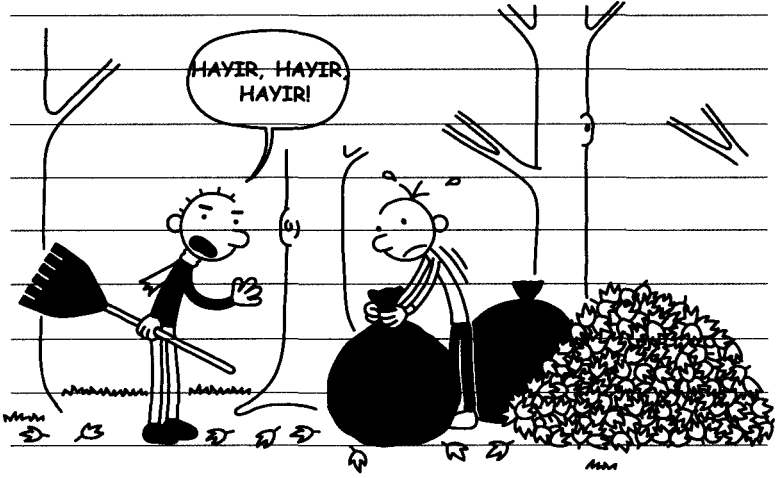
Cumartesi

Bugün Rodrick'le evde oturuyorduk. Annem bizi büyükannemin evine yaprak temizlemeye gönderdi.

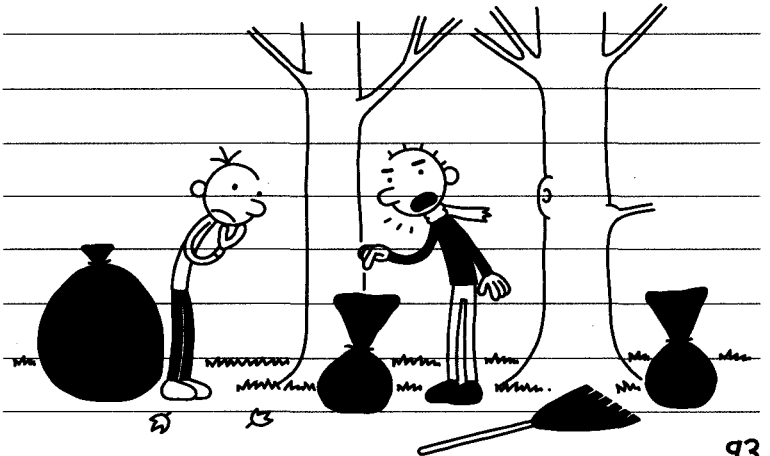
Doldurduğumuz her torba için bize 100 dolar Anne Parası vereceğini söyledi. Ayrıca işimiz bittiğinde büyükannem de sıcak çikolata yapacakmış.

Canım cumartesi günü çalışmayı hiç istemiyordu ama paraya da ihtiyacım vardı. Üstelik büyükannem harika sıcak çikolata yapar. Biz de garajdan tırmık ve naylon torba alıp büyükannemin evine yollandık.

Ben bahçenin bir tarafını aldım, Rodrick de diğer tarafını. Ama on dakika sonra Rodrick geldi ve her şeyi yanlış yaptığımı iddia etti.



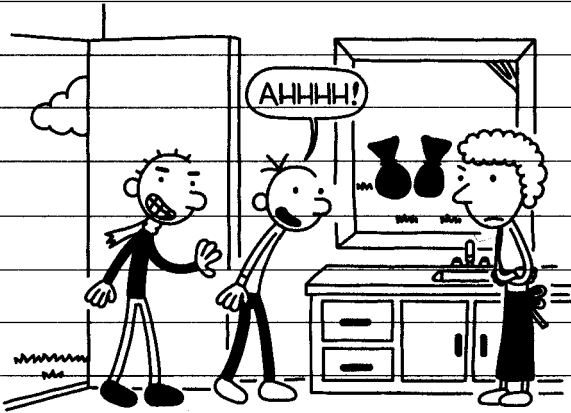
Rodrick torbaları çok fazla doldurduğumu ve torbaları daha alttan bağlarsam işi daha çabuk bitireceğimi söyledi.



Abi dediğin böyle öğütler verir işte.

Rodrick bana bu numarayı gösterdikten sonra, torbaları çabuk çabuk doldurduk. Yarım saat içinde işimiz bitmişti.

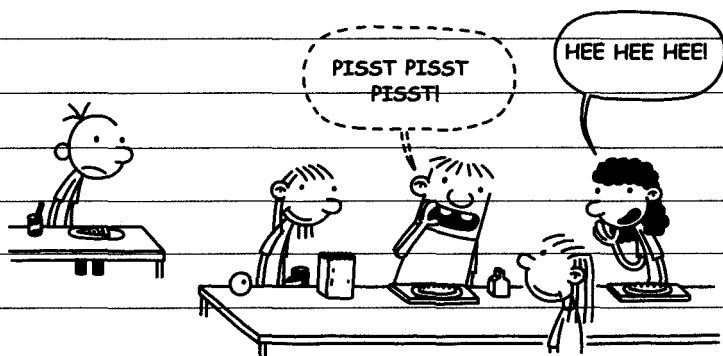
İçeri girdiğimizde büyükannem sıcak çikolatayı karıştırıp durmaktan pek hoşnut değilmiş gibiydi. Ama ne demişler, anlaşma anlaşmadır.



Pazartesi

Kariyer Günü'nden beri Rowley öğle teneffüslerini kantinin köşesindeki masada oturan kızlarla geçiriyor. Sanırım Amerika'nın Gelecekteki Hemşireleri filan gibi bir grup kurdular

Bana orada NE konuştuklarını sormayın. Birinci sınıf öğrencileri fısıldaşıp kıkırdaşıyorlar.



Tek söyleyebileceğim şu: Umarım BENİM hakkımda konuşmuyorlardır.

Yaz boyunca başıma gelen en utanç verici şeyi bir tek Rodrick'ın bildiğini söylemiştim di mi? Hayatım boyunca başıma gelen ikinci en utanç verici şeyi de yalnızca Rowley biliyor ve onun yeniden bu konuyu değmesini istemiyorum.

Beşinci sınıftayken İspanyolca dersinde bir ödevimiz vardı. Bütün sınıfın önünde skeç canlandıracaktık. Benim partnerim de Rowley idi.

Bütün skeci İspanyolca oynamamız gerekiyordu. Rowley bana bir paket şeker için ne yapabileceğimi soruyordu. Ben de kafamın üzerinde durabileceğimi söylüyordum.

Ama kafamın üzerinde durmaya çalışırken dengemi kaybettim; popom duvardan içeri girdi.



Okul bu deliği onarma zahmetine katlanmadı. İlkokul hayatımın geri kalan kısmında popomun izi Bayan Gonzales'in odasının duvarında sergilendi.

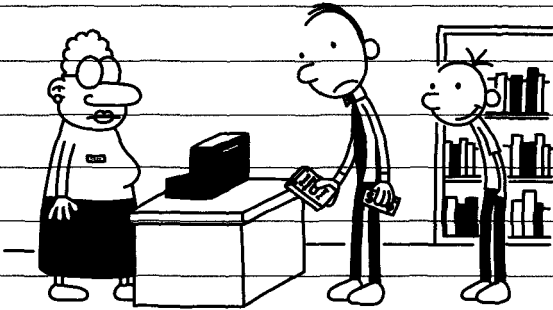
Eğer Rowley bu hikayeyi etrafa yayıyorsa, yemin ederim ben de herkese Peynir'i kimin yediğini söylerim!

Çarşamba

Bugün aklıma bir şey geldi. Rowley'nin kızlarla ne konuştuğunu öğrenmek istiyorsam, yapmam gereken şey GÜNLÜĞÜNÜ okumak. Eminim bütün taze dedikoduları filan yazıyordur.

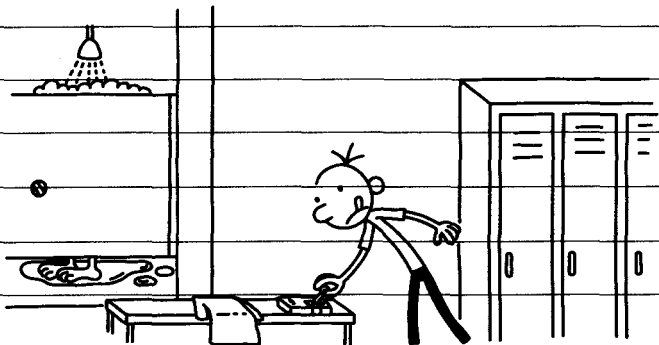
Sorun şu: Rowley'nin günlüğü KİLİTLİ. Bu yüzden bir şekilde ele geçirsem bile açamam. Ama sonra başka bir şey düşündüm. ONUN günlüğünün aynısından satın alabilirim. Böylece anahtarım olur.

Bunun üzerine bu gece kitapçıya gittim ve raftaki son "hatıra defteri"ni aldım. Umarım buna değer çünkü kazandığım Anne Paraları'nın yarısını harcamak zorunda kaldım. Babamın da bana bir Tatlı Sırlar Hatıra Defteri almaya bayılacağını sanmıyorum.



Perşembe

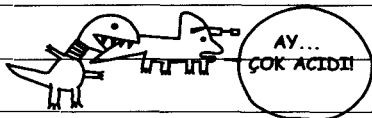
Bugün beden eğitimi dersinden sonra, Rowley'nin günlüğünü bankın üzerinde unuttuğunu fark ettim. Ortalıkta kimse kalmayınca, anahtarımı defterde denedim. Actı tabii.



Okumaya başladım

Sevgili Günlük

Bugün yine hayvan oyuncaklarımla oynadım. Makaraks, Trikonoklops'u kuyruğundan ısırmasın mı!



Sonra Trikonoklops döndü,
“Sen şimdi görürsün” dedi ve
Makaraks’ın popusuna ok fırlattı.



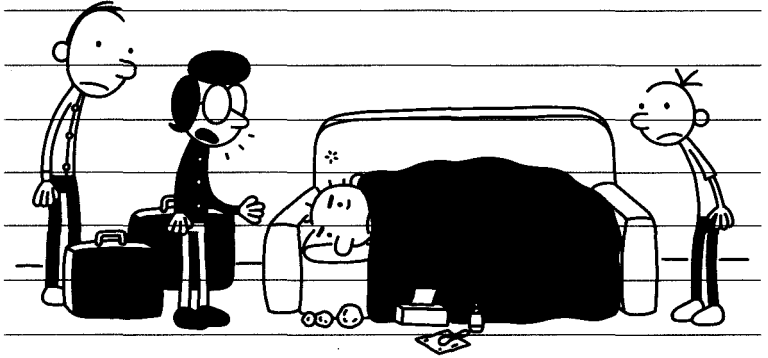
Bir yerde adımın geçip geçmediğini görmek için def-
terin sayfalarını hızla çevirdim. Ama bütün sayfalar
böyle ıvır zıvırla doluydu.

Rowley’nin kafasında neler olup bittiğini gördükten
sonra, onunla nasıl arkadaş olabildiğimi merak et-
meye başladım.

Cumartesi

Yaklaşık bir haftadır evde işler yolunda. Rodrick grip
oldu, bu yüzden bana sataşacak enerjisi yok. Manny
de büyükannemde olduğu için televizyon tamamen
bana kaldı.

Dün annemle babam sürpriz bir açıklama yaptılar. Geceyi dışarıda geçireceklermiş, ev Rodrick ile bana emanetmiş.

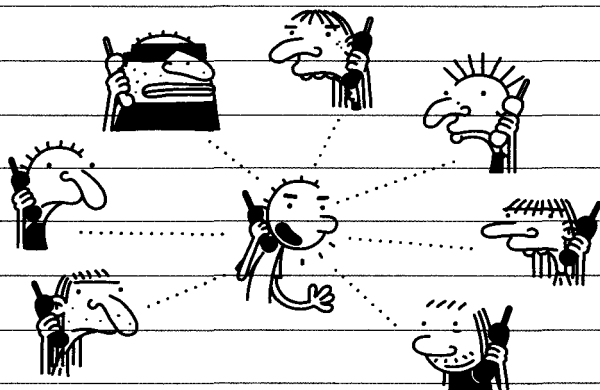


Çok önemli bir haberdir bu; çünkü anneler daha önce Rodrick'le beni yalnız bırakmamışlardı hiç.

Galiba giderlerse Rodrick'in büyük bir parti verip evin altını üstüne getireceğinden korkuyorlar.

Ama Rodrick gripten yatağa düşünce, onlar da ellerine geçen fırsatı kullanmak istediler bence. Böylece annem bize "sorumluluk" ve "güven" konusunda uzun bir nutuk çektikten sonra gittiler.

Annemle babamın evden çıktığı saniye Rodrick ayağa fırlayıp telefonu kaptı. Bütün arkadaşlarını aradı ve evde parti vereceğini söyledi.

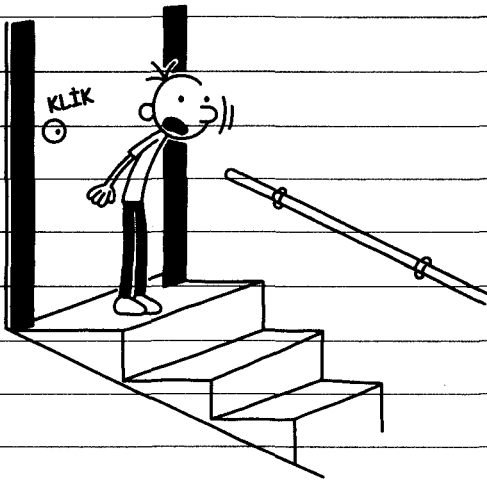


Önce annemle babamı arayıp Rodrick'i ispiyonlamayı düşündüm ama daha önce hiç okul partisine GİT-MEMİŞTİM, bu yüzden merak ediyordum. Çenemi tutmaya ve olup bitecekleri izlemeye karar verdim.

Rodrick bana bodrumdaki katlanan masaları çıkar-mamı ve alt kattaki buzdolabından iki buz torbası al-mamı söyledi. Arkadaşları saat yedide gelmeye başladılar; kaşla göz arasında sokak arabalarla doldu.

İlk gelen, Rodrick'in arkadaşı Ward idi. Sonra bir sürü insan daha geldi ve Rodrick daha fazla masaya ihtiyacımızın olacağını söyledi. Ben de masaları almak için alt kata indim.

Ama bodruma adımımı atar atmaz, kapımın arkamdan kilitlendiğini duydum.

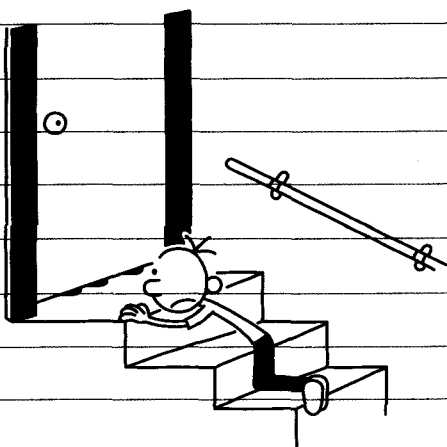


Kapıyı yumrukladım ama Rodrick benim sesimi bastırmak için müziğin sesini sonuna kadar açmıştı bile. Oraya tıkalı kalmıştım.

Uff, Rodrick'in böyle bir hainlik yapacağını tahmin etmem gerekirdi.

Onun benim de partiye katılmama izin vereceğini düşünerek amma salaklık etmişim!

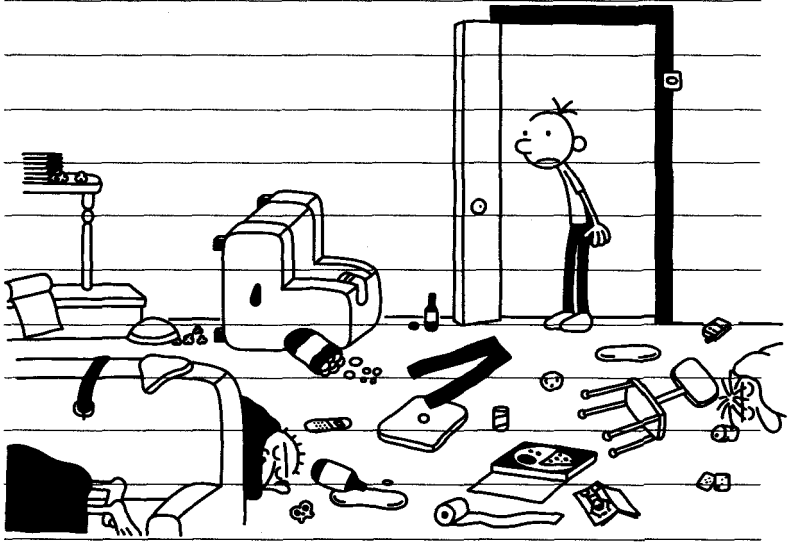
Gelen seslere bakılırsa çok hareketli bir parti oluyordu. Galiba belirli bir saatten sonra KIZLAR da geldi ama emin değilim çünkü sırf aşağıdan insanların ayakka-bılarına bakarak neler olup bittiğini takip etmek çok zordu gerçekten.



Gecenin ikisinde parti hala tüm hızıyla devam ediyordu ama ben daha fazla dayanamadım. Geceyi bodrumdaki fazla yataklardan birinde geçirdim: ama battaniye yoktu. Soğuktan donup ölecektim az kalsın ama Rodrick'in battaniyesini kullanmam MÜMKÜN değildi.

Gece biri kapının kilidini açmış olmalı, çünkü sabah uyandığımda açıldı. Üst kata çıktım; salonda deprem olmuştu sanki!

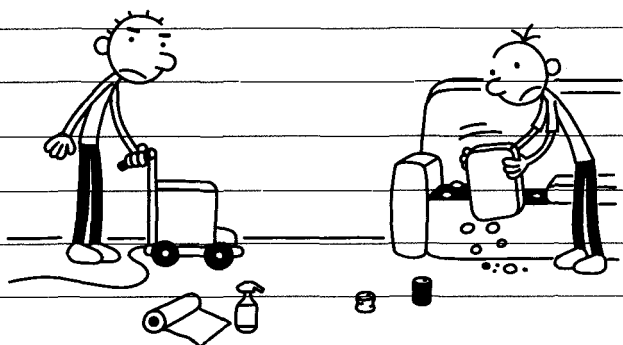
Rodrick'in arkadaşlarından sonuncusu gittiğinde saat öğleden sonra üçtü. Herkes gittikten sonra Rodrick temizlikte ona yardım etmem gerektiğini söyledi.



Rodrick'e kendisine yardım edeceğimi sanıyorsa aklını kaçırmış olması gerektiğini söyledim. O da eğer parti yüzünden başı belaya girirse, beni de kendisiyle beraber o belanın içine sürükleyeceğini söyledi.

Eğer ona yardım etmezsem, arkadaşlarıma bu yaz başıma gelen şeyi anlatacakmış.

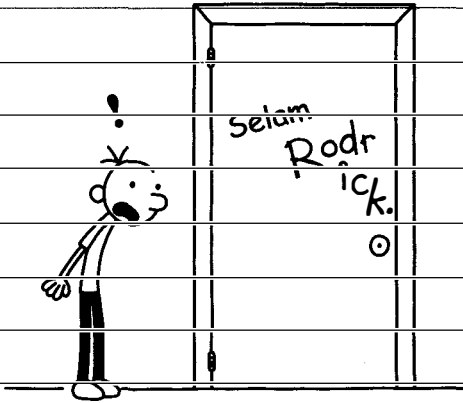
Rodrick'in bu kadar iğrençleşebileceğine inanamıyordum. Ama ciddi olduğunu anlayınca işe koyuldum.



Annemle babam yedide geleceklerdi ve yapmamız gereken TONLA iş vardı.

Partinin bütün izlerini yok etmek hiç kolay değildi. Çünkü Rodrick'in arkadaşları en olmadık yerlerde bile çöp bırakmışlardı. Bir ara kendime mısır gevreği almaya gitmiştim; kutunun içinden yarısı yenmiş bir pizza dilimi düştü.

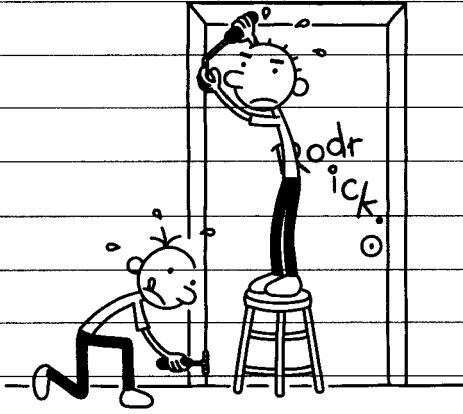
Saat 6:45'te her şeyi toplamıştık. Duş almak için yukarı çıktık ve banyo kapısının iç tarafına yazılan mesajı o zaman gördüm.



Yazıyı su ve sabunla silmeye çalıştım ama kim yazdıysa çıkmayan kalem kullanmıştı galiba.

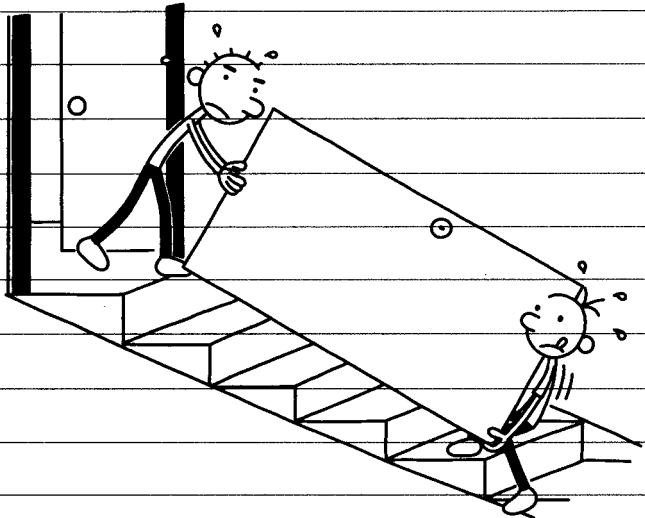
Annemle babamın gelmesi an meselesiydi; mahvolduğumuzu düşündüm. Ama sonra Rodrick'in aklına dahice bir fikir geldi. Kapıyı çıkarıp yerine bodrumdan getireceğimiz başka bir kapıyı takabileceğimizi söyledi.

Tornavidaları alıp işe koyulduk.



Sonunda kapıyı çıkarmayı başardık ve alt kata taşıdık.

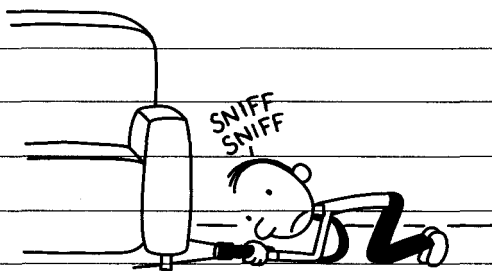
Sonra bodrumdan Rodrick'in odasındaki dolap kapısını aldık ve ÜST KATA taşıdık.



Bütün bunları son hızla yapmıştık. Babamın arabasının sesini duyduğumuzda son vidayı takıyorduk.

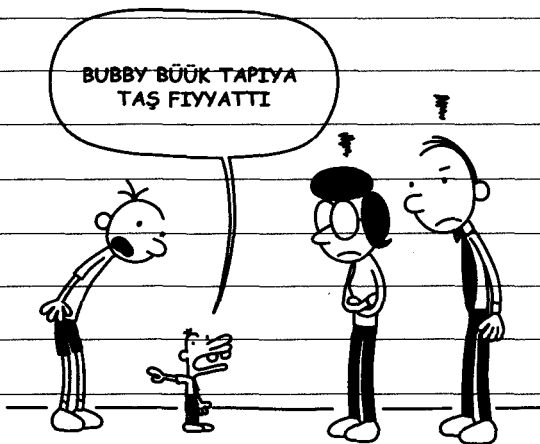
Onların yokluğunda evin yanıp kül olmadığını görünce çok sevindikleri belliydi.

Ama henüz her şey bitmiş değil bence. Babam bütün gece evin içinde dolaşıp durdu. Çok geçmeden partiyle ilgili bir şeyler bulacağından eminim.

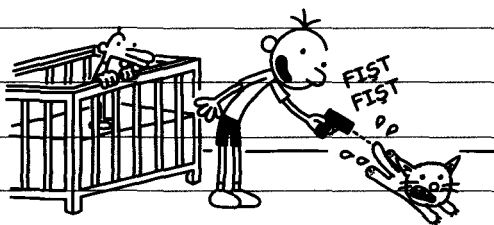


Tamam, Rodrick'ın şansı bu kez yaver gitmiş olabilir ama tek söyleyebileceğim şey şu: MANNY'nin evde olup partiyi görmediğine dua etsin. Manny ispiyoncunun tekidir. Ağzında bakla ıslanmaz. Konuşmaya başladığından beri yaptığım her şeyi annemlere ispiyonluyor. Hatta o konuşmaya başlamadan önce yaptıklarımı da anlatıyor.

Küçükken salondaki sürgülü cam kapıyı kırmıştım. Annemle babamın elinde bunu benim yaptığıma dair hiçbir kanıt yoktu. Bu yüzden beni suçlayamadılar, ben de temize çıktım. Ama olay sırasında Manny oradaydı. İki sene sonra beni gammazladı.

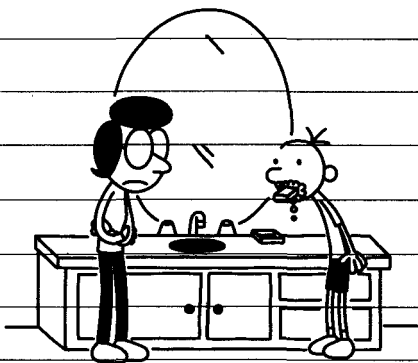


Yani, Manny konuşmaya başladıktan sonra, onun bebekliğinde yaptığımı gördüğü her şey için endişelenir oldum.



Eskiden ben de ispiyoncuydum ama dersimi aldım. Bir keresinde, kötü bir laf ettiği için Rodrick'ı ispiyonlamıştım. Annem bana onun hangi kelimeyi söylediğini sordu, ben de heceleyerek söyledim. Epeyce de uzundu.

Sonra ne mi oldu? Böyle kötü bir kelimeyi bildiğim için annem ağızıma sabun sürdü, Rodrick ise ceza almadan kurtuldu.



Pazartesi

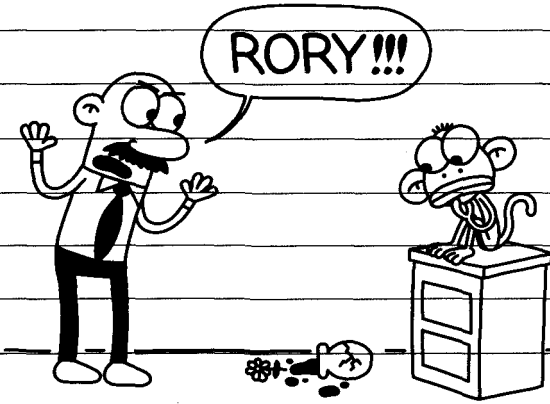
Yarına İngilizce ödevim var; bir "alegori" yazmam gerekiyor.

Bu, bir şey söyleyen ama aslında başka bir şeyi kasteden hikaye anlamına geliyor. Ne yazacağımı bulmakta çok zorlandım. Sonra Rodrick'ın dışarıda minibüsüyle uğraştığını gördüm ve aklıma bir fikir geldi.

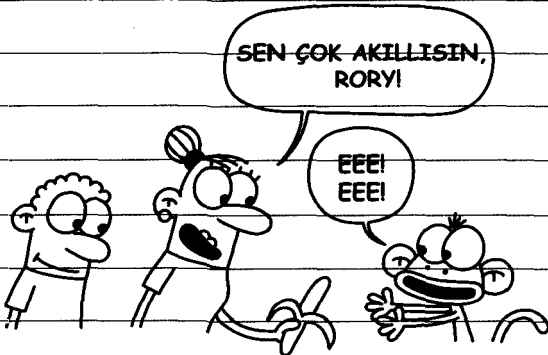
Rory Her Şeyi Berbat Ediyor

Yazan: Greg Heffley

Bir zamanlar Rory adında bir maymun varmış. Birlikte yaşadığı aile onu çok severmiş. Sürekli her şeyi berbat ettiği halde...



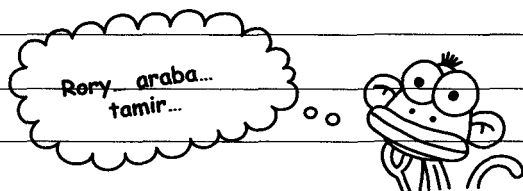
Bir gün Rory yanlışlıkla kapı zilini çalmış ama herkes onun bunu bilerek yaptığını sanmış. Bu yüzden onu ödüllendirmek için muz vermişler.



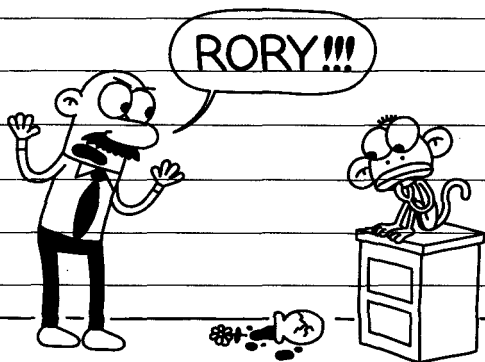
Rory artık ortalıkta dahi bir maymun filan olduğunu zannederek dolaşıyormuş. Bir gün sahibinin şöyle söylediğini duymuş:

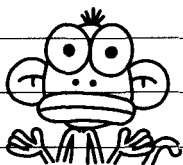


Bunun üzerine Rory'nin ilkel aklı bir plan yapmış. Şu sonuca varmış.



Rory bütün bir gün ve gece çalışmış. Sözü uzatmaya gerek yok. Sonuç, tamir olmuş bir araba değilmiş.





SON

Ödevimi bitirince Rodrick'e gösterdim. Onun bunu anlamayacağını düşünüyordum; tabi haklı çıktım.



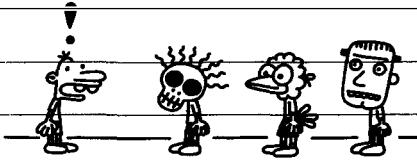
Daha önce söylediğim gibi, Rodrick "sırrımı" bildiği için beni parmağında oynatabileceğini sanıyor. Bu yüzden ona yağcılık yapıyor gibi görünmeliyim.

Çarşamba

Bugün Manny'nin yuvadaki ilk günüydü ve anlaşılan bu ilk gün pek parlak geçmedi.

Manny'nin okulundaki diğer çocuklar eylülde başlamışlar. Ama Manny geçen haftaya kadar çişini tam olarak söyleyemediği için şimdiye kadar beklemek zorunda kaldı.

Manny'nin yuvasında bugün Cadılar Bayramı kutlaması varmış. Bu yüzden arkadaşlarıyla tanışması için pek uygun bir gün değilmiş aslında.



Manny'nin öğretmenleri annemi aramışlar ve gidip onu almasını söylemişler.



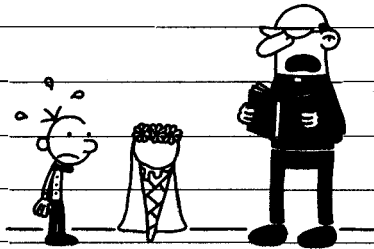
Benim yuvadaki ilk günümü hatırlıyorum da. Kimseyi tanıımıyordum, etrafımda bir sürü yabancı çocuk görünce korkmuştum. Sonra Quinn adındaki çocuk yanıma gelip benimle konuşmaya başlamıştı.

DONDURMAYI SEVİYOR MUSUN?

EVET!

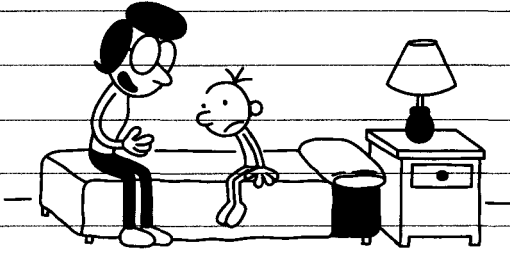
O ZAMAN NEDEN ONA EVLENME TEKLİF ETMİYORSUN?

Bunun şaka olduğunu anlayamamıştım. Bana çok garip gelmişti.



Anneme yuvaya gitmek istemediğimi söylemiştim. Ona Quinn'den ve bana söylediklerinden söz etmiştim.

Annemse Quinn'in aptalca davrandığını, onu dinlememe gerek olmadığını söylemişti.



Annem bana şakayı açıklayınca, aslında çok komik olduğunu düşünmüştüm. Ertesi gün okula gidip kendim de şaka yapmak için sabırsızlanmaya başlamıştım.

Ama aynı etkiyi yaratmayı başaramadım.



KASIM

Pazartesi

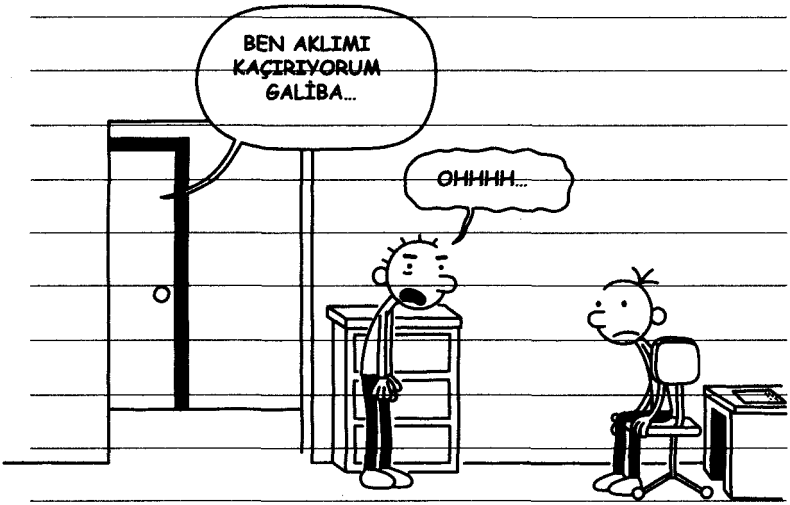
Rodrick'in partisinin üzerinden bir hafta geçti. Artık annemle babamın partiyi öğreneceklerini düşünüp endişelenmeyi bıraktım. Ama hani çıkardığımız banyo kapısı var ya. Onu bu geceye kadar unutmuştum.

Rodrick üst katta odamda benimle uğraşıyordu. Babam banyoya girdi. İki saniye sonra Rodrick'in buz kesilmesine neden olan bir şey söyledi.



Her şeyin bittiğini düşündüm. Babam KAPİYİ fark ettiğine göre, partiyi öğrenmesi de an meselesiydi.

Ama babam ikiyle ikiyi toplamadı



Aslında biliyor musunuz, annemle babam şu partiyi öğrenseler o kadar da kötü olmaz belki. Rodrick ceza alır, bu da ŞAHANE olur. Eğer ben Rodrick'e fark ettirmeden her şeyi anlatırsam... Neden olmasın?

Salı

Fransız mektup arkadaşım Mamadou'nun ilk mektubu bugün geldi. Tavrımı değiştirmeye ve bu mektup arkadaşı meselesinde elimden geleni yapmaya karar verdim. Bu yüzden Mamadou'ya cevap yazarken, ona yardımcı olmaya çalıştım.

Sevgili Gregory

Seninle arkadaşlık edecek olmaktan onur duyuyum.

Mamadou

Sevgili Mamadou

Ben "onur duymak"ın bitişik yazıldığından eminim.

İngilizcenin geliştirmek için çok çalışmalısın bence.

Saygılarımla, Greg.

Bence Madame Lefrere'nin mektup arkadaşlarımızla e-mail yoluyla yazışmamıza izin vermemesi çok saçma. Albert Murphy şimdiye kadar mektup arkadaşına bir sürü mektup yazmış, arkadaşından da bir sürü mektup gelmiş. Bu onlara dünyanın pul parasına patlıyor.

Sevgili Jacques

Kaç yaşındasın?

Sevgili Albert

12

Sevgili Jacques

Ya.

Cuma

Rowley'nin annesiyle babası bu gece yemeğe dışarı çıkmışlar. Rowley için de bakıcı çağırmışlar.

Rowley'nin neden birkaç saat kendi başının çaresine bakamadığını bilmiyorum ama bundan şikayetçi olduğumu söyleyemem. Bakıcı Heather Hills, Crossland Lisesi'nin en güzel kızı.

Bu yüzden Jefferson'lar ne zaman dışarı çıksalar, ben de soluğu "hikaye dinlemek" için Rowley'lerde alıyorum.



Bu akşam saat sekizde Rowley'lere gittim. Heather'ın üzerinde iyi bir etki yaratmak için, Rodrick'in kolon-yaşından bile sürdüm.

Kapıyı çaldım ve Heather'ın açmasını bekledim. Ama karşımda Rowley'lerin kapıkomşusu Leland'ı görünce bir an afalladım.



Rowley'nin ailesinin bakıcı olarak Heather'dan vazgeçip Leland'ı çağırdığına inanamıyorum. En azından BÖYLE aptalca bir şey yapmadan önce bana sorabilirlerdi.

Heather'ın orada olmadığını görünce, eve gitmek için döndüm. Ama Rowley bana kalıp onunla ve Leland'la yeni canavar oyununu oynamak isteyip istemediğimi sordu.

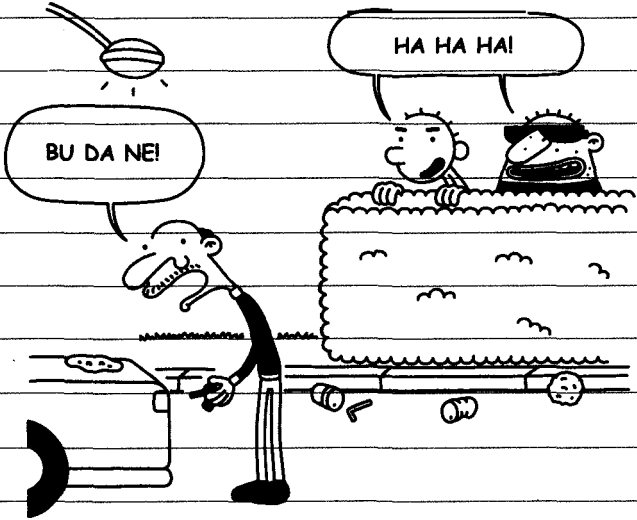
Kalmayı kabul etmemin tek nedeni bunun bilgisayar oyunu olduğunu sanmamdı. Ama sonra kurşunkalemleri kağıt ve özel zarlarla oynandığını, "hayalgücünü" filan kullanman gerektiğini öğrendim.

Aslında eğlenceli bir oyunmuş. Gerçek hayatta yapmadığın her şeyi bu oyunda yapabiliyorsun.



Eve döndüğümde, anneme oynadığımız oyunu ve Leland'ın ne kadar harika bir bakıcı olduğunu anlattım. Rodrick konuştuklarımızı duydu ve Leland'ın okulun en gerizekalı tipi olduğunu söyledi.

Ama bunu söyleyen adam cumartesi gecelerini otoparkta insanların arabalarının üzerine kusulmuş süsü vererek geçiriyor. O yüzden söyledikleri bir kulağımdan girer öbür kulağımdan çıkar!



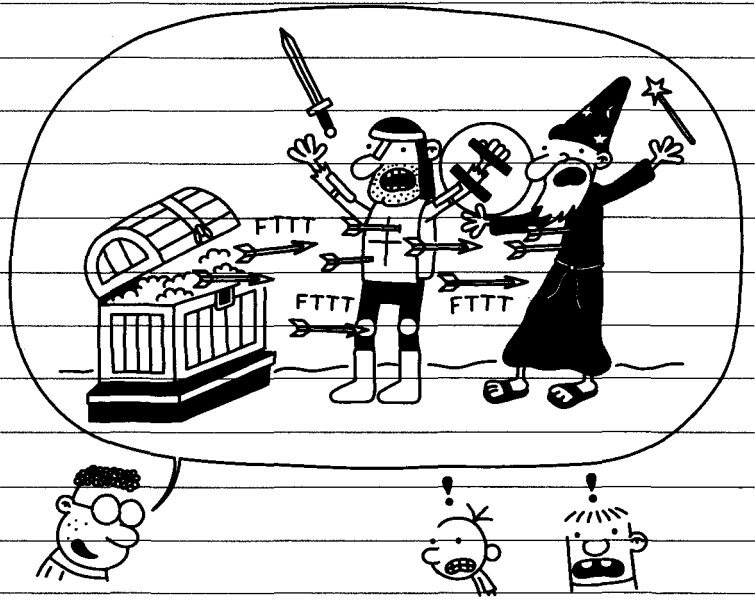
Çarşamba

Her gün okuldan sonra Leland'ın evine canavar oyununu oynamaya gidiyorum. Bugün tam kapıdan çıkarken annem beni durdurdu.

Bu canavar oyunu meselesinden çok kuşkulaniyor nedense.

Bana sorduğu sorulardan anladığım kadarıyla Leland'ın Rowley ile bana olmadık şeyler öğretebileceğinden endişeleniyor. Bu yüzden bugün benimle gelip oyunu izlemek istediğini söyledi.

Ona gelmemesi için YALVARDIM çünkü annem oyunların şiddet içermesinden hiç hoşlanmaz.



İkincisi, onun odada olması herkesin oyununu mahvedecek.

Annem, gelmemesi için ona yalvarınca, İYİCE kuşkulandı. Artık FİKRİNİ değiştirmesi mümkün değildi.

Rowley ve Leland annemin benimle gelmesini hiç umursamadılar. Ama ben hiç keyif almadım çünkü kendimi annesinin önünde oynayan bir anakuzuşu gibi hissediyordum.



Annemin sıkılıp eve gideceğini düşünüyordum ama oturdu kaldı. Tam onun kalkmaya hazırlandığını düşündüğüm anda, KENDİSİNİN de oyuna katılmak istediğini söyledi.

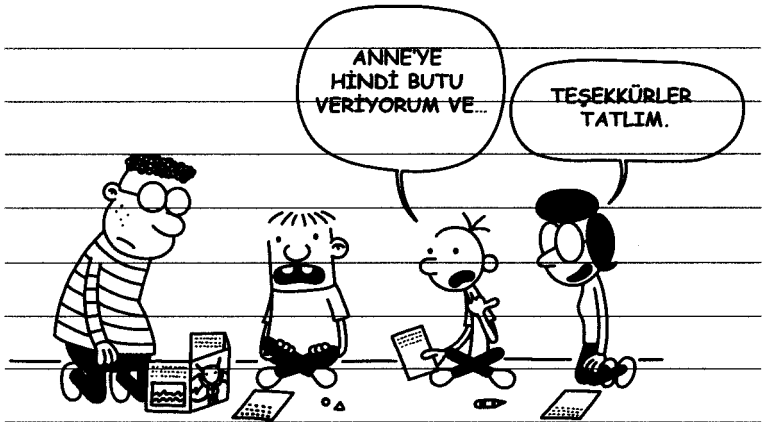
Bunun üzerine Leland annem için de bir karakter oluşturdu. Kaş göz işaretleriyle ona yaptığıının büyük bir hata olduğunu anlatmaya çalıştım ama anlamadı.

Leland annem için bir karakter yarattığında, annem ona oyunda da benim karakterimin ANNESİNİ canlandırmak istediğini söyledi.

Hızlı düşündüm ve anneme oyundaki bütün karakterlerin öksüz ve yetim olduğunu, bu yüzden annem olamayacağını söyledim.

Annem inandı. Ama sonra Leland'a karakterin adının "Anne" olup olamayacağını sordu, o da "olur" dedi.

Bunu akıl ettiği için annemi takdir etmeliyim ama oyunun geri kalan kısmından hiç keyif almadım.



Annem oyunda teknik olarak benim annem olmasa da öyleymiş gibi DAVRANDI.

Bir ara, karakterler bir tavernada casusun gelmesini bekliyorlardı. Benim cücem Grimlon da bira ısmarlıyordu. Sanırım annem BUNDAN pek hoşlanmadı.



Oyunun en kötü kısmı savaş durumuydu. Bu oyunda amaç olabildiğince çok canavarı öldürmek ve üst seviyelere çıkmak.

Ama annemin bunu kavradığını hiç sanmıyorum.

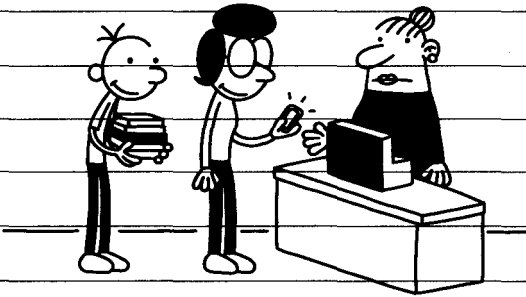


Oyun böyle yarım saat devam ettikten sonra bırak-
maya karar verdim. Eşyalarımı topladım, annemle
beraber eve doğru yola koyulduk.

Yolda annem oyundan söz etti durdu. Bunun benim "matematik becerilerimi" filan ne kadar geliştireceğini anlattı. Umarım bu tür oyunlara sürekli katılmayı düşünmüyordur. Çünkü o zaman ilk fırsatta "Anne"yi dikenli yaratıklara yediririm, olur biter.

Perşembe

Okuldan sonra annem beni kitapçıya götürdü ve oynadığımız oyunla ilgili ne kadar kitap bulduysa aldı. 100 dolar filan ödemiştir. Üstelik bana "Anne Paraları"nı da harcatmadı.



Belki de annemi yargılamakta aceleci davranmışımdır. Belki de grubumuzda olması o kadar kötü bir şey değildir.

Kitapları Leland'lara götüreceğimi sanıyordum ama yanlışmışım.

Annem bütün o kitapları RODRICK ile birlikte oynayabilelim diye almış. Bunun aramızdaki meseleleri çözmek ve farklılıkları gidermek için iyi bir yol olduğunu düşünüyormuş.

Annem Rodrick'in oyunda Leland'ın üstlendiği karakteri üstlenmesini istiyormuş. Kitapları onun yatağına yığdı ve bir an önce okumaya başlamasını istedi.



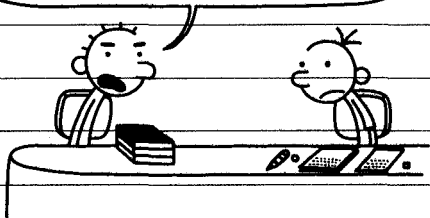
Leland'ların evinde annemin önünde oynamak kötüydü ama Rodrick'le birlikte oynamanın bundan bin beter olacağını biliyordum.

Annem Rodrick'le birlikte oynamamız konusunda ciddi idi. Bu yüzden buna katlanmak zorunda olduğumu biliyordum. Odamda bir saatimi Rodrick'in alay edemeyeceği "Joe", "Bob" gibi isimler bularak geçirdim.



İşim birince, Rodrick'le mutfakta buluştum ve oyuna başladık.

SEN VE GERİ ZEKALILAR GRUBUN
BİR ÇUKURA DÜŞÜYORSUNUZ.
ÇIKUR DİNAMİT DOLU VE
PATLIYORSUNUZ. SON.



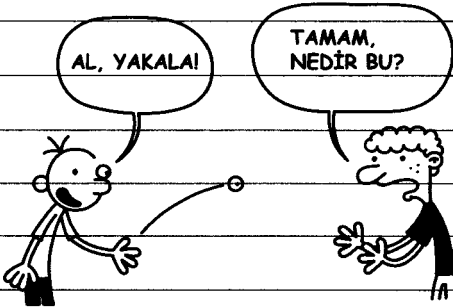
Oyun çabucak bittiği için şükretmeliyim sanırım. Ayrıca umarım annem bu kitapların fişini saklamıştır.

Cuma

Bu yıl öğretmenler birbirinden kopya çeken çocuklar konusunda çok hassaslar. Cebir dersinde beni Alex Aruda'nın yanına oturttuğu için ne kadar sevinmiştim, hatırlıyor musunuz? Ama bunun bana bir faydası olmadı.

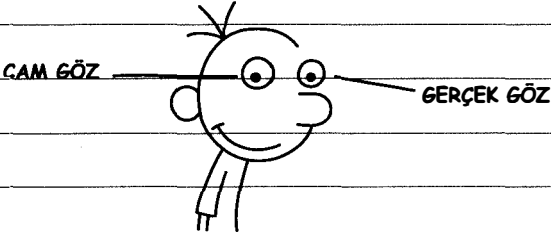
Bayan Lee cebir öğretmenim; onun Rodrick'in de öğretmenliğini yaptığını tahmin ediyorum. Çünkü kadın bana ATMACA gibi bakıyor.

Bazen bir cam gözüm filan olsa müthiş olacağını düşünüyorum. Bir kere arkadaşlarıma bir sürü numara yapardım.



Ama en önemlisi, bu sayede daha iyi notlar alabiliyordim.

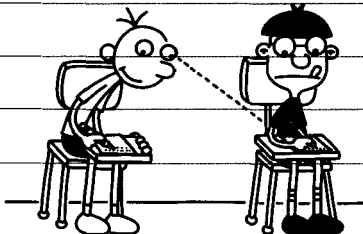
Okulun ilk günü cam gözümü şöyle çevirirdim:



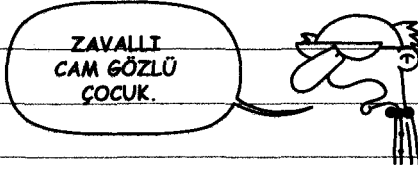
Sonra öğretmene gider ve şöyle derdim: "Bakın, ben size bir cam gözümün olduğunu söylemek istedim. Bu yüzden sakın başkalarının kağıtlarına baktığımı sanmayın."



Sonra, sınav sırasında cam gözümü kendi kağıdıma çevirir, GERÇEK gözümle de çalışkan bir çocuğun kağıdına bakardım.



Kopya çekebilirdim! Öğretmenin ruhu bile duymazdı.



Ne yazık ki bir CAM GÖZÜM yok. Bu yüzden, eğer annem bugünkü cebir sınavında neden çuvalladığımı sorarsa bu bahaneyi öne sürerim.

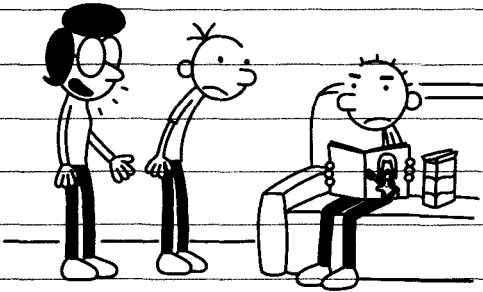
Pazar

Rodrick son zamanlarda para konusunda annemi sıkıştırıp duruyor; Anne Parası programı pek işine yaramadı galiba. Annem Rodrick para kazanmak için daha fazla ev işi yapmasını sağlamaya çalıştı ama bu da yürümedi.



Ama bu gece annem Rodrick'in biraz daha para kazanması için bir yol buldu. Benim okulum bütçe kısıtlamaları nedeniyle Müzik Eğitimi derslerinin iptal edildiğini, bu yüzden velilerin çocuklarına özel müzik dersleri aldirmaları gerektiğini bildiren bir mektup gönderdi.

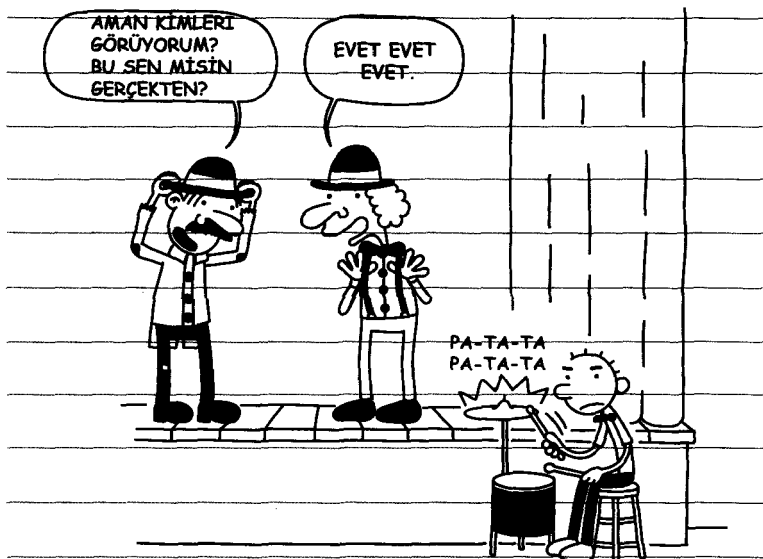
Annem de Rodrick'e, BANA özel davul dersleri verebileceğini, bunun karşılığında kendisinin ona para ödeyeceğini söyledi.



Sanırım bu fikir annemin aklına Rodrick sürekli herkese "profesyonel davulcu" olduğunu söylediği için geldi.

Bu aralar muhitimizdeki tiyatroda sergilenen bir gösteri var. Mahallenin velileri komik skeçler sahneliyorlar.

Önceki gece davulcu hastalanmış; onun yerine Rodrick çaldı ve beş papel kazandı.



Bu, Rodrick'i profesyonel davulcu yapar mı bilmem ama ben okulda kızlara hava atmaktan geri kalmadım tabii.

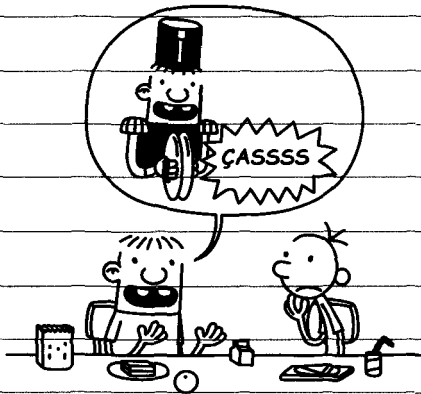


Annem Rodrick'e bana davul dersleri vermesini söylediğinde, sevgili abim bu fikre sıcak bakmadı. Ama sonra annem ders başına on dolar vereceğini ve başka arkadaşlarımı da ayarlayabileceğini ekledi.

Şimdi Rodrick'in Davul Akademisi için birilerini bulmam gerek. Daha şimdiden bunun hiç de eğlenceli olmayacağını söyleyebilirim.

Pazartesi

Rodrick'in davul kursu için Rowley'den başka kimseyi bulamadım. Onu ikna etmek için de numara yapmak zorunda kaldım. Rowley hep davul çalmayı öğrenmek istediğini söylüyor ama o bando takımlarındaki gibi çalmak istiyor.

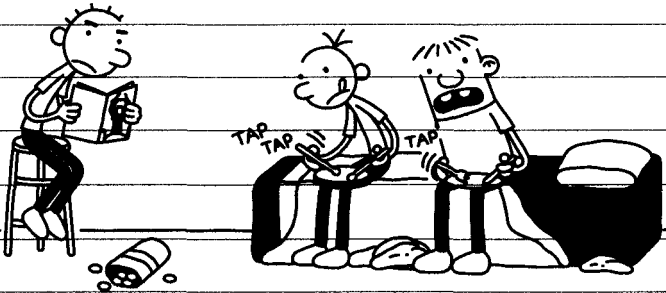


Rowley'ye Rodrick ona her şeyi bir haftada öğreteceğinden emin olduğumu söyledim. O da çok heyecanlandı.

Ben de davul derslerini tek başıma almayacağım için sevindim.

Rowley okuldan sonra bize geldi. İlk dersimizi almak için birlikte bodruma indik. Rodrick temel davul becerileriyle başladı.

Sadece bir tane çalışma pedi ve iki baget olduğu için, Rowley kağıt tabak ve plastik çatal kaşık kullanmak zorunda kaldı. Bir derse son katılan kişi olunca, öyle olması normal ama.



Yaklaşık on beş dakika sonra, Rodrick'i arkadaşı Ward aradı ve ilk dersimiz böylece sona erdi.



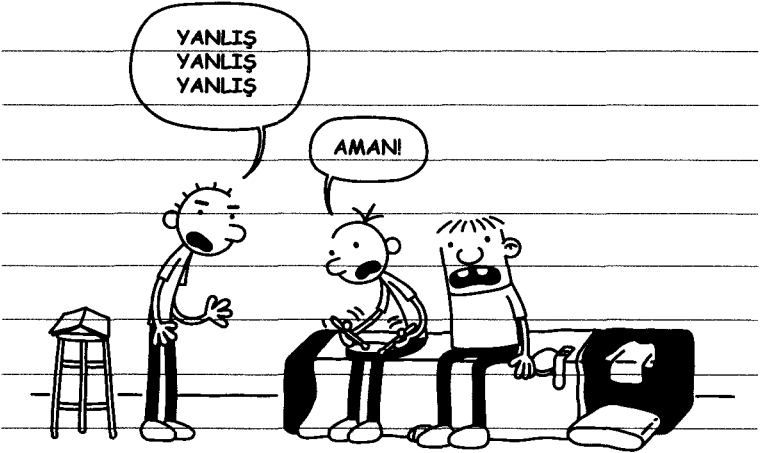
Annem Rowley'yi beni üst katta bu kadar çabuk görünce pek memnun olmadı ve bizi tekrar bodruma gönderdi. Rodrick bize en azından bir alıştırma ödevi verene kadar da geri dönmememizi söyledi. Bunun üzerinde Rodrick ödev verdi.



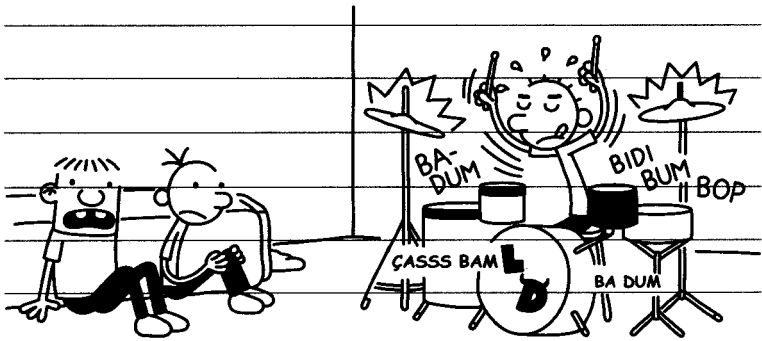
Salı

Rowley ve ben bugün yine Rodrick'ten davul dersi aldık.

Tamam, Rodrick iyi bir davulcu olabilir ama iyi bir öğretmen değil. Rowley ile Rodrick'in bize gösterdiklerini tekrarlamak için elimizden geleni yaptık ama ne zaman karıştırsak, Rodrick çok öfkeleniyordu.

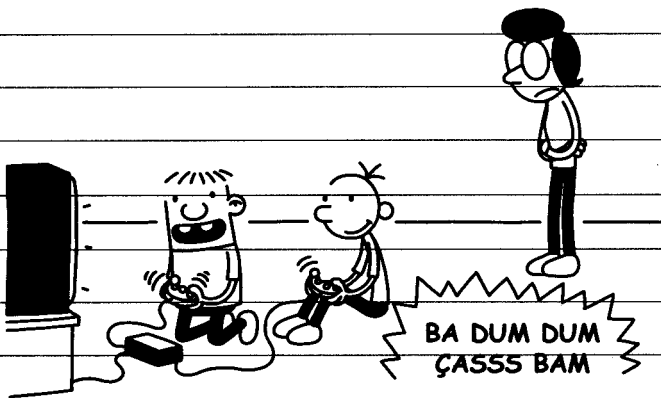


Sonunda o kadar bıktı ki bagetlerimizi aldı. Davulun başına oturdu ve "izleyip öğrenmemizi" söyledi. Sonra bize öğrettiği alıştırma ile hiçbir ilgisi olmayan uzun bir davul soloya başladı.



Rodrick başını kaldırıp bize bakmıyordu bile. Rowley ve ben de üst kata çıktık.

Ama şikayetçi değilim. Bence bu şekilde herkes kazanıyor.



Perşembe

Şükran Günü'nden bir gün önce Tarih ödevimizi teslim etmemiz gerek; bu yüzden ciddi ciddi çalışmaya başlasam iyi olacak.

Öğretmenler artık yaptığımız ödevlerin niteliği konusunda daha katılar. Bu yüzden eski yöntemlerim pek işe yaramıyor.

Geçen hafta Fen ödevimiz vardı. Bayan Breckman bir hayvan seçip anlatmamızı söyledi. Ben de Amerikan geyiğini seçtim. Kütüphaneye gidip araştırma yapmam gerektiğini biliyorum ama bildiklerimle idare etmeye karar verdim.

Sevimli Amerikan Geyiği

Yazan: Greg Heffley

Beslenme: Amerikan geyiği bir sürü
bir sürü şey yer. Bunların hepsini
burada sıralamak uzun sürer.
Ben de zamandan tasarruf etmek
için geyiğin YEMEDİĞİ şeyleri
yazacağım.

SAKIZ

METAL

PİZZA

PİZZANIZ
EFENDİM.

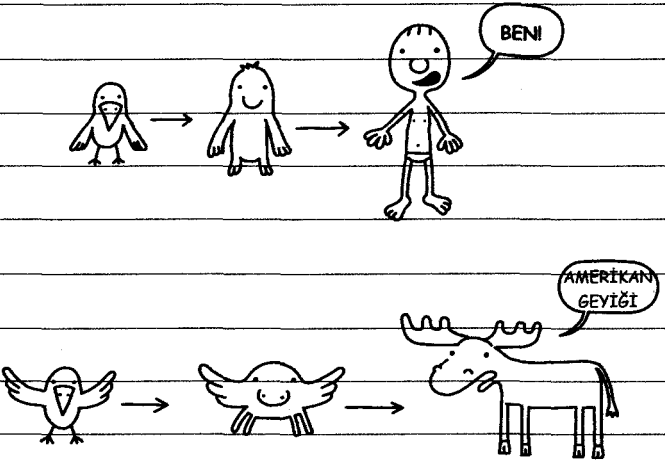
HAYIR... GERÇEKTEN.
BEN ALMAYAYIM...



Her yerde onlar için doğal ortamlar varmış gibi görünse de, Amerikan geyiklerinin nesli neredeyse tükeniyor.



Herkes Amerikan geyiklerinin tıpkı insanlar gibi kuşlardan türediğini biliyor. Ama insanların kolları olmuş, geyikler ise işe yaramaz şekiller almış.



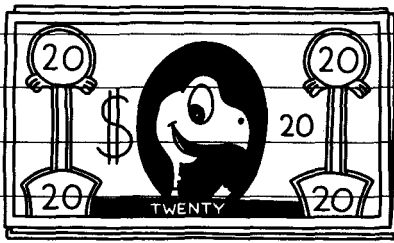
SON

Ben çok iyi iş çıkardığımı düşünüyordum. Ama Bayan Breckman Amerikan geyikleri konusunda uzman galiba. Çünkü benden kütüphaneye gidip ödevimi baştan yapmamı istedi.

Bundan sonraki ödevim de hiç kolay olmayacak. Bay Hoff'un dersi için 1900'lerle ilgili bir şiir yazacakmışım. Tarih ya da ŞİİR konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Biraz kitap karıştırmaya başlasam iyi olur.

Pazartesi

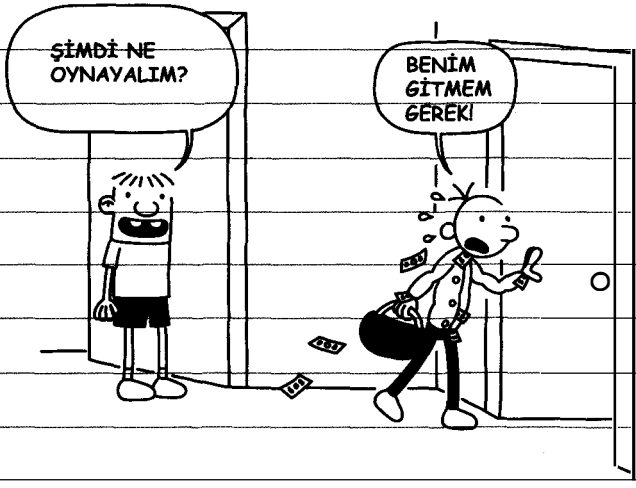
Dün Rowley'lere oyun oynamaya gitmiştim. Çok garip bir şey oldu. Rowley tuvalete gittiğinde, başka bir oyunun kutusunun kenarından oyun parası gördüğünü fark ettim.



Gözlerime inanamadım. Çünkü kutudaki para, anemin Anne Paraları ile aynı türdendi.

Saydığımda, kutuda yaklaşık 100.000 dolar olduğunu gördüm.

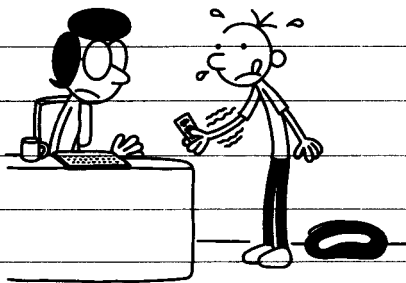
Bundan sonra ne yapacağıma bir saniye içinde karar verdim.



Eve vardığımda, üst kata koştum ve paraları yatağın altına soktum. Sonra bütün gece yeni Anne Paralarım ile ne yapacağımı düşündüm.

Annem bulduğum Anne Paraları ile gerçekleri arasındaki farkı ayırt edebilirdi. Bu yüzden bu sabah küçük bir deney yapmaya karar verdim.

Anneme Anne Paralarımın bir kısmını nakde çevirip çeviremeyeceğimi sordum. Mektup arkadaşşıma mektup göndermek için pul almam gerektiğini söyledim. Ona paraları uzatırken çok heyecanlıydım.



Ama annem paraları gözünü bile kırpmadan aldı.

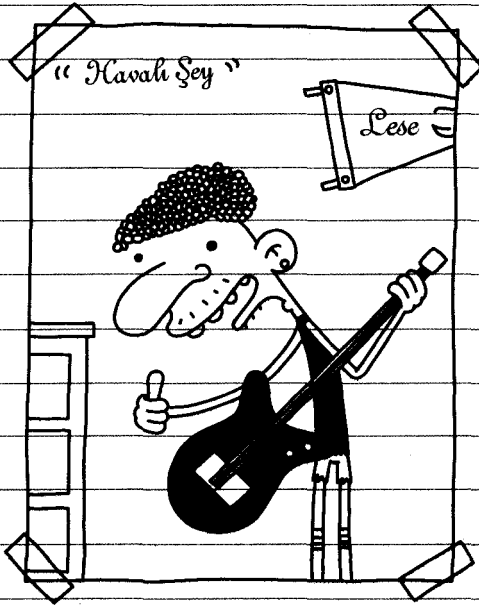
Ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum! 100.000 dolar bana lise hayatım boyunca, hatta daha sonra bile yeter. Gerçek bir iş bulmama bile gerek kalmayabilir.

Ama birdenbire çok fazla para harcamamalıyım ki annem şüphelenmesin.

Tabii bir yandan da gerçek Anne Parası kazanmayı unutmamam lazım.

Şunu da söylüyim, annemin pul almam için verdiği paraları harcamayı düşünmüyorum.

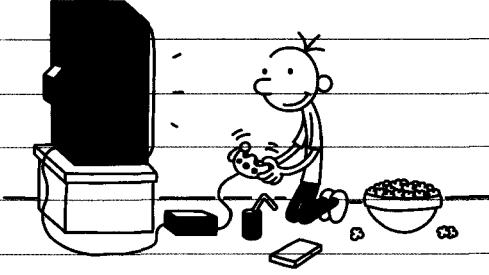
Dün mektup arkadaşım Mamadou'dan, bir daha ona yazma ihtimalimi yok eden bir mektup aldım.



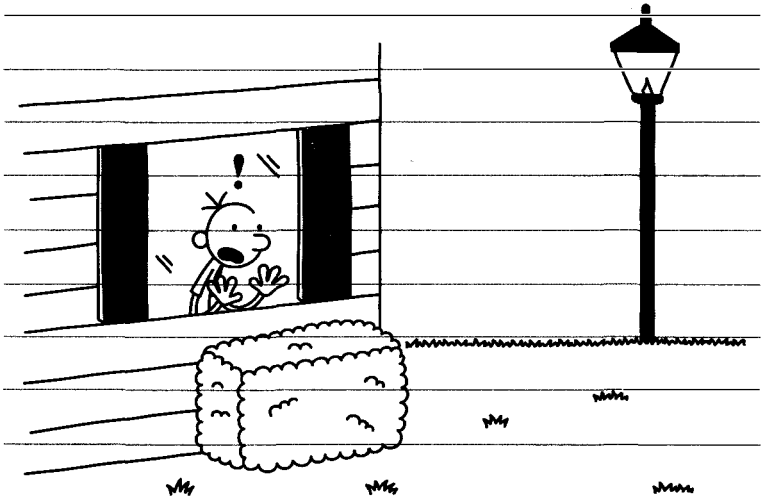
Salı

Tarih ödevimin son günü yarın ama bir haftadır bu gece dize kadar kar yağacağını söylüyorlar.

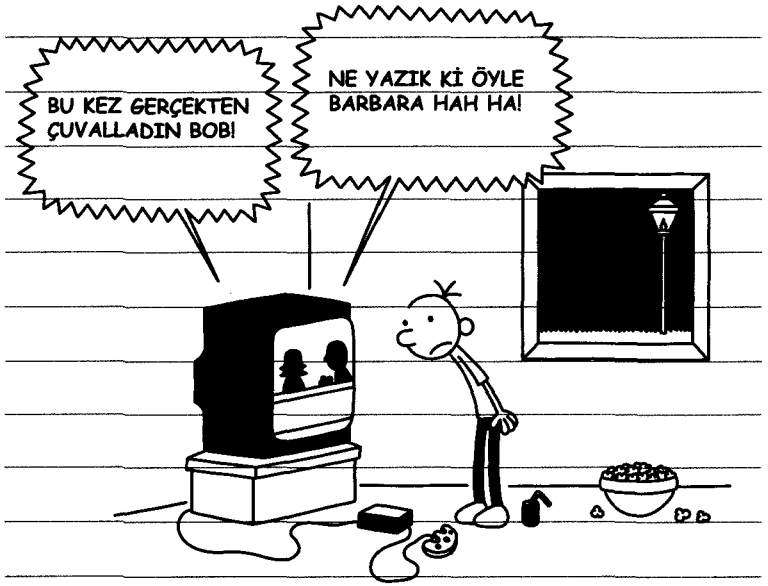
Bu yüzden ben de pek telaşa kapılmadım.



Gece on civarında ne kadar kar yağdığını görmek için camdan dışarı baktım. Ama perdeyi çekince gözlerime inanamadım.



Tanrım, ben umudumu okulların YARIN tatil olmasına bağlamıştım. Ama hava durumunu sunan adam üç saat önce söylediğinden çok farklı şeyler söylüyordu.

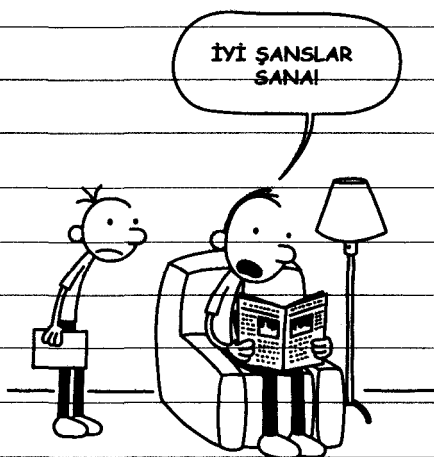


Bu, tarih ödevimi son hız yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Ama mesele şuydu: Kütüphaneye gitmek için artık çok geçti. Bizim evde de 1900'lerle ilgili hiç kitap yok. Bu yüzden çabucak bir şeyler düşünmem gerekiyordu.

Sonra aklıma çok güzel bir fikir geldi.

Babam belki bir MİLYON kez Rodrick'in ödevlerini yapmıştı. Belki bana da yardım ederdi.

Ona durumumu anlattım, Bana yardıma hevesle gönüllü olacağını sanıyordum ama babam bu konuda dersini almıştı besbelli.



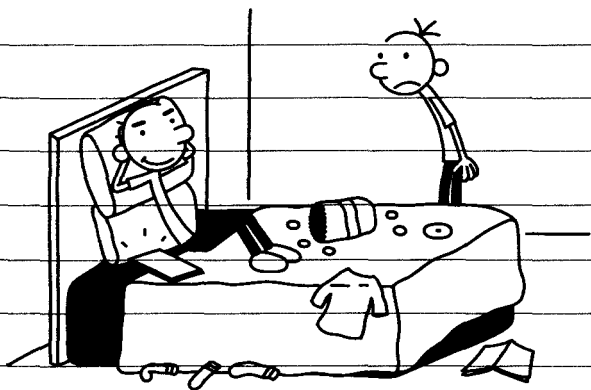
Rodrick babamla konuştuklarımı duymuş olmalı. Bana kendisinin peşinden alt kata inmemi söyledi.

Rodrick'in de ortakuldayken Bay Huff'ın, yani tarih öğretmenimin, öğrencisi olduğunu biliyorsunuz di mi? Meğer Bay Huff Rodrick'e o zamanlar aynı ödevi vermiş.

Rodrick ıvır zıvır çekmecesini karıştırdı ve ödevini buldu. Sonra bunu bana beş papele satabileceğini söyledi.

Bu parayı ASLA vermeyeceğimi söyledim.

İtiraf etmeliyim, teklif çok cazipti. Birincisi, Rodrick'ın bütün ödevlerini babam yaptığı için iyi bir not aldığı tahmin ediyordum. İkincisi ödev öğretmenlerin bayıldığı dosyalardan birine konmuştu.

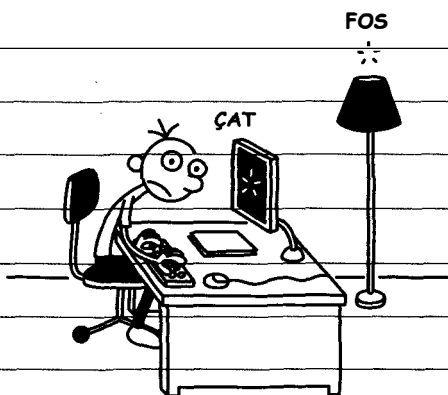


Üstelik yatağımın altında tomarla Anne Param vardı. Rodrick'ın parasını bunlarla ödeyebilirdim.

Ama bunu yapamadım. Yani daha önce başkalarının ödevlerinden ve sınavlarından kopya çektiğim çok olmuştum ama birinin ödevini SATIN ALMAK çok daha başka bir şeydi.

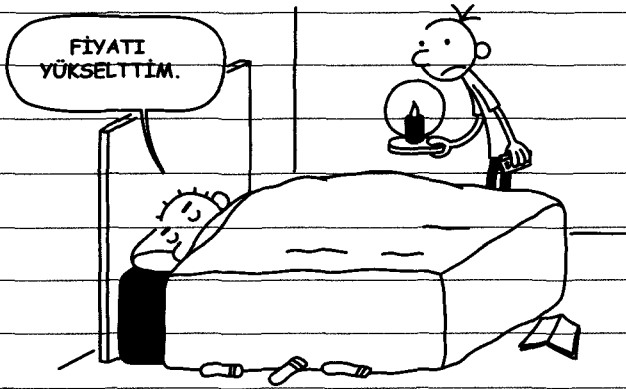
Böylece oturup kendi ödevimi kendim yapmaya karar verdim

Bilgisayarda araştırma yapmaya başladım ama gece yarısına doğru bir felaket oldu: Elektrikler kesildi.



O anda başımın ciddi dertte olduğunu anladım. Ödevimi teslim etmezsem tarih dersinden kalacağımı biliyordum. Bu yüzden hiç istemesem de Rodrick'in teklifini kabul etmek zorundaydım.

Anne Paraları'nın içinden 500 dolar aldım ve bodruma indim. Ama Rodrick yan çizmeye başladı.

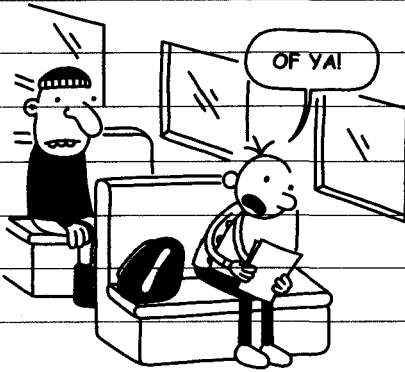


Rodrick bana yeni fiyatın Anne Paraları ile 20.000 dolar olduğunu söyledi. Bu kadar paramın olmadığını söyledim. O da yorganın altına girip uyumaya devam etti.

O anda başka çarem yoktu. Üst kata çıktım, bir avuç dolusu para aldım ve bunları Rodrick'in odasına götürdüm. Parayı ona verdim, o da bana kağıdı verdi. Yaptığım şey yüzünden kendimi gerçekten kötü hissediyordum. Ama bunu düşünmemeye ve uyumaya çalıştım.

Çarşamba

Okula giderken yolda Rodrick'in ödev kağıdını çıkar-
dım. Şöyle bir baktım ve ciddi bir hata fark ettim.



Birincisi, şiir daktiloda yazılmamıştı. Rodrick'in ken-
di elyazısıydı bu.

Birden hatırladım. Babam, Rodrick liseye başladığın-
dan beri onun ödevlerini bilgisayarda yazıyordu. Yani
bu ödev tamamen Rodrick'in kendi çalışmasıydı.

Yine de ödevi kullanıp kullanamayacağımı anlamak
için okumaya başladım. Görünüşe göre Rodrick araş-
tırma yapma konusunda benden daha betardi.

Yüz Yıl Önce

Yazan: Rodrick Heffley

Bazen oturup düşünüyorum

Bilmediğim sevgileri

Mesela yüz yıl önce

Dünyanın nasıl olduğunu

Mağara adamları dinozorlara mı biniyorlardı?

Çiçekler açıyor muydu?

Tahmin etmek ne kadar zor

Yüz yıl önce neler olduğunu

Keşke bir zaman makinesi yapsalar

Ve beni de alıp götürseler

Görmek için yüz yıl önce

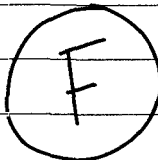
Her şeyin nasıl olduğunu

Dünyayı dev örümcekler mi yönetiyordu?

Çöller karla mı kaplıydı?

Çok merak ediyorum yüz yıl önce

Acaba her şey nasıldı.

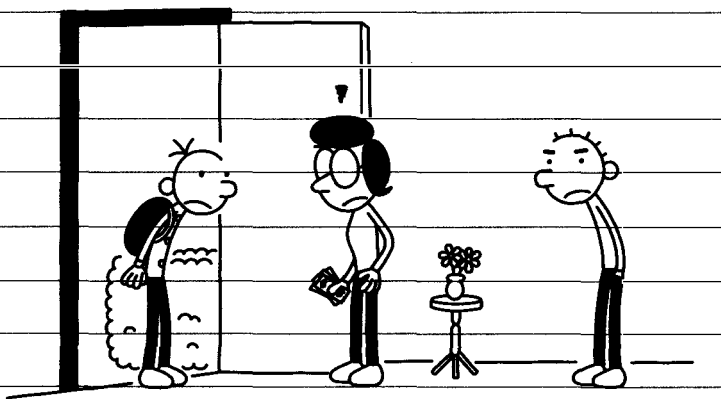


Beni gör

Sanırım birinden ödev satın almak konusunda dersimi aldım. En azından Rodrick'ten almak konusunda!

Üçüncü ders başladığında, Bay Huff'a verecek hiçbir şeyim yoktu. Sanırım bu tarih dersinden yaz okuluna kalacağım anlamına geliyor.

Günümün bundan sonraki kısmı da çok kötü geçti. Okuldan döndüğümde, annem beni kapıda bekliyordu.



Rodrick'e verdiğim paraları hatırlıyor musunuz? Sevgili abim ikinci el bir motosiklet almak için hepsini bir anda nakde çevirmeye kalkışmış. Tabi Rodrick kendi başına tek bir Anne Parası kazanmadığı için, annem ortada bir gariplik olduğunu anlamış.

Rodrick anneme parayı nerden bulduğunu söylemiş. Annem de odamı didik didik etmiş ve para yığınımı ele geçirmiş. Kendisi 100.000 dolar ortaya koymadığı için, gerçekten kazandıklarım da dahil, bütün parama el koymuş. Galiba Anne Parası programı böylece sona erdi.

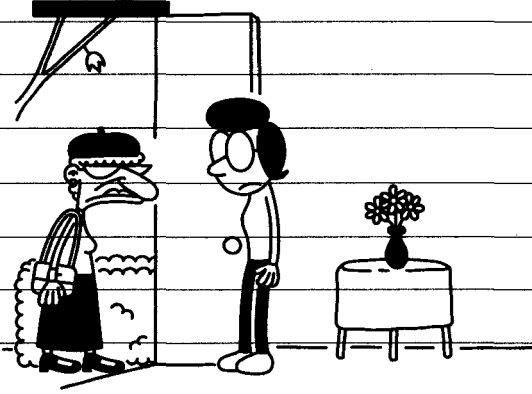
Doğrusunu söylemem gerekirse, rahatladım sayılır. Her gece o para yığınının üzerinde uyumak beni strese sokuyordu.

Annem kendisini böyle kandırmaya çalıştığım için çok sinirlendi ve bana ceza verdi. Ama ben bu işi yemekten önce hallediverdim.



Perşembe

Bugün Şükran Günü ve gün her zamanki gibi başladı.
Loretta Teyze iki saat erken geldi.



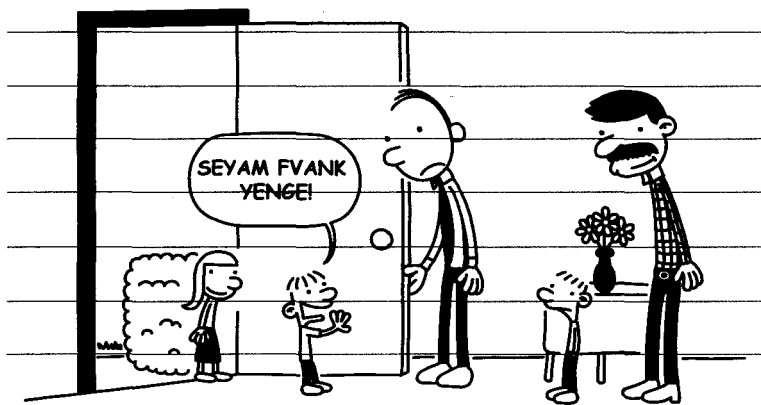
Annem her zaman Rodrick'le benden Loretta Teyze'yi
oyalamamızı ister. Bu da ailenin geri kalan üyeleri
gelene kadar onunla sohbet etmemiz anlamına gelir.

Rodrick'le en büyük kavgalarımız onu önce kimin
karşılacağı konusundadır.



Ailenin geri kalanı saat on birden itibaren gelmeye başladı. En son 12:30'da Joe Dayı ve çocukları geldiler.

Joe Dayı'nın çocuklarının hepsi babamı aynı şekilde çağırıyor.



Annem bunun çok şeker olduğunu düşünüyor ama babam Joe Dayı'nın bunu çocuklarına bilerek yaptırdığına yemin ediyor.

Babamla Joe Dayı'nın arası çok gergin; çünkü babam Joe Dayı'nın geçen Şükran Günü yaptığı bir şey yüzünden ona hala çok kızgın. O günlerde Manny tuvalet eğitimine yeni başlamıştı ve her şey çok iyi gidiyordu. Hatta iki haftadır Manny'nin altı bağlanmıyordu.

Ama Joe Dayı Manny'ye her şeyi değiştiren bir şey söyledi.



Manny bundan sonra altı ay boyunca tuvalete adını atmadı.

Babam da Manny'nin altını her değiştirdiğinde, bıyık altından Joe Dayı'ya küfretti durdu.

Saat ikide yemeğimizi yedik; sonra herkes sohbet etmek için salona geçti. Benim canım konuşmak istemiyordu, o yüzden bilgisayarda oyun oynamayı tercih ettim.

Çok geçmeden babam da aile muhabbetinden sıkıldı ve İç Savaş Sahası üzerinde çalışma için alt kata indi. Ama kapıyı kilitlemeyi unutmuş. Biraz sonra Joe Dayı da yanında bitti.

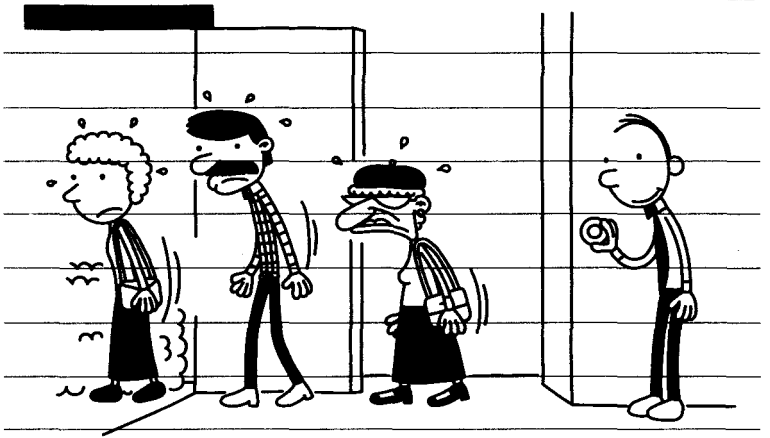
Joe Dayı babamın maketiyle çok ilgilenmiş görününce, babam ona her şeyi anlattı.

İç Savaş'ın bütün ayrıntılarını açıkladı. Yarım saat boyunca konuştu durdu.

Ama Joe Dayı'nın babamı pek dinlediğini sanmıyorum.



Şükran Günü daveti bundan sonra pek uzun sürmedi.
Babam üst kata çıktı ve ısıtıcıyı sonuna kadar açtı.
Sonunda herkes bunalıp evi terk etti. Bizim evde Şük-
ran Günü hemen her yıl böyle sona eriyor.

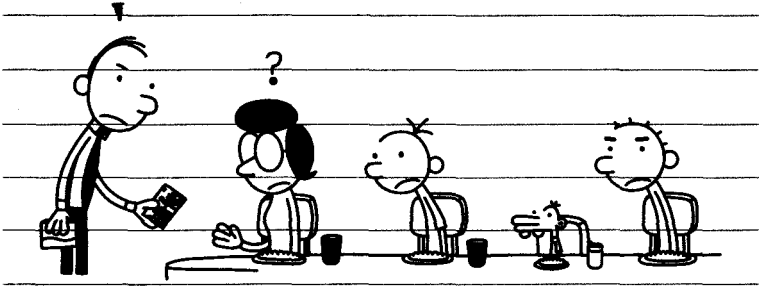


ARALIK

Cumartesi

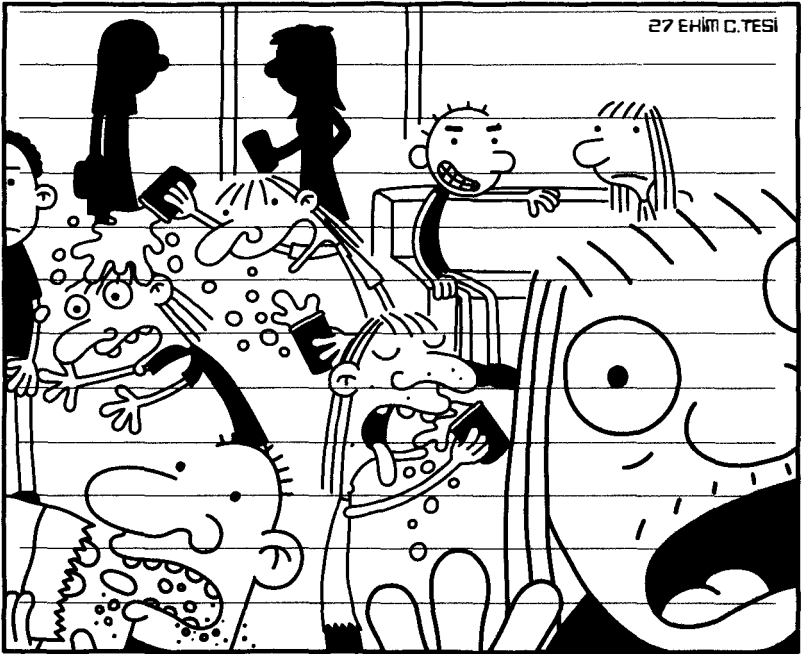
Size annemle babamın eninde sonunda Rodrick'in
verdiği partiyi öğreneceğini söylemiştim, hatırlıyor
musunuz? Sonunda bugün oldu işte.

Annem babamı Şükran Günü'nde çekilen resimleri
almaya yolladı. Babam geri geldiğinde canı bir şeye
sıkılmış gibiydi.



Elindeki resim Rodrick'in partisinde çekilmişti.

Galiba Rodrick'in arkadaşlarından biri, annemin müzik setinin üzerindeki rafta duran makinesiyle resim çekmiş. Üstelik bütün alanı fotoğraflamayı başarmış.



Rodrick parti verdiğimizi inkar etmeye çalıştı. Ama her şey fotoğrafta meydandaydı. Bu yüzden boşuna çırpındı durdu.

Annemle babam Rodrick'in arabasının anahtarlarını aldılar ve ona bir AY boyunca evden çıkmasının yasak olduğunu söylediler.

Rodrick'in "suç ortağı" olduğum için bana bile kızdılar. Benim de iki hafta boyunca bilgisayar oyunu oynamam yasaklandı.

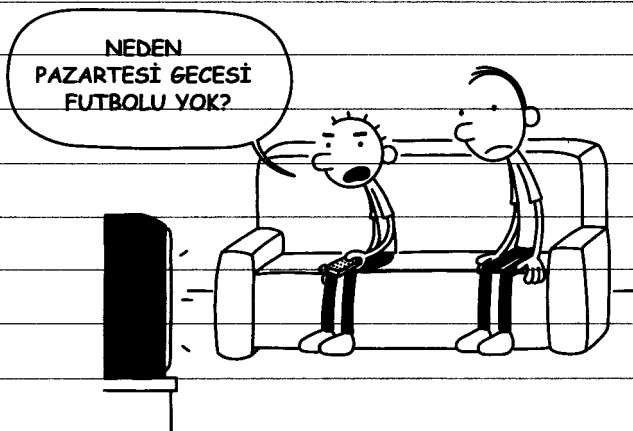
Pazar

Annemle babam Rodrick'in partisini öğrendiklerinden beri gözlerini onun üzerinden ayırmıyorlar.

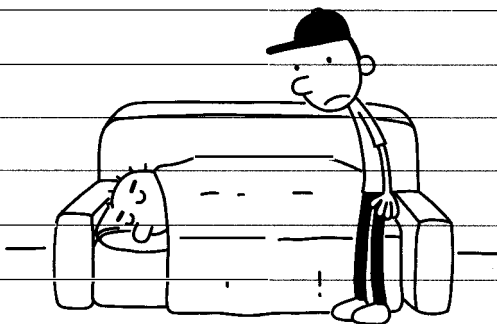
Rodrick genellikle hafta sonları saat ikiye kadar uyur. Ama bugün babam onu sabahın sekizinde yataktan kaldırdı.

Rodrick'i yataktan kaldıracağınıza öldürün daha iyi, çünkü uykuya bayılır Geçen sonbahar bir keresinde otuz altı saat aralıksız uyumuştum.

Pazar gecesi yatıp Salı sabahı kalkmıştı ve Salı gece-
sine kadar hayatında bir günü yaşamadığının farkına
varmamıştı.



Ama görünüşe göre Rodrick bu sabah sekiz kuralına
da bir çözüm buldu. Babam ona kalkmasını söyledi-
ğinde, eşyalarını alıp üst kata çıkıyor ve öğle yeme-
ğine kadar kanepede uyuyor. Bence buna da bir dur
demek gerek.

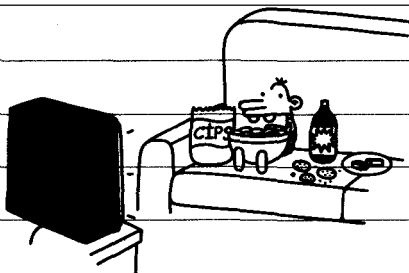


Salı

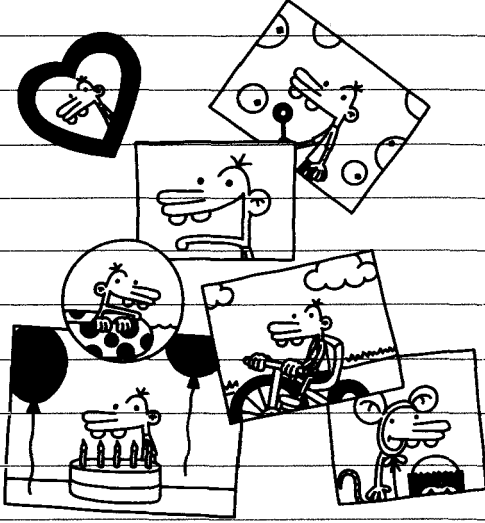
Annemle babam hafta sonu için bir yere gidiyorlar. Rodrick'le beni de büyükbabama bırakacaklar. Aslında bizi evde kendi başımıza bırakabilirlermiş ama onlara bize güvenemeyeceklerini göstermişiz. Öyle söylediler.

Büyükbabam yaşlıların yaşadığı bir yer olan Leisure Towers'ta oturuyor. Birkaç ay önce orada Rodrick'le bir hafta sonu geçirmek zorunda kalmıştım. Bütün yazın en sıkıcı günleriydi.

Manny hafta sonu büyükannemde kalacak. Onunla yer değiştirmek için neler vermezdim. Büyükannenmin buzdolabı hep kekle, gazozla, pastayla doluyor. Üstelik bütün film kanallarının olduğu kablolu televizyonu da var.



Manny büyükannemle kalacak, çünkü büyükannemin en çok sevdiği torunu o. Bunu anlamak için büyükannemin evindeki buzdolabının kapağına bakmanız yeterli.

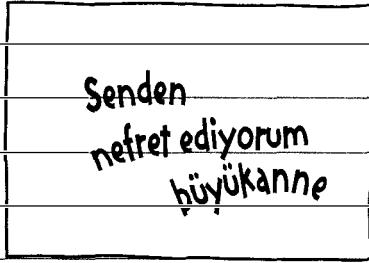


Ama biri bunu kendisine söylediğinde, büyükannem hemen savunmaya geçiyor.



Sadece buzdolabındaki fotoğraflar da değil. Büyü-
kannem Manny'nin yaptığı resimleri, her şeyi evine
asıyor.

Büyükanneimin benimle ilgili sakladığı tek şey ise ona
altı yaşındayken yazdığım not. Yemekten önce bana
dondurma vermedi diye ona çok kızmıştım ve şunu
yazmıştım:



Büyükanneim bu notu yıllarca sakladı. Şimdi de başı-
ma kakıp duruyor.



Sanırım her büyükanne ya da büyükbabanın en sevdiği torunu var. Bunu anlayabiliyorum. Ama en azından büyükbabam bunun arkasında duruyor.



Cumartesi

Annemle babam söylediklerini yaptılar ve bugün Rodrick'le beni büyükbabamın evine bıraktılar.

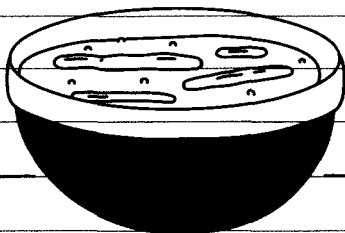
Kendimi eğlendirecek bir şeyler bulmaya çalıştım ama büyükbabamın evinde eğlenceli hiçbir şey yok. Ben de oturup televizyon izledim. Ama büyükbabam gerçek programları bile izlemiyor. Televizyonu binanın ön tarafında bulunan güvenlik kamerasına ayarlıyor.

Birkaç saat sonra insanın içine fenalıklar gelmeye başlıyor tabii.



Saat beşte büyükbabam bize yemek hazırladı. Daha doğrusu berbat bir salata yaptı. Dünyada bundan lezzetsiz bir şey olamaz.

Sirke havuzunun içinde yüzen soğuk yeşil fasulyelerle salatalıklardan ibaret bir salata!



Rodrick benim bu salatadan ne kadar NEFRET ettiğimi biliyor; bu yüzden geçen defa büyükbabamda kaldığımızda hepsini tabağıma boşaltmıştı.



Ben de sırf büyükbabam üzülmesin diye hepsini yemek zorunda kalmıştım.

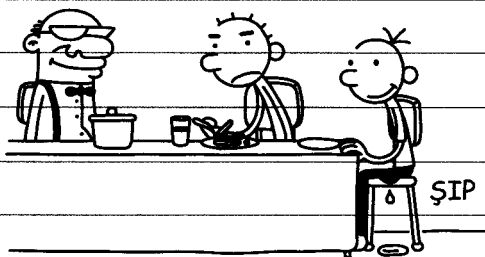


Tabağıımı silip süpürmenin karşılığında ödül olarak ne mi aldım?



Bu akşam büyükbabam salatalarımızı verdi. Ben de yiyecekmişim gibi yaptım. Sonra hiç kimsenin bakmadığı bir sırada hepsini ceplerime doldurdum.

Soğuk sirke bacaklarımdan aşağı süzülürken kendimi iğrenç hissettim ama inanın bana salatayı YEMEK zorunda kalmaktan daha iyiydi bu.



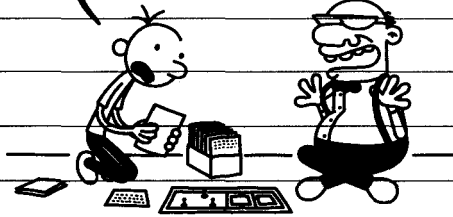
Yemekten sonra üçümüz salona geçtik. Büyükbabamda bir sürü tarihten kalma oyun var. Rodrick'le bana zorla oynatıyor.

Bir oyunda oyunculardan biri kart çekip üzerindeki yazıyı okuyor. Diğer oyuncu da gülmemeye çalışıyor.

Ben hep büyükbabamı yeniyorum çünkü onun yaptığı esprilerden hiçbir şey anlamıyorum.

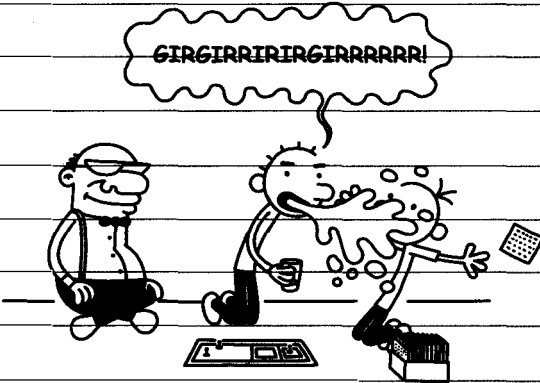
EKONOMİK POLİTİKALARI
MALİ SORUMLULUKLARIN
ÖNÜNDE TUTMAK,
FAYTONU ATIN ÖNÜNDE
TUTMAK GİBİDİR.

HO HO HO!



Rodrick'i sürekli yeniyorum ama bunun nedeni Rodrick'in bilerek yenilmesi. Ne zaman kart okuma sırası bana gelse, ağzı süt doluymuş gibi yapıyor.

GIRGIRRIRIRGIRRRRR!



Saat onda yatmaya hazırlandım. Ama kanepeyi Rodrick kaptı, ben de yine büyükbabamla yatmak zorunda kaldım.

Tek söyleyebileceğim şu: Eğer annemle babamın amacı, Rodrick'i ispiyonlamadığım için beni cezalandırmaksa bunu başardılar.



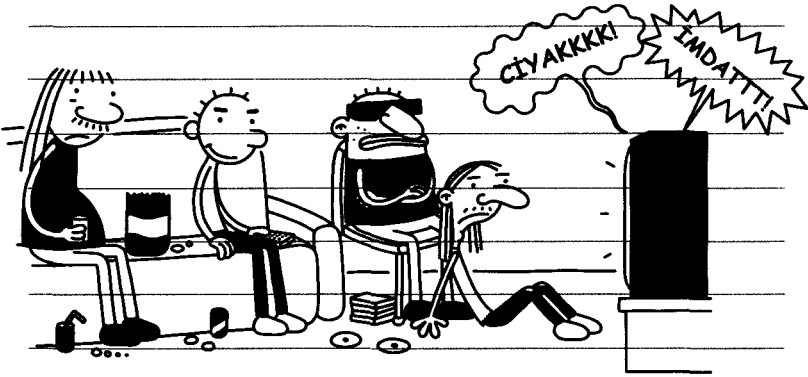
Pazar

Rodrick'in Noel tatilinden önce teslim etmesi gereken bir BİLİM projesi var. Görünüşe göre annemle babam onun bu işi tek başına halletmesini istiyorlar.

Geçen yıl Rodrick'ın projesi şuydu: "Şiddet içeren filmler izlemek insanların şiddet dolu düşüncelere kapılmasına neden olur mu?"

Sanırım fikir önce insanların şiddet filmleri izlemesi, sonra da bunların kendilerini nasıl etkilediğini anlatan resimler çizmesiydi.

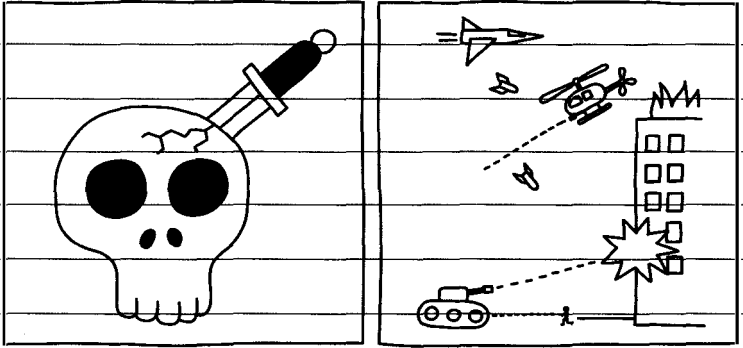
Bu bahaneyle Rodrick ve arkadaşları geceleri geç saate kadar bir sürü korku filmi izlemişlerdi.



İşin film izleme kısmını tamamlamışlardı ama tek bir resim çekmemişlerdi. Ödev tesliminden önceki gece, Rodrick'ın elinde hiçbir şey yoktu.

Bu yüzden annem, babam ve ben Rodrick'e yardım etmek zorunda kalmıştık. Babam ödevi temize çekmiş, annem afişleri filan hazırlamıştı; ben de bir sürü resim çizmiştim.

Gençlerin şiddet filmleri izledikten sonra neler hissettiklerini hayal edebilmek için elimden geleni yapmıştım.



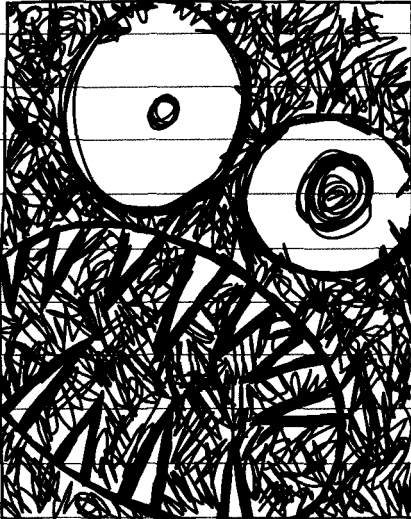
Ama işin kötü tarafı, bu resimler annemi endişelendirmişti. Bunların "rahatsız edici" olduğunu söylemişti annem. Bu yüzden yılın geri kalan kısmı boyunca yalnızca "animasyonlar" izlememe izin verildi.

Aslında "rahatsız edici" şeyler görmek istiyorsanız, Manny'nin bugünlerde çizdiği şeylere bakmalısınız.

Bir gece Rodrick korku filmlerinden birini DVD player'da unutmuş. Manny de ertesi gün çizgi film izlemek isterken Rodrick'ın filmiyle karşılaşmış.



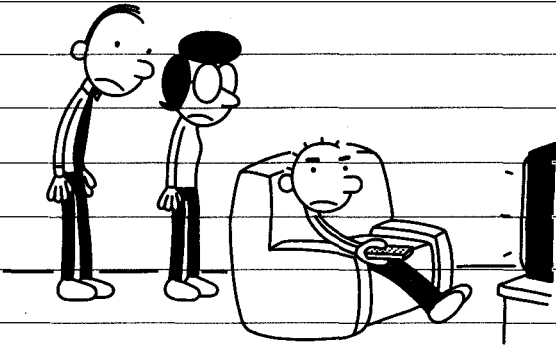
Sonra Manny'nin bir iki resmini gördüm. Rüyalarıma girecek kadar korkunçtu!



Salı

Annemle babam Rodrick'ın bilim projesi için tarihler ve saatler belirlediler. Bu akşam altıda onlara deneyinin temasını anlatmak zorundaydı.

Ama saat 18:45'te işler pek de yolunda değil gibiydi.

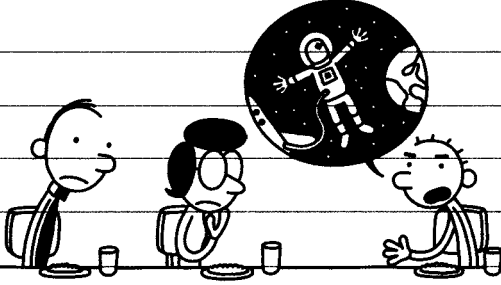


Rodrick astronotlarla ve onların uzun bir süre uzayda kaldıktan sonra neler hissettikleriyle ilgili bir program izliyordu. Programa göre, astronotlar uzaydan dünyaya döndüklerinde eskisinden daha uzun boylu oluyorlarmış.

Bunun nedeni uzayda yerçekimi olmamasıymış. Omurga mı gevşiyormuş nedir...

İşte bu Rodrick'e aradığı fikri verdi.

Rodrick annemle babama bilim deneyini "sıfır yerçekiminin insan omurgası üzerindeki etkisi" konusunda yapacağını söyledi. Söylediğine bakılırsa, deneyinin sonuçları insanlığa büyük yarar sağlayacakmış.



Babam çok etkilenmiş gibiydi. Belki de Rodrick ilk kez bir ödevin altından kendi başına kalkabileceği için rahatlamıştı. Ama sanırım daha sonra Rodrick'e çöpleri dışarı çıkarmasını söylediğinde, fikri değişti.



Çarşamba

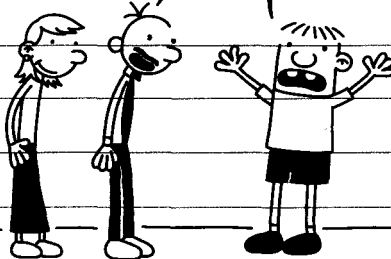
Dün okulda büyük Kış Yetenek Gösterisi için seçmelerin yapılacağını duyurdular.

Bunu duyar duymaz, aklıma Rowley ile sahneleyebileceğimiz bir skeç fikri geldi. İtiraf ediyorum, asıl amacım kendime Holly Hills ile konuşma fırsatı yaratmaktı. Kendisi Heather Hills'in kardeşi ve bizim sınıfın en popüler kızı.

Ailesinin Köpek Sandığı Çocuk

BAK TATLIMI KÖPEĞİMİZ
ARKA AYAKLARININ
ÜZERİNDE DURUYOR!

BEN İNSANIMI
KÖPEK DEĞİLİM!



SENİN KANEPENİN ÜZERİNDE
OTURMAN YASAK,
APTAL HAYVANI!

HIRLAMA BANAI!

AMA BEN KÖPEK
DEĞİLİMİ
SENİN OĞLUNUM!

BİZ ROMANTİK BİR
TATİLE ÇIKIYORUZ.
SENİ DE BAKİMEVİNE
BIRAKACAĞIZ!

AMA BEN DE
SİZİNLE GELMEK
İSTİYORUM!

SANA DA
HAV HAV
HAV HAV!

SON

EMEĞİ GEÇENLER

YAZAN: GREG HEFFLEY

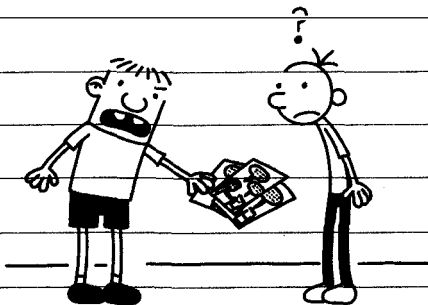
YÖNETEN: GREG HEFFLEY

BABA: GREG HEFFLEY

ANNE: HOLLY HILLS

KÖPEK-ÇOCUK: ROWLEY JEFFERSON

Rowley'ye senaryoyu gösterdim ama bu onu pek heyecanlandırmadı.



İnsan kendisini ünlü biri yapıcam diye minnet duyar di mi? Annemin dediği gibi, bazı insanları memnun etmek çok zor!

Perşembe

Rowley gidip kendine Yetenek Gösterisi için başka bir eş buldu. Karate sınıfından Scotty Douglas adında bir çocukla sihir gösterisi yapacaklarmış.

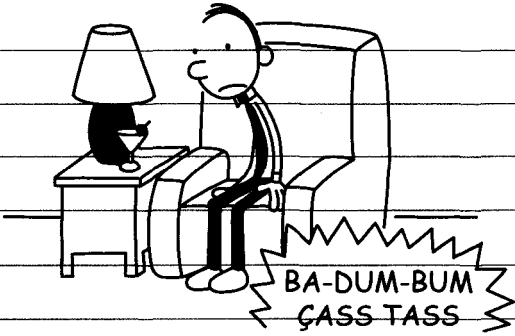
Kıskanıp kıskanmadığımı merak ediyorsanız, şöyle açıklayabilirim: Scotty Douglas birinci sınıfta. Bu yüzden okul Rowley'yle dalga geçmezse iyidir.



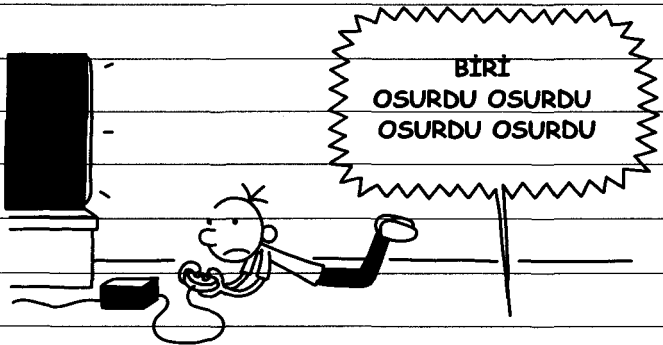
İlkokul, ortaokul ve lise için tek bir büyük Yetenek Gösterisi düzenleniyor. Bu da Rodrick ve grubunun Rowley ve Scotty Douglas'la aynı yarışmada yarışacağı anlamına geliyor.

Rodrick Yetenek Gösterisi konusunda DELİ GİBİ heyecanlı. Grubu daha önce kalabalık bir dinleyici kitlesinin önünde çalmadı. Bu yüzden bunu fark edilmek için bir fırsat olarak görüyorlar.

Rodrick hala cezalı ama kurala göre evden çıkmasına izin yok. Bu nedenle grubu her gün geliyor; bodrumda prova yapıyorlar. Sanırım babam Rodrick'e verdikleri cezadan pişmanlık duymaya başladı.



Ama eğer Rodrick'in grubu bu yarışmayı gerçekten kazanmak istiyorsa, biraz daha ciddi olmaları ve doğru dürüst müzik yapmaya başlamaları gerek. Çünkü son iki provalarını geçen hafta aldıkları yeni bir eko pedalını deneyerek geçirdiler.

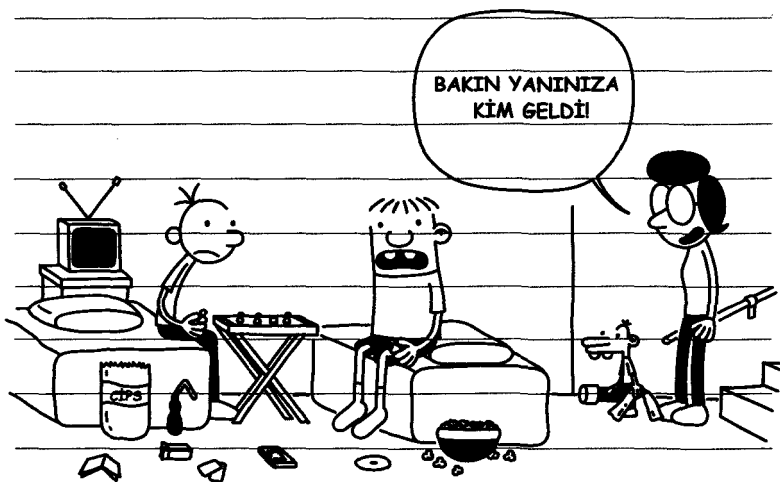


Cuma

Babam Rodrick'ın cezasını iki gün erken bitirdi çünkü her gün Yalı Kayıt provalarını dinlemekten içine fenalık geldi. Rodrick de bu akşam hafta sonunu geçirmek üzere arkadaşı Ward'a gitti.

Rodrick evden çıkınca, bodrum boş kaldı. Ben de Rowley'yi bize çağırdım.

Rowley ile birer kutu şeker ve gazoz aldık. Rowley mini televizyonunu da getirmiş. Rodrick'ın korku filmlerinden ikisini ele geçirmeyi başarmıştık. Yani her şey hazırды. Ama sonra annem yanında Manny ile aşağı indi.



Annemin Manny'yi yanımıza getirmesinin tek bir nedeni var. Casusluk yapsın ve yanlış bir şey yapacak olursak hemen kendisine ispiyonlasın diye...

Ne zaman yatıya bir arkadaşım gelse Manny her şeyi mahveder. En kötüsü de Rowley'nin en son bizde kaldığı gece yaşandı

Manny gece yarısı üşümüş olmalı ki ısınmak için Rowley'nin uyku tulumuna girmeye çalışmış.

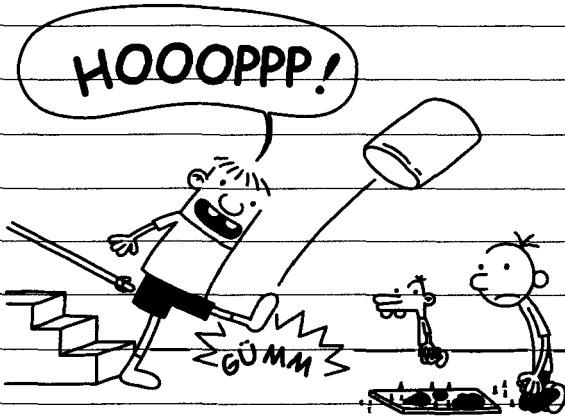


Rowley o kadar korktu ki erkenden eve gitti. O gündən beri de bizde kalmaya gelmedi.

Görünüşe göre Manny yine gecemizi berbat edecekti. O yanımızda olursa, Rowley ile korku filmi izlemezdik. Biz de oyun oynamaya karar verdik.

Ama ben bu tür kağıt oyunlarından sıkılıyorum. Rowley de beni deli etti zaten.

Her beş dakikada bir tualete gitmesi gerekti. Geri döndüğünde de mutlaka yastıklardan birini tekme-liyordu.

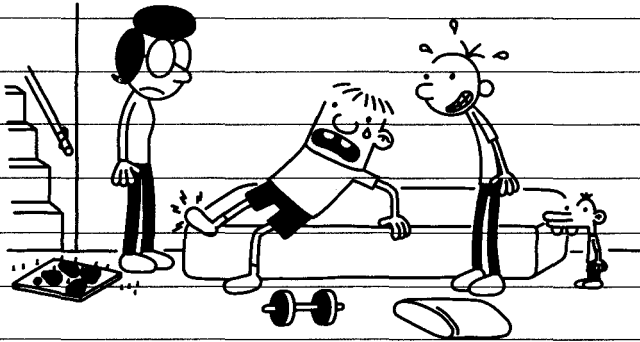


Önceleri bu bana komik geldi ama sonra sinirlerim bozulmaya başladı. Rowley tekrar tualete gittiğinde ona bir oyun oynadım.

Babamın dambıllarından birini bir yastığın altına sakladım. Böylece Rowley geri döndüğünde sert bir şut çekecekti!

Oldu! Rowley bebek gibi ağlamaya başladı. Bir türlü susturamadım.

Rowley ortalığı velveleye verirken annem aşağı indi.



Annem Rowley'nin ayak parmağına baktı ve çok endişelenmiş göründü. Sanırım annem alüminyum top kazasından beri Rowley'nin bizim evde sakatlanması konusunda çok hassas. Onu hemen evine götürdü.

Bunun nasıl olduğunu sormamasına çok sevindim.

Annemle Rowley kapıdan çıkar çıkmaz, Manny konusunda çalışmaya başladım.

Manny dambılı yastığın altına soktuğumu görmüştü. Anneme söyleyeceğini de biliyordum. Aklıma onu ispiyonculuktan vazgeçirmek için bir fikir geldi.

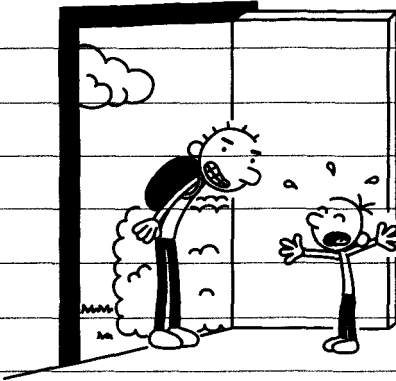
Elime birkaç çanta aldım ve Manny'ye evden kaçacağımı, böylece yaptığım şey yüzünden annemle yüzleşmek zorunda kalmayacağımı söyledim.

Sonra da kapıdan çıktım ve temelli gidiyormuşum gibi yaptım.



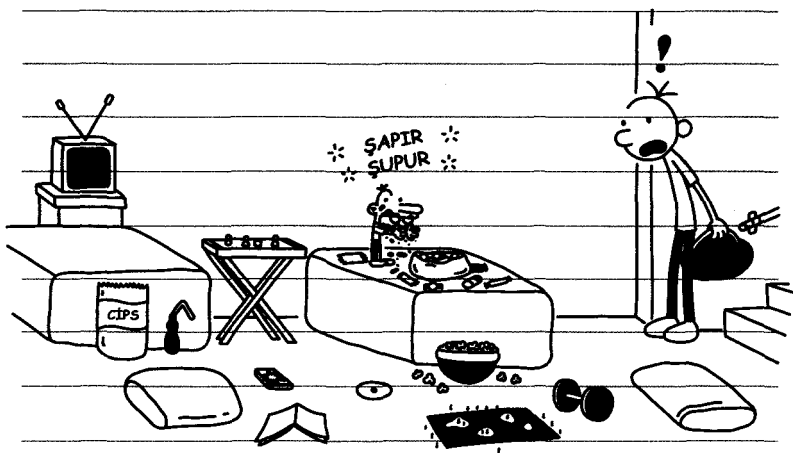
Bunu Rodrick'ten öğrenmiştim. O ne zaman kötü bir şey yapsa ve bunu annemlere söyleyeceğimi bilse bu yöntemi uygulardı. Kaçıyormuş numarası yapar, beş dakika sonra da geri gelirdi.

O anda ben de onu affetmeye çoktan razı olurdum.



Manny'ye evden gideceğimi söyledikten sonra kapıyı kapattım ve birkaç dakika dışarıda bekledim. Kapıyı açtığımda onu antrede ağlarken bulacağımı sanıyordum. Ama Manny bıraktığım yerde yoktu. Evin içinde dolaşıp onu aramaya başladım. Nerdeydi bilin bakalım!

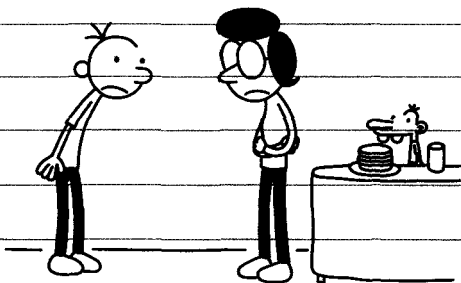
Bodrumda şekerlerimi yiyordu.



Neyse, eğer sessiz kalmasının bedeli şekerlerimi yemesiyse, buna katlanabilirdim.

Cumartesi

Bu sabah uyanınca mutfağa indim. Annemin yüzündeki ifadeyi görür görmez, Manny'nin beni sattığını anladım.

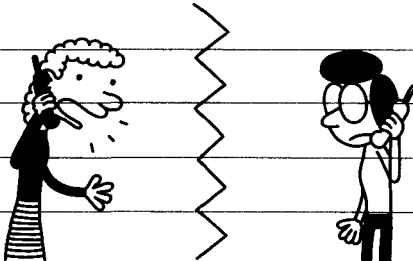


Manny anneme her şeyi anlatmış. Ona korku film-
lerimizden bile bahsetmiş. Bana BUNU nerden bildi-
ğini sormayın.

Annem Rowley'yi arayıp özür dilememi istedim. Son-
ra beni Rowley'nin anne babasıyla konuşup ONLAR-
DAN da özür dilemek zorunda bıraktı. Rowley'lerin
uzun süre beni evlerine davet edeceklerini sanmıyo-
rum.

Sonra annem Bayan Jefferson ile telefonda konuştu.
Bayan Jefferson, Rowley'nin ayak baş parmağının
kırıldığını, bir hafta evde kalması gerektiğini söyledi.

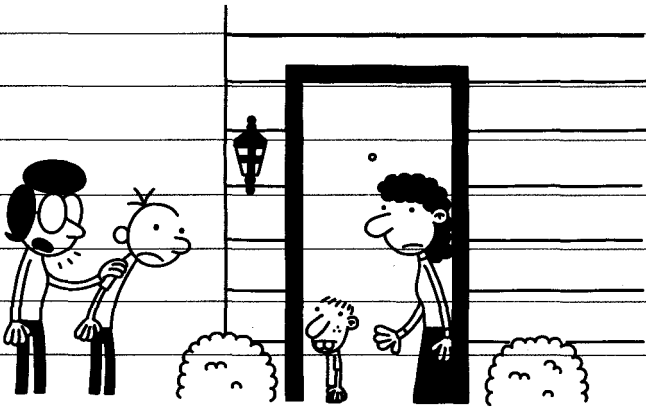
Ardından Rowley'nin "kalbinin de kırıldığını", çün-
kü Yetenek Gösterisi seçmelerini kaçıracağını ekledi.
Oysa çocukcağız bütün hafta Scotty Douglas ile ça-
lışmıştı!



Bunun üzerine annem benim seçmelerde Rowley'nin boşluğunu doldurmaktan **MUTLULUK**" duyacağımı söyledi. Bunun **BERBAT** bir fikir olduğunu anlatmak için annemin kolunu çekiştirip durdum ama tabi o beni duymazdan geldi.

Annem telefonu kapatınca ona okulda ihtiyacım olan son şeyin küçük bir çocukla sahnede sihir numaraları yapmak olduğunu söyledim.

Ama annem beni zorlamaktan vazgeçmedi. Beni Scotty'nin evine götürdü ve durumu onun annesine açıkladı. Artık bundan kurtuluşum yok.



Bayan Douglas beni içeri davet etti. Scotty ile birlikte onun odasına çıkıp prova yapmaya başladık. İlk fark ettiğim, bu gösteride Rowley ile Scotty'nin eşit partnerler olmadığı oldu. Meğer Rowley, Scotty'nin ASİSTANIYMIŞ.

Scotty'ye asla bir birinci sınıf öğrencisinin sihir asistanı olamayacağımı söyledim. Ama Scotty bunun KENDİSİNİN sihir seti olduğunu söyledi ve avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.



Ben de onu susturmak için fikri kabul etmek zorunda kaldım çünkü inanın bana bir belayı daha kaldıracak durumda değilim.

Sonra Scotty bana üzeri pırıl pırıl bir gömlek verdi ve bunun benim kostümüm olduğunu söyledi.

Büyükannemin kumar oynamaya giderken giydiği gömleklere benziyordu bu. Scotty'ye daha havalı bir şey, mesela deri ceket giyebileceğimi söyledim ama bunun yeterince "sihirli" olmayacağını söyleyerek karşı çıktı.

Her neyse, gösteride yapmam gereken şey sadece Scotty'ye ihtiyaç duyduğu şeyleri uzatmak. Bu yüzden belki de o kadar olmaz.

Yine de Scotty'nin küçük kardeşi yerine beş yüz kişinin önünde gösteri yapacak olmak hiç hoşuma gitmiyor. Uff!



Pazar

Scotty Douglas ile gösteri yapacak olmanın tek bir iyi tarafı var: Gerzek Creighton çizgi öyküsü için aklıma bir sürü yeni fikir geldi.

Rowley okul dergisi için "Annecim, Olamaz!" bandını çizmekten birkaç ay önce vazgeçti. Yeni aksiyon oyuncaklarıyla daha fazla vakit geçirmek istiyormuş. Böylece çizer kadrosu yine boş kaldı. Belki bu kez işi ben alırım.

BU ELMAYI YOK EDİCEM.

AH TANRIMI!

TA TAI

YOK ETMEDİN KI.
YEDİN!

OF, NUMARAMI
KEŞFETTİN.

HEPSİNİ YEMEDİN
BİLE...

PEKİ, ŞİMDİ ŞUNU İZLEYİN...
BU SİHİR DEĞİL Mİ?

DEĞİL.
ÇAKMAK SADECE!

UFF! BEN SİHİR
OLDUĞUNU
SANMIŞTİM.

SEN SİHİRBAZ
FİLAN DEĞİLSİN.
GERZEĞİN
TEKİSİN!

ÜSTELİK BU
SİHİRBAZ
ŞAPKASI DEĞİL.
ABRAHAM LINCOLN
ŞAPKASI!

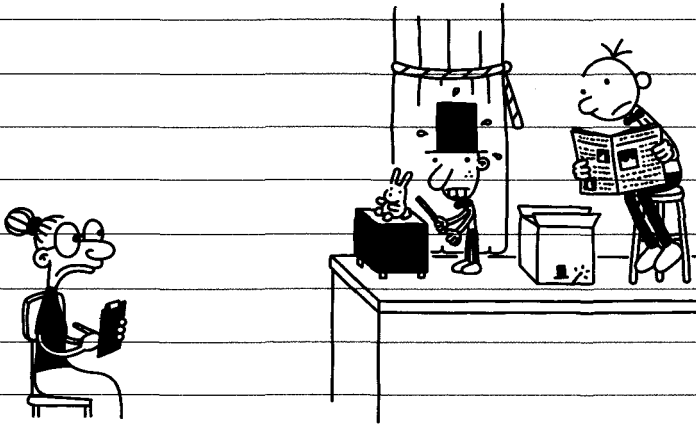
YAAAA!

SON

Pazartesi

Yetenek Gösterisi ile ilgili iyi haberlerim var. Seçmeler bugündü ve Scotty ile ben seçilemedik.

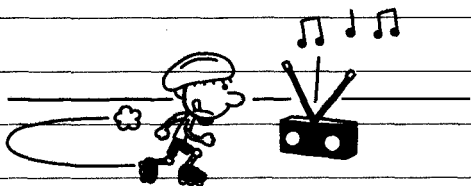
Tamam, Scotty'nin asistanı olarak daha iyi iş çıkarabilirdim belki. Ama işleri BİLEREK mahvetmedim. Sadece bir ya da iki kez ona malzemeleri vermeyi unuttum.



Aslında seçilmediğimiz için biraz utandığımı söyleyebilirim.

En iyi gösteriyi bizim sergilemediğimizi biliyorum ama EN KÖTÜ de değildik. Seçilen gösterilerden bazıları bizim sihirbazlık numaralarımızdan çok daha berbattı.

Anaokulundan Harry Gibertson bile seçildi. Tek yaptığı komik bir şarkı çalan müzik setinin etrafında kay-kayla dönmekti.



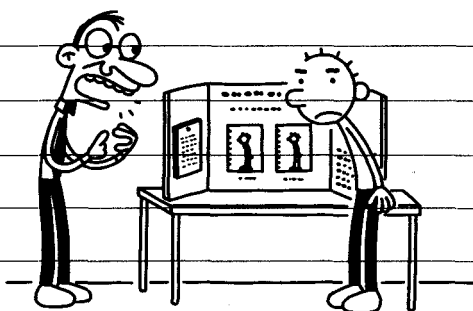
Rodrick'ın grubu da seçildi. Rodrick sanki bu büyük bir başarıymış gibi davranıyor.

Daha önce de söylediğim gibi, Rodrick Kış yetenek Gösterisi konusunda çok heyecanlı. Bilim ödevini bir gece önce bitirdi çünkü büyük gösteri öncesinde grubuyla daha fazla prova yapabilmek istiyordu.

Ama Rodrick ödevini teslim ettiğinde, öğretmeni ona her şeyi baştan yapması ve yeni bir fikir geliştirmesi gerektiğini söylemiş. Rodrick hipotez ve sonuçtan oluşan "bilimsel yöntemi" kullanmamış çünkü.

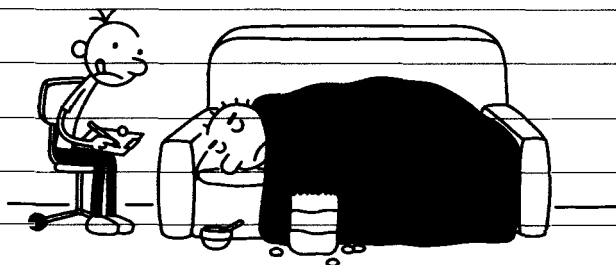
Rodrick de öğretmene bu "sıfır yerçekimi" deneyi sırasında boyunun gerçekten birkaç milim uzadığını, bunun da bir şeyleri kanıtladığını söylemiş.

Öğretmeni de Rodrick'in yaşında biri için bir ay içinde bu uzamanın normal olduğunu söyleyerek karşılık vermiş.



Buna moralim bozuldu çünkü ben de Bilim ödevimi "sıfır yerçekimi" konusunda yapmayı düşünüyordum.

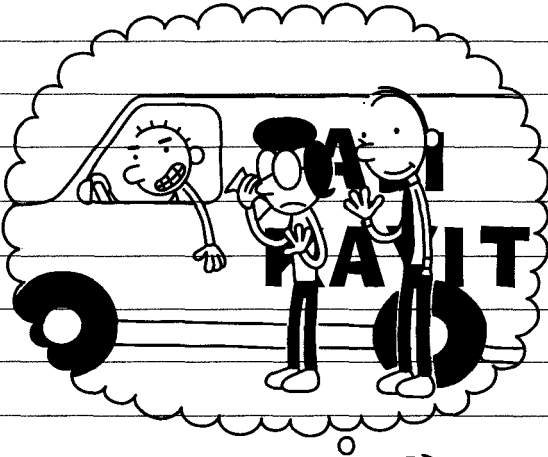
Ama görünüşe göre yaptığım onca araştırma boşa zaman kaybıymış.



Babam Rodrick'e Yetenek Gösterisi'nden vazgeçmesi gerekeceğini çünkü yeni bir deney yapmak zorunda olduğunu söyledi. Ama Rodrick vazgeçmeyeceğini söylüyor.

Rodrick babama okulu artık umursamadığını söyledi. Amacı Yetenek Gösterisi'ni kazanmak, sonra da albüm çıkarmakmış. O zaman okuldan ayrılacak ve hayatını müzikle kazanacakmış.

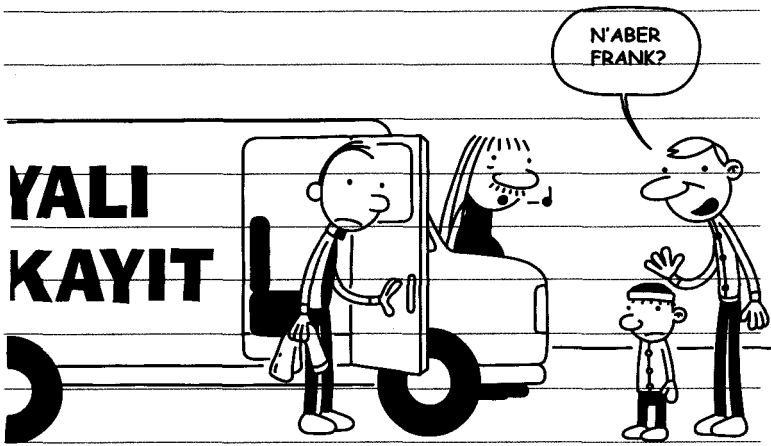
Bu bana çok kötü bir planmış gibi geldi. Ama babam bu fikre çok açık görünüyor.



Çarşamba

Kış Yetenek Gösterisi bu geceydi. Ben gitmek istemedim. Babam da öyle. Ama annem Rodrick'i desteklemek için gitmek zorunda olduğumuzu söyledi.

Rodrick'le annem grubun ihtiyaç duyduğu malzemeleri götürmek için okula erken gittiler. Babam da Bill'le birlikte grubun minibüsünü kullanmak zorunda kaldı. Tabi otoparkta patronuyla karşılaşınca bundan hiç hoşlanmadı.



Gösteri yedide başladı. Şu kadarını söylüyim, üç okulu birleştirmek hiç iyi bir fikir değilmiş.

Önce anaokulundakiler oyuncak ayılarına şarkılar söylediler. Ardından on sekiz yaşındakiler elektro gitarlarıyla metal şarkılarda sololar attılar.



Babamın Larry Larkin'den ve dövmelelerinden hoşlandığını sanmıyorum. Larry'nin gitar solosunun yarısında babam eğildi ve yanında oturan adama fısıldadı:



Keske babama konuştuğu adamın Larry'nin babası olduğunu söyleyebilecek vaktim olsaydı.

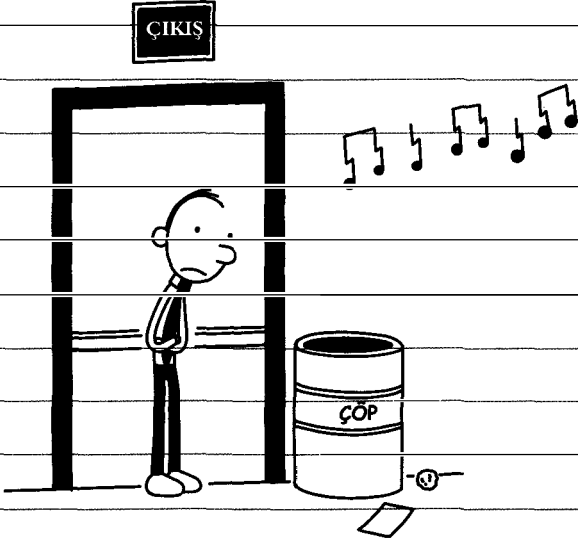


Okulları birleştirmenin bir başka kötü tarafı da gösterinin HİÇ BİTMEYECEK GİBİ gelmesiydi.

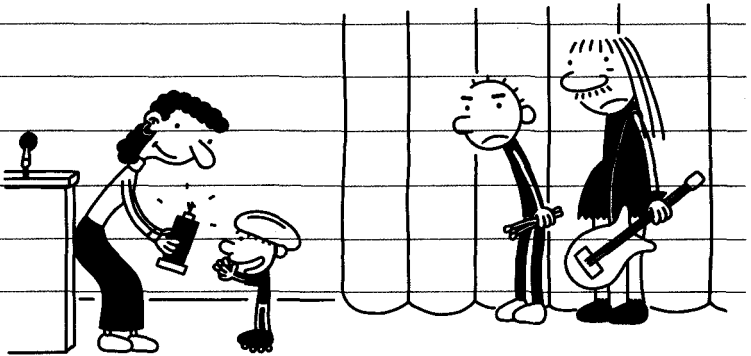
Saat dokuz buçukta iki gösteriyi aynı anda sergilemeye, böylece zamandan tasarruf etmeye karar verdiler. Kimi zaman her şey yolunda gitti. Örneğin Patty Farrell dans ederken Spencer Kit top çevirdi. Ama kimi zaman işler karıştı. Terence James tek tekerlekli bisikletinin üzerine armonika çalarken Charise Kline küresel ısınmayla ilgili şiir okuduğunda olduğu gibi.

Sahneye en son Rodrick'in grubu çıktı.

Onu spor salonunun köşesinde dikilirken gördüm.
Kulaklarından pamuklar sarkıyordu. Şarkı bitene ka-
dar orada kaldı.



Rodrick'lerin performansından sonra ödülleri da-
ğıttılar. Rodrick'lerin grubu bir şey kazanamadı ama
Haryy Gilbertson evine "En İyi Müzikal Gösteri"
ödülü ile gitti.



Ama Büyük Ödöl'ü kimin kazandığını tahmin edemezsiniz: Rowley'nin bakıcısı Leland.

Leland vantrolog olarak ödöl aldı; jüridekiler onun "eksiksiz" olduğunu söylediler.

Rodrick'le bir konuda aynı fikirde olacağım ölsem aklıma gelmezdi ama onun Leland'ın geri zekalı olduğunu söylerken haklı olabileceğini düşünmeye başladım.



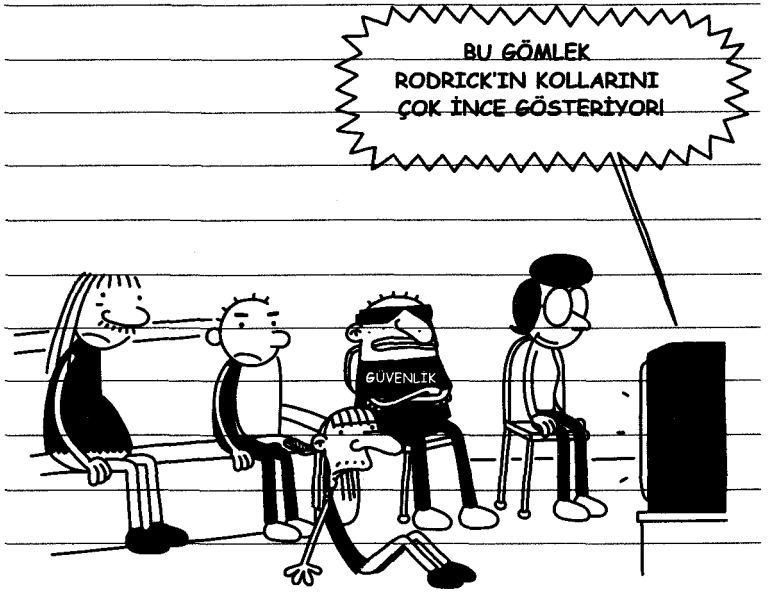
Gösteriden sonra, Rodrick'in grubundakiler video kaydını izlemek için bize geldiler.

Hepsi haklarının yendiğini, jürinin rock and roll'dan filan anlamadığını söyleyip homurdanıyorlardı.

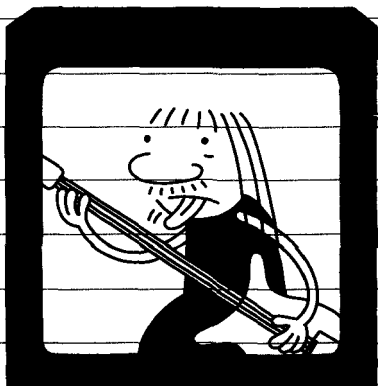
Planları bu videoyu plak firmalarına göndermek ve performanslarının kendi kendisini anlatmasını beklemekti.

Hepsi televizyonun karşısına oturdular. Rodrick kaseti koydu. Ama otuz saniye sonra herkes kasetin hiçbir işe yaramayacağını anladı.

Hatırlıyor musunuz, Rodrick'in annemden gösteriyi kaydetmesini istediğini söylemiştim? Annem çekmiş çekmesine de, ilk iki dakika boyunca sürekli konuşmuş. Kamera da onun her yorumunu kaydetmiş.



Rodrick ne zaman bir rock yıldızı gibi dilini çıkarıp dudaklarını yalasa, annem fikrini söylemiş:



BUNDAN
HOŞLANMIYORUM!

Aslında annem sadece Rodrick'in davul solosu sırasında susmuş. Ama o sırada da kamera öyle çok titremiş ki hiçbir şey görünmüyor.

Rodrick ve grup arkadaşları önce çok sinirlendiler. Ama sonra biri okulun da gösteriyi kaydettiğini ve bunun yarın gece kablolu yerel kanalda yayınlanacağını hatırladı.

Demek yine gösteriyi izlemek için bize gelecekler.

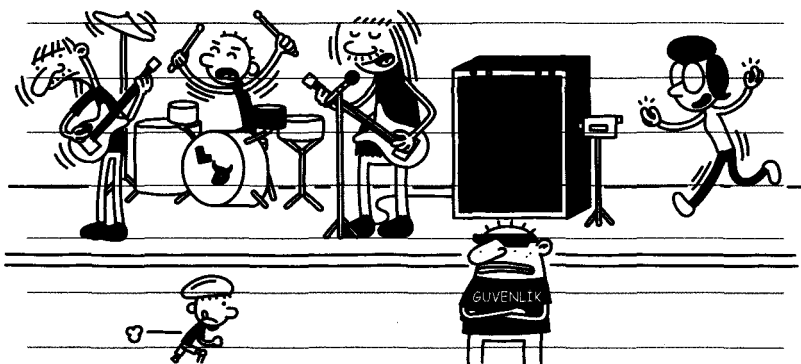
Perşembe

Son birkaç saattir benim için her şey ters gidiyor.

Rodrick ve arkadaşları saat yedi civarında televizyon-
da gösteriyi izlemeye geldiler. Üç saat boyunca otu-
rup kendi performanslarını beklediler.

Okul performanslarını kaydederek çok iyi bir yap-
mış. Rodrick'ın davul solosu başlayana kadar da her
şey yolundaydı.

Ama tam o anda annem dans etmeye başlıyordu.
Kamerayı kullanan kişi de şarkının geri kalanı bo-
yunca annemi çekmişti.

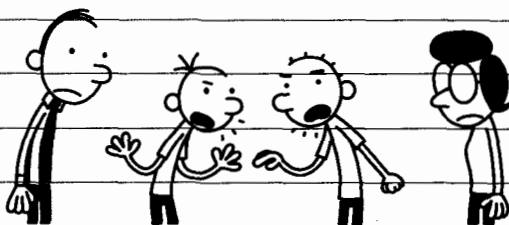


Yani Rodrick'in elinde plak şirketlerine gönderebileceği hiçbir şey yoktu. Bu yüzden çok öfkeliydi.

Önce her şeyi mahvettiği için anneme kızdı. Annem de ona insanların dans etmesini istemiyorsa müzik yapmaması gerektiğini söyledi.

Sonra Rodrick BANA döndü. Hepsinin BENİM suçum olduğunu, eğer söylediğini yapıp gösteriyi kaydetseydim bunların olmayacağını söyledi.

Ben de ona bana kötü davranmasaydı, istediğini yapacağını söyledim.



Birbirimize bağırmaya başladık. Annemle babam bizi ayırdılar. Rodrick'i odasına, beni de kendi odama gönderdiler.

Ama iki saat önce aŖađı indim ve mutfakta Rodrick'le karŖılaŖtım. Gölümsüyordu. Bir Ŗeyler olduğunu anladım.

Rodrick "sırrımın sır olmaktan çıktığını" söyledi.

Önce neden bahsettiğini anlamadım. Ama sonra je-ton düŖtü. Yazın baŖıma gelen olaydan bahsediyordu.

Bodruma koŖtum ve herhangi bir arama yapıp yapmadığına bakmak için Rodrick'in telefonunu aldım. Benim yaŖlarımda bir kardeŖi olan bütün arkadaŖlarını aramıŖtı!



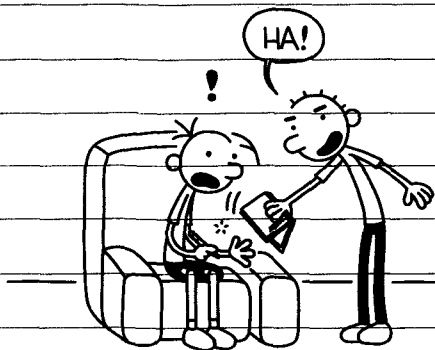
Yarın sabah, okulumdaki herkes bu hikayeyi biliyor olacak. Eminim Rodrick hikayeyi daha kötü hale getirmek için iyice abartmıŖtır.

Artık sırrım ortaya çıktığına göre, ben olayları tüm GERÇEKLİĞİYLE anlatmak istiyorum. Meydanı Rodrick'in yalanlarına bırakamam.

Şöyle oldu.

Yazın Rodrick'le birlikte birkaç günlüğüne büyükbabamın yanında kaldık. Büyükbabam yaşlıların kaldığı bir otelde yaşıyor. Ama yapacak HİÇBİR ŞEY yoktu ve ben sıkıntıdan patlıyordum.

O kadar sıkılmışım ki eski günlüğümü çıkarıp yazmaya başladım. Ama üzerinde "hatıra defteri" yazan bir şeyi Rodrick'in önünde çıkarmak büyük bir hataymış.



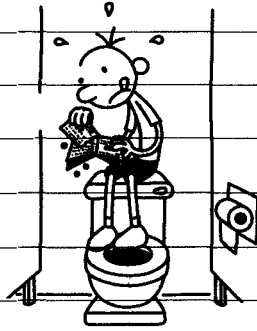
Rodrick günlüğümü alıp kaçtı. Büyük olasılıkla banyoya girip kapıyı kilitleyecekti ama biri oyun kartlarını yerde unutmuş.



Defteri yerden kaptım ve koridoru geçip merdivenlerden aşağı koştum. Sonra banyoya dalıp kendimi tuvalet kabinine kilitledim.

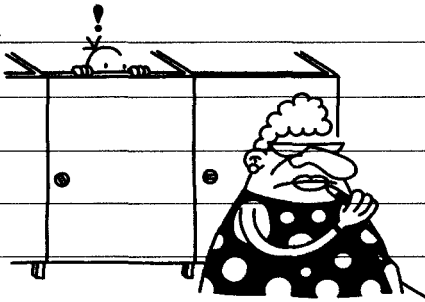
Klozete oturup ayaklarımı yukarı kaldırdım. Böylece Rodrick gelirse orada olduğumu anlayamayacaktı.

Rodrick günlüğümü ele geçirirse kabus yaşayacağımı biliyordum. Ben de defteri yırtıp yırtıp tuvalete atmaya karar verdim. Günlüğümün Rodrick tarafından okunmasındansa yok olmasını tercih ederdim.



Tam sayfaları koparmaya başlamıştım ki banyonun kapısının açıldığını duydum. Gelenin Rodrick olduğunu sandım ve hareketsiz bekledim.

Hiçbir şey duyamıyordum. Ben de neler olup bittiğini görmek için kapının üzerinden baktım. O sırada bir kadının aynanın önünde durmuş, makyaj yaptığını gördüm.

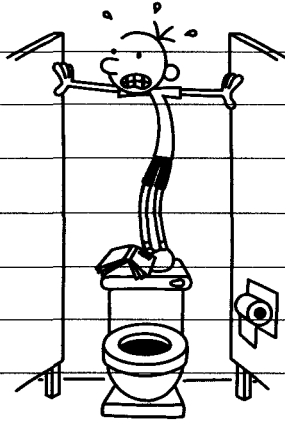


Kadının yanlışlıkla erkekler tuvaletine girdiğini sandım. Çünkü bu yaşlılar otelinde insanlar böyle şeyler yapıyorlar.

Tam kapıyı açıp kadına yanlış tuvalette olduğunu söyleyecektim ki bu kez içeri başka biri girdi. BAŞKA bir kadın daha!

İşte o anda yanlış yerde olan kişinin BEN olduğumu anladım. KADINLAR tuvaletindeydim.

Kadınların bir an önce ellerini yıkayıp çıkmaları için dua ettim. Böylece ben de kendimi dışarı atabilirdim. Ama ikisi de birer kabine girdiler. Ne zaman bir kadın çıksa yerine başka biri giriyordu. Bir türlü çıkamıyordum.



Rowley'nin Peynir'i yediğinde hissettiklerinden çok daha kötü şeyler hissediyordum. Bir buçuk saat kadınlar tuvaletinde kaldım.

Sonunda biri orada olduğumu fark etti ve beni idareye şikayet etti. Birkaç dakika sonra her yerde "kadınlar tuvaletinde bir sapık" yakalandığı söylentisi dolaşıyordu.



Güvenlik gelip beni tuvaletten çıkardı. Bütün otel lobbide toplanmıştı. Rodrick de bütün olup bitenleri büyükbabamın televizyonundan izlemiş.

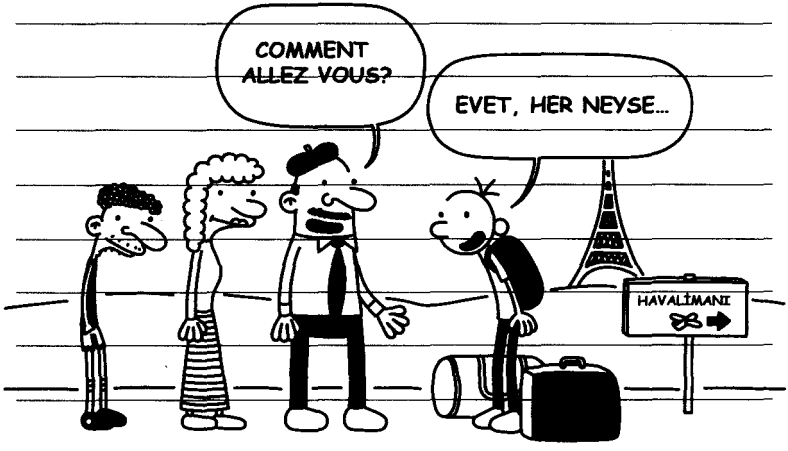
Artık hikayeyi herkes öğrendiğine göre, okulda kim-
senin yüzüne bakamam. Anneme kaydımı başka bir
okula yaptırmasını söyledim ve nedenini anlattım.

Annem başkalarının ne düşündüğünü kafama tak-
mamam gerektiğini söyledi. Sınıf arkadaşlarım be-
nim "dürüst bir hata" yaptığımı anlarmış nasıl olsa.



Bu da şunu kanıtlıyor: Annem benim yaşımdaki ço-
cukları hiç mi hiç tanımıyor.

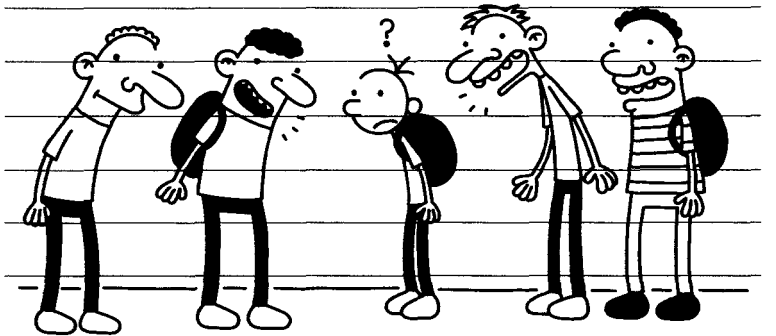
Şimdi Mamadou ile mektup arkadaşlığımı sürdür-
mediğim için kendimden nefret ediyorum. Onunla
bağlantımı koparmasaydım, şimdi öğrenci değişim
programıyla Fransa'ya gider, birkaç yıl orada sakla-
nırdım.



Tek bildiğim, okula gitmek istemiyorum. ama gitmek zorundayım. Başka çarem yok.

Cuma

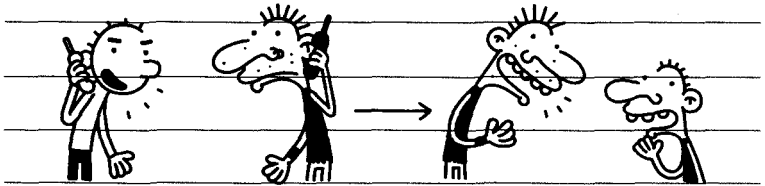
Bugün çok garip bir şey oldu. Okula girdiğimde bir grup çocuk etrafımda toplandı. Ben de alayların başlayacağını düşünüp kendimi hazırladım. Ama dalga geçmek yerine beni tebrik etmeye başladılar.



Herkes elimi sıkıyor, sırtıma vuruyordu ve ben neler olup bittiğini anlayamıyordum.

Etrafımdaki herkes bir ağızdan konuşurken, ben de bunlara bir anlam vermeye çalışıyordum. Şöyle olmuştu galiba.

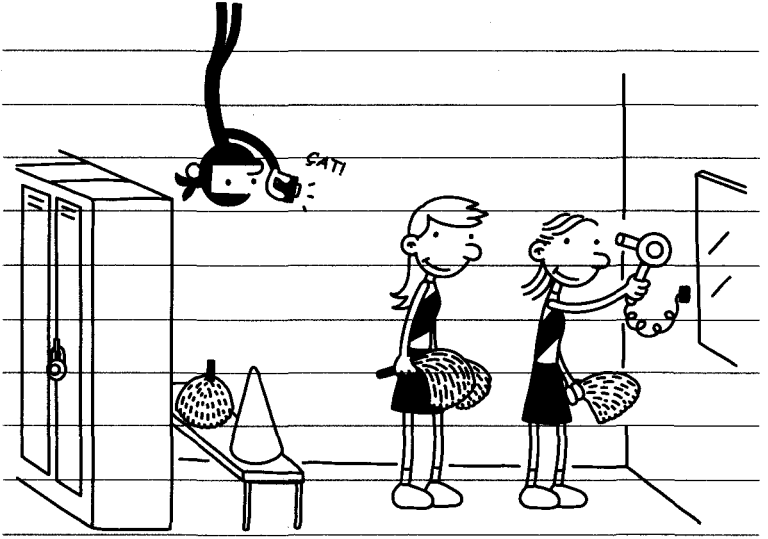
Rodrick'ın hikayeyi anlattıkları arkadaşları gidip bunu kendi kardeşlerine, onlar da **ARKADAŞLARINA** anlatmışlardı.



Ama olay kulaktan kulağa yayılırken, ayrıntılar birbirine karışmıştı.

Hikaye değişmişti. Ben yaşlılar otelinde kadınlar tuvaletinde değil, Crossland Lisesi'nde kızlar tuvaletine girmiştim.

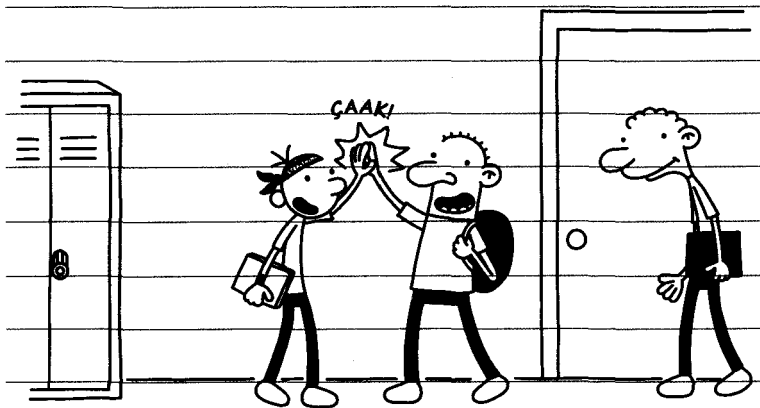
Her şeyin bu kadar şekil değiştirmesine inanamıyordum ama düzeltmeye de niyetim yoktu.



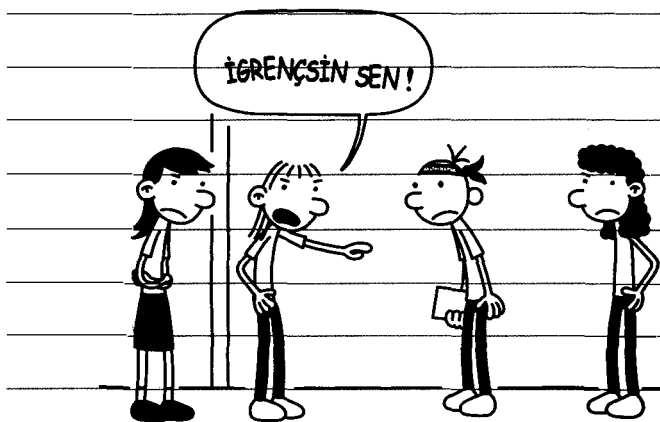
Birden okulda kahraman oluverdim. Artık yeni bir lakabım bile vardı. Herkes bana "yere bakan yürek yakan" diyordu.

Biri bana üzerinde "yere bakan yürek yakan" yazan bir bandana almış. Ben de taktım. Başıma sık sık böyle şeyler gelmiyor. Zaferimin tadını çıkarmalıyım.

Hayatımda ilk kez okulun en popüler çocuğu olmanın keyfini yaşadım.



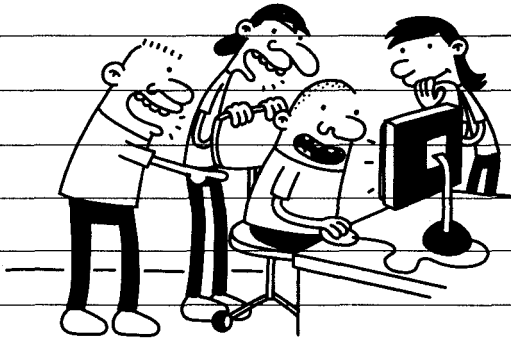
Ne yazık ki kızlar bu durumdan oğlanlar kadar etkilanmediler. Hatta Sevgililer Günü'nde benimle partiye gelecek birini bile bulamayabilirim.



Pazartesi

Rodrick grubunun fark edilmesini istiyordu, hatırlıyor musunuz? Eh, artık herkes YALI KAYIT'ı biliyor.

Birileri annemin Yetenek Gösterisi'ndeki görüntülerini çok komik bulmuş olmalı. İnternette yayınlamışlar. Artık herkes Rodrick'i "Dans Eden Anne" videosundaki davulcu olarak tanıyor.



Rodrick o zamandan beri bodrumda saklanıyor ve olayın unutulmasını bekliyor. İtiraf etmeliyim, onun adına üzülüyorum.

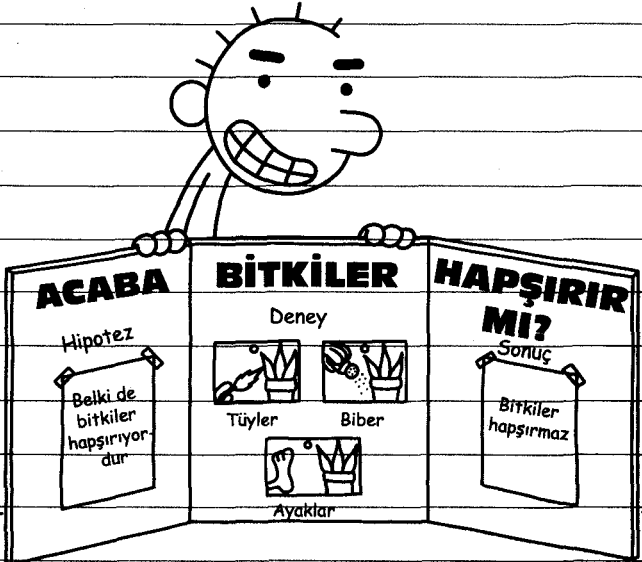
Okulda video yüzünden benimle de dalga geçiyorlar ama en azından ben videoda yokum.

Rodrick de kimin zaman baş belası olsa da benim abim

Yarın Bilim Fuarı var; eğer Rodrick projesini teslim etmezse okuldan atılacak.

Bu yüzden ona yardım teklif ettim ama bu son. Bütün gece çalıştık. Övünmek gibi olmasın ama iyi iş çıkardık.

Neyse.. Rodrick yarın birincilik ödülünü alır ve sınıfını geçerse, BENİM gibi bir kardeşi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlar umarım.



Ne yaparsanız yapın, sakın Greg Heffley'ye yaz tatilinin nasıl geçtiğini sormayın. Çünkü bu konuda tek kelime etmek istemiyor.



Greg yeni okul yılına başlarken yazın yaşadığı her şeyi, özellikle bir olayı, ardında bırakmakta kararlı. Ancak ne yazık ki ağabeyi Rodrick tüm olanları biliyor. Zaten bütün sırlar bir gün açığa çıkar. Hele işin içinde bir de günlük varsa.

"Çok keyifli
çizgilerle dolu
bir roman."

—People dergisi

★ "Okuyanlar gülmekten
katılacak"

—Publishers Weekly

"Müthiş esprili."

—Kirkus

"Okumayı sevmeyenler için
harika bir seçim."

—School Library Journal



ISBN 978-9944-82-188-9



9 789944 821889



facebook.com/SaftirikGreg

facebook.com/EpsilonYayinevi



twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa** .com.tr